༄༅། །མཎྜལ། །

mandel

།ས་གཞི་སྤོས་ཀྱིས་བྱུགས་ཤིང་མེ་ཏོག་བཀྲམ།

sashi pukyi jukshing metok tram,

།རི་རབ་གླིང་བཞི་ཉི་ཟླས་བརྒྱན་པ་འདི།

rirab lingshi nyinde gyenpa di,

།སངས་རྒྱས་ཞིང་དུ་དམིགས་ཏེ་དབུལ་བར་བགྱི།

sangye shingdu mikte ulwar gyi,

།འགྲོ་ཀུན་རྣམ་དག་ཞིང་ལ་སྤྱོད་པར་ཤོག །།

drokun namdak shingla chupar shok.

།ཨི་དཾ་གུ་རུ་རཏྣ་མཎྜ་ལ་ཀཾ་ནིརྻ་ཏ་ཡ་མི། །

Idam guru ratna mandalakam niryatayami.

Offering the Mandala

Here is the great Earth,
Filled with the smell of incense,
Covered with a blanket of flowers,

The Great Mountain,
The Four Continents,
Wearing a jewel
Of the Sun, and Moon.

In my mind I make them
The Paradise of a Buddha,
And offer it all to You.

By this deed
May every living being
Experience
The Pure World.

Idam guru ratna mandalakam niryatayami.

༄༅། །སྐྱབས་འགྲོ་སེམས་བསྐྱེད། །

kyabdro semkye

།སངས་རྒྱས་ཆོས་དང་ཚོགས་ཀྱི་མཆོག་རྣམས་ལ།

sangye chudang tsokyi choknam la,

།བྱང་ཆུབ་བར་དུ་བདག་ནི་སྐྱབས་སུ་མཆི།

jangchub bardu dakni kyabsu chi,

།བདག་གིས་སྦྱིན་སོགས་བགྱིས་པའི་བསོད་ནམས་ཀྱིས།

dakki jinsok gyipay sunam kyi,

།འགྲོ་ལ་ཕན་ཕྱིར་སངས་རྒྱས་འགྲུབ་པར་ཤོག །།

drola penchir sangye druppar shok.

Refuge and The Wish

I go for refuge
To the Buddha, Dharma, and Sangha
Until I achieve enlightenment.

By the power
Of the goodness that I do
In giving and the rest,

May I reach Buddhahood
For the sake
Of every living being.

༄༅། །བསྔོ་བ། །

ngowa

།དགེ་བ་འདི་ཡིས་སྐྱེ་བོ་ཀུན།

gewa diyi kyewo kun,

།བསོད་ནམས་ཡེ་ཤེས་ཚོགས་རྫོགས་ཤིང་།

sunam yeshe tsok-dzok shing,

།བསོད་ནམས་ཡེ་ཤེས་ལས་བྱུང་བའི།

sunam yeshe lejung way,

།དམ་པ་སྐུ་གཉིས་འཐོབ་པར་ཤོག ། །

dampa kunyi topar shok.

Dedication of the Goodness of a Deed

By the goodness
Of what I have just done
May all beings

Complete the collection
Of merit and wisdom,

And thus gain the two
Ultimate bodies
That merit and wisdom make.

༄༅། །མཆོད་པ། །

chupa

།སྟོན་པ་བླ་མེད་སངས་རྒྱས་རིན་པོ་ཆེ།

tonpa lame sanggye rinpoche,

།སྐྱོབ་པ་བླ་མེད་དམ་ཆོས་རིན་པོ་ཆེ།

kyoppa lame damchu rinpoche,

།འདྲེན་པ་བླ་མེད་དགེ་འདུན་རིན་པོ་ཆེ།

drenpa lame gendun rinpoche,

།སྐྱབས་གནས་དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་མཆོད་པ་འབུལ།

kyabne konchok sumla chupa bul.

A Buddhist Grace

I offer this
To the Teacher
Higher than any other,
The precious Buddha.

I offer this
To the protection
Higher than any other,
The precious Dharma.

I offer this
To the guides
Higher than any other,
The precious Sangha.

I offer this
To the places of refuge,
To the Three Jewels,
Rare and supreme.

THE ASIAN CLASSICS
INSTITUTE

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works
Level One of Higher Knowledge (Abhidharma)

Course Syllabus

Reading One
Subject: Introduction to Abhidharma (Higher Knowledge) and the Detailist School; history and structure of *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha)* and its commentaries

Reading: Master Vasubandhu (350 AD), *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* folio 1B

His Holiness the First Dalai Lama, Gyalwa Gendun Drup (1391-1474), *Illumination of the Path to Freedom,* folios 2B-3A, 6B-10B, 13A-13B

Master Changkya Rolpay Dorje (1717-1786), *The Schools of Philosophy,* folios 12B-13A

Reading Two
Subject: The nature of karma, and what it produces; the Detailist concept of "non-communicating form"

Reading: Master Vasubandhu, *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha)*, folios 2A, 10B

His Holiness the First Dalai Lama, *Illumination of the Path to Freedom,* folios 17B-18B, 108A-108B

Reading Three
Subject: Types of deeds, and the nature of motivation

Reading: Master Vasubandhu, *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* folios 11A, 13A-B

His Holiness the First Dalai Lama, *Illumination of the Path to Freedom,* folios 111A-112B, 127A-127B

Reading Four

Subject: The correlation of deeds and their results

Reading: Je Tsongkapa (1357-1419), *The Great Book on the Steps of the Path (Lamrim Chenmo),* folios 118B-120A

Master Vasubandhu, *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* folio 12B

His Holiness the First Dalai Lama, *Illumination of the Path to Freedom,* folios 122B-125A

Reading Five

Subject: How karma is carried, according to the Mind-Only School

Reading: Je Tsongkapa, *Illumination of the True Thought,* folios 75B-76A, 125B-127A, 147B-148B, 174A-174B

Reading Six

Subject: How emptiness allows karma to work, according to the Middle-Way School

Reading: Master Chandrakirti (650 AD), *Entering the Middle Way (Madhyamakavatara),* folio 271B

Kedrup Tenpa Dargye (1493-1568), *Overview of the Middle Way,* folios 25B, 38A, 125A-130A

Reading Seven

Subject: Black and white deeds, the "path of action," and the root and branch non-virtues

Reading: Master Vasubandhu, *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* folios 13A-13B

His Holiness the First Dalai Lama, *Illumination of the Path to Freedom,* folios 126A-127A, 128A-130A

Reading Eight

Subject: The concept of most basic virtue, and the distinction between projecting energy and finishing energy

Reading: Master Vasubandhu, *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha)*, folios 14A-14B

His Holiness the First Dalai Lama, *Illumination of the Path to Freedom*, folios 130A-130B, 134A-135B

Reading Nine

Subject: The five immediate misdeeds, and the concept of a schism

Reading: Master Vasubandhu, *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha)*, folio 14B

His Holiness the First Dalai Lama, *Illumination of the Path to Freedom*, folios 136A-139B

Reading Ten

Subject: The relative severity of deeds, and what causes it

Reading: Master Vasubandhu, *The Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha)*, folio 15A

His Holiness the First Dalai Lama, *Illumination of the Path to Freedom*, folios 142B-145B

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading One: Introduction to Abhidharma

མཚུང་མེད་ལྕང་སྐྱ་རོལ་པའི་རྡོ་རྗེའི་གསུང་ལྕང་སྐྱ་གྲུབ་མཐའ་ནས།

The first selection is from the *Schools of Philosophy,* written by Changkya Rolpay Dorje (1717-1786).

།རང་གི་སྡེ་པ་ནི། བྱེ་བྲག་སྨྲ་བ་དང་། མདོ་སྡེ་པ་དང་། སེམས་ཙམ་པ་དང་། དབུ་མ་པ་སྡེ་བཞིར་གྲངས་ངེས་པར་མདོ་རྒྱུད་དུ་མ་ནས་བཤད་ཅིང་ཁྱད་པར་རྡོ་རྗེ་སྙིང་འགྲེལ་ལས། སངས་རྒྱས་པ་ཡི་བཞི་པ་དང་། །ལྔ་པ་ཐུབ་པའི་དགོངས་པ་མིན། །ཞེས་གྲངས་ངེས་པར་བཤད་ཅིང་སློབ་དཔོན་འཕགས་པ་ལྷས། སངས་རྒྱས་ཆོས་ནི་རྣམ་པ་བཞིར། །ཡིད་འདོད་རྣམས་ཀྱིས་མངོན་མཐོང་སྟེ། །བྱེ་བྲག་སྨྲ་ལ་སོགས་པའི་ལམ། །བཤད་པའི་དེ་ཉིད་སྒྲུབ་པ་པོ། །ཞེས་གསུངས་སོ།

Here next are the Buddhist schools. They are the Detailists, the Sutrists, the Mind-Only School, and those of the Middle Way. The number of these schools is exactly four, no more or less, and this is proven by numerous statements from both the secret and the open scriptures. In particular, in proof of this number there is the following quotation from the *Commentary by Diamond Heart:*

> Those of the Buddha are four; the Able One
> Had no intention of a fifth.

Master Aryadeva has said as well:

Those who assert that the teachings of the Buddha
Consist of four schools have seen the way it is:
These, for those who hope to practice, are precisely
The paths explained by the Detailists and the rest.

།བྱུང་བའི་རིམ་པ་ནི་ལ་ལ་དག་བཀའ་བསྡུ་བ་གསུམ་པའི་རྗེས་སུ་བྱེ་བྲག་སྨྲ་བ་དང་མདོ་སྡེ་པ། སློབ་དཔོན་ཀླུ་སྒྲུབ་ཀྱི་དུས་སུ་དབུ་མ་པ། འཕགས་པ་ཐོགས་མེད་ཀྱི་དུས་སུ་སེམས་ཙམ་པ་བྱུང་བ་ཡིན་ལ་དེའི་སྔོན་དུ་གྲུབ་མཐའ་བཞིའི་ཐ་སྙད་མེད་པར་འདོད་པ་ནི་མི་འཐད་དེ། མཁའ་འགྲོ་རྒྱ་མཚོ། དགྱེས་རྡོར་གྱི་རྒྱུད་བརྟག་གཉིས། དུས་འཁོར་གྱི་རྒྱུད། རྡོ་རྗེ་ཨ་ར་ལིའི་རྒྱུད་སོགས་ལས་གྲུབ་མཐའ་བཞིའི་ཐ་སྙད་གསུངས་པའི་ཕྱིར་རོ།

On the question of an evolution of these four schools, some people assert that the Detailist and Sutrist Schools started after the third council for assembling the scriptures. They say that the Middle-Way School began during the days of Master Nagarjuna, and that the Mind-Only started in the time of Arya Asanga. They also believe that, prior to these points in time, there was no concept of the four schools.

This idea is however incorrect, for we do see the concept of the four schools in works such as *Ocean of the Angels;* the *Secret Teaching of Lo Diamond, in Two Parts;* the *Secret Teaching of the Wheel of Time;* the *Secret Teaching of Diamond Arali;* and others as well.

****

༄༅།སློབ་དཔོན་དབྱིག་གཉེན་གྱིས་བརྩམས་པའི་ཆོས་མངོན་པ་མཛོད་ལས།

The verses throughout the commentary below are from the *Treasure House of Knowledge,* written by the Master Vasubandhu (350 AD).

༄༅།རྒྱལ་བ་དགེ་འདུན་གྲུབ་ཀྱིས་བརྩམས་པའི་མཛོད་ཊཱིཀ་ཐར་ལམ་གསལ་བྱེད་ནས།

The commentary to this and the verses below is from *Illumination of the Path to Freedom,* written by Gyalwa Gendun Drup, His Holiness the First Dalai Lama (1391-1474).

།།དེ་ལ་འདིར་བརྗོད་བྱ་གཞི་ལྔ་བརྗོད་བྱེད་གནས་བརྒྱད་ཀྱི་སྒོ་ནས་གཏན་ལ་འབེབས་པར་བྱེད་པ་ཆོས་མངོན་པའི་མཛོད་འཆད་པ་ལ། ༈ །མཚན་གྱི་དོན། འགྱུར་གྱི་ཕྱག །གཞུང་གི་དོན། མཇུག་གི་དོན་ནོ། །དང་པོ་ལ་གཉིས། མཚན་བསྒྱུར་བ་དང་། མཚན་བཤད་པའོ། །དང་པོ་ནི།

Now the *Treasure House of Knowledge* utilizes eight chapters as a means of expressing its subject matter of five basic types. Our explanation of the work has four divisions: an explanation of its title, the translator's obeisance, an explanation of the body of the text, and an explanation of the conclusion. In explaining the title we will first translate it, then elucidate its meaning.

2
About the Title

༄༅། །རྒྱ་གར་སྐད་དུ། ཨ་བྷི་དྷརྨ་ཀོ་ཥ་ཀཱ་རི་ཀཱ།
བོད་སྐད་དུ། ཆོས་མངོན་པའི་མཛོད་ཀྱི་ཚིག་ལེའུར་བྱས་པ།

In Sanskrit, the *Abhidharmakosha Karika.*
In Tibetan, the *Chu Ngunpay Dzu Kyi Tsikleur Jepa.*
[In English, *The Treasure House of Knowledge,*
set in verse.]

རྒྱ་གར་གྱི་སྐད་དུ་བསྟན་བཅོས་འདིའི་མཚན་ལ། ཨ་བྷི་དྷརྨ་ཀོ་ཥ་ཀཱ་རི་ཀཱ་ཞེས་བྱ་བ། དེ་བོད་སྐད་དུ་ཆོས་མངོན་པའི་མཛོད་ཀྱི་ཚིག་ལེའུར་བྱས་པ་ཞེས་པའོ། །གཉིས་པ་ནི། དེ་ཡང་ཨ་བྷི་ནི་མངོན་པ། དྷརྨ་ནི་ཆོས། ཀོ་ཥ་ནི་མཛོད། ཀཱ་རི་ཀཱ་ནི་ཚིག་ལེའུར་བྱས་པའོ།

In Sanskrit, the title of this work is ***the Abhidharmakosha Karika. In Tibetan,*** this translates as ***Chu Ngunpay Dzu Kyi Tsikleur Jepa*** [or*,* **in English,** ***The Treasure House of Knowledge, set in verse.***] *Abhidharma* refers to "knowledge," *kosha* to "treasure house," and *karika* to "set in verse."

།བསྟན་བཅོས་ཀྱི་མཚན་སཾ་སྐྲི་ཏའི་སྐད་དུ་སྨོས་པ་ལ་ནི་གཞུང་ཁུངས་བཙུན་པར་
བསྟན་པའི་དགོས་པ་ཡོད་དེ། དུས་གསུམ་གྱི་སངས་རྒྱས་ཐམས་ཅད་འཚང་རྒྱ་བའི་
གནས་རྡོ་རྗེ་གདན་ཡིན་པས་རྒྱ་གར་རིག་པའི་འབྱུང་གནས་ཏེ་རྒྱ་སྐད་སྨོས་པས།

Now why do we bother mentioning the Sanskrit title of this commentary to the Buddha's words? We want to indicate that the work is of reputable origin. Buddhas of all three times, whether past or present or future, attain their enlightenment at the Seat of the Diamond, in India. So the Indian name is meant to show an origin in the seat of knowledge, India.

རྒྱ་གར་མར་འདུག་སྙམ་ནས་དངོས་པོ་ལ་བསྟན་བཅོས་དེ་ཙམ་ལས་མེད་ཀྱང་འབྱུང་
ཁུངས་བཟང་བས་ཉན་བཤད་ལ་འཇུག་སྟེ། དཔེར་ན་ཚོང་པ་ཀུན་ཀླུང་ཁམས་ཀྱི་ནས་
ཡོད་བྱུས་ན་བྱུང་ས་བཟང་བས་ཚོང་ལ་འཇུག་པ་དང་འདྲའོ།

A commentary is worth no more or less than it is, but if people think it comes from India they'll take the time to study and teach it, just because of the better source. It's just like the local merchants. If they hear some barley has come from the lowlands, right away they want to trade for it, because the source is a good one.

།རྒྱ་སྐད་མེད་ན་དངོས་པོ་ལ་བསྟན་བཅོས་ལེགས་ཀྱང་བོད་མའོ་སྙམ་ནས་ཉན་བཤད་
ལ་མི་འཇུག་སྟེ། དཔེར་ན། ཕུ་གསུམ་པའི་ནས་ཡོད་བྱུས་ན་དངོས་པོ་ལ་ནས་བཟང་
ཡང་ངན་ནོ་སྙམ་ནས་ཚོང་ལ་མི་འཇུག་པ་བཞིན་ནོ།

A commentary may actually be excellent, but if you don't put some Sanskrit in it nobody wants to work with it. They think it's just Tibetan. Like local merchants who heard that some barley came from a highlands nook—nobody wants to touch it, whether it's really good or bad.

།ཡང་སཾ་སྐྲི་ཏའི་སྐད་བཟང་པོ་ལ་བག་ཆགས་གཞག་པའི་དགོས་པ་ཡོད་དེ། དུས་གསུམ་གྱི་སངས་རྒྱས་ཐམས་ཅད་སངས་རྒྱས་ནས་སཾ་སྐྲི་ཏའི་སྐད་དུ་ཆོས་གསུངས་པས། ད་ལྟ་འདི་ཙམ་ལ་འདྲིས་པས་ཀྱང་བག་ཆགས་ཀྱིས་རང་གི་ངང་གིས་སྐད་ཤེས་ནས་འོང་བ་དང་། ཡང་སྒྲ་ཐད་ལོག་ལ་མཁས་པའི་དགོས་པ་ཡོད་པས་སོ།

Mentioning the title in Sanskrit has the further purpose of starting a mental propensity for this excellent tongue. All Buddhas of the three times teach the Dharma in Sanskrit after their enlightenment. An acquaintance with just this small amount of the language acts as a mental seed, which will ripen into a nearly automatic fluency. Finally, it helps one comprehend the differences in word order between Tibetan and Sanskrit.

།འོ་ན་མཚན་ཐོག་མར་སྨོས་པའི་དགོས་པ་གང་ཞེ་ན། གླེགས་བམ་ཚོགས་ཆུང་དུས་རྟོགས་པ་དང་། གང་ཡིན་རྟོགས་སླ་བའི་དགོས་པ་ཡོད་དོ། །རྒྱ་སྐད་དང་བོད་སྐད་ཕན་ཚུན་མཚམས་སྦྱར་ཏེ་སྨོས་པའི་དགོས་པ་ནི། ལོ་ཙཱ་བའི་དྲིན་ཤེས་ནས་བྱས་པ་གཟོ་བ་ལ་འཇུག་པའི་ཆེད་ཡིན་ནོ། །མཚན་དོན་དངོས་ཀྱི་དོན་འོག་ཏུ་འཆད་དོ།

Why do we mention the title at the very start? It facilitates locating the proper volume, and understanding its subject at a glance. Why put the Sanskrit and Tibetan side by side? So we may recall the kindness of the master translators, and strive to repay our debt to them.

We'll explain the actual import of the title later on; here first comes the obeisance of the translator.

****

།དང་པོ་ལ་གསུམ། གནས་བརྒྱད་ཀྱི་རྣམ་པར་གཞག་པ། བརྒྱད་པོ་དེ་དག་གི་འབྲེལ་རྣམ་པར་གཞག་པ། གནས་གང་ན་བརྗོད་བྱ་གང་སྟོན་བསྟན་པའོ། །དང་པོ་ནི།

We now turn to the second part of our detailed treatment of the text's subject matter: an explication of caused phenomena. In this regard we examine the actual content of the text only after discussing its structure in three divisions: a listing of the eight chapters, a demonstration of their interrelation, and a description of the subject matter presented in each of the eight.

སློབ་དཔོན་གང་སྤེལ་ནི། ཟག་བཅས་ཟག་པ་མེད་ཆོས་རྣམས། །ཞེས་པ་མདོར་བསྟན་དུ་བྱས་ནས་དེ་ཉིད་རྒྱས་པར་འཆད་པ་ལ་གནས་བརྒྱད་དུ་མཛད་དེ། དེ་ལ་ཟག་བཅས་ཟག་མེད་སྤྱིར་བསྟན་པའི་ཕྱིར་གནས་དང་པོ་གཉིས་བསྟན། ཟག་བཅས་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྟོན་པའི་དབང་དུ་བྱས་ནས་གནས་གསུམ་སྟེ། གང་ཀུན་ནས་ཉོན་མོངས་པ། གང་དུ་ཀུན་ནས་ཉོན་མོངས་པ། ཇི་ལྟར་ཀུན་ནས་ཉོན་མོངས་པ་གསུམ་རིམ་པ་ལྟར། སེམས་ཅན་གྱི་འཇིག་རྟེན་ཁམས་གསུམ་འགྲོ་བ་ལྔ་དང་། སྣོད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་དང་། སྐྱེ་གནས་བཞི་རྟེན་འབྲེལ་ཡན་ལག་བཅུ་གཉིས་སྟོན་པ་གནས་གསུམ་པ་དང་། གང་གིས་ཀུན་ནས་ཉོན་མོངས་པར་བྱེད་པའི་ཟག་བཅས་ཀྱི་ལས་དང་ཉོན་མོངས་པའི་དབང་དུ་མཛད་ནས། གནས་བཞི་པ་དང་ལྔ་པ་དང་།

Master Purnavardhana presents the eight chapters of the *Treasure House* as follows:

> Eight chapters were written to elucidate in detail what is indicated only briefly by the opening words of the texts: "All phenomena, stained or without stain." the first two of the chapters are devoted to a general treatment of stained and unstained phenomena.
>
> A detailed presentation of stained phenomena is left to the next three chapters. The third, for example, relates (1) *who* it is that is so very afflicted, (2) *where* they live so very afflicted, and (3) *how* they are so very afflicted. It does so with respective presentations on (1) the five types of beings in the three realms—the world of living beings; (2) the external world—the "vessel" which holds these beings, and (3) the four modes of birth and twelve links of dependent origination. The fourth and fifth chapters describe *what* it is that makes beings so very afflicted—stained deeds and the mental afflictions.

ཟག་མེད་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྟོན་པའི་དབང་དུ་མཛད་ནས་གནས་ཕྱི་མ་གསུམ་སྟེ། གང་རྣམ་པར་བྱང་བའི་གང་ཟག་དང་གང་དུ་རྣམ་པར་བྱང་བའི་གནས་དང་ཇི་ལྟར་རྣམ་པར་བྱང་བའི་མངོན་པར་རྟོགས་པའི་རིམ་པ་སྟོན་པ་བནས་དྲུག་པ་དང་། མདོ་ལས། ཉོན་མོངས་པ་དག་ནི་ཡེ་ཤེས་ཀྱིས་གཞོམ་པར་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཞེས་འབྱུང་བས་གང་གིས་རྣམ་པར་བྱང་བར་བྱེད་པ་གནས་བདུན་པ་དང་། མདོ་ལས། སེམས་མཉམ་པར་བཞག་པས་ནི་ཡང་དག་པ་ཇི་ལྟ་བ་བཞིན་དུ་རབ་ཏུ་ཤེས་སོ། །ཞེས་འབྱུང་བས་ཡེ་ཤེས་རྟེན་བརྟེན་པའི་དབང་དུ་མཛད་ནས་གནས་བརྒྱད་པ་སྙོམས་འཇུག་བསྟན་པ་བཤད་དོ་ཞེས་འཆད་དོ།

The final three chapters give a detailed treatment of unstained phenomena. Chapter Six covers *who* it is, what kind of person, that is purified; *where* it is, the place, that he is purified; and *how* it is, by what stages of realization, that he is purified. Chapter Seven concerns *what* it is that makes the person pure: as sutra says, "Affliction is something wisdom must destroy." Chapter Eight concerns meditation—that which provides a base for wisdom to rely on—for as sutra states again, "The mind in meditation gleans pure reality."

།སྔོན་གྱི་སློབ་དཔོན་ཁ་ཅིག་ནི། དམིགས་པ་དང་སྦྱོར་བ་དང་འབྲས་བུ་སྟོན་པའི་དབང་དུ་མཛད་ནས་གནས་བརྒྱད་དུ་བསྟན་ཏེ། དམིགས་པ་ལ་འང་གཉིས་ལས་ཇི་སྙེད་པ་སྟོན་པ་གནས་དང་པོ་གཉིས། ཇི་ལྟ་བ་བདེན་བཞི་སྟོན་པ་གནས་གསུམ་པ་དང་བཞི་པ་དང་ལྔ་པ་རྣམས་དང་། ཇི་ལྟ་བ་སྦྱོར་བའི་མངོན་པར་རྟོགས་པ་བསྟན་པ་གནས་དྲུག་པ་དང་། འབྲས་བུ་ཡེ་ཤེས་དང་རིས་བསྡུས་པའི་ཡོན་ཏན་སྟོན་པའི་དབང་དུ་མཛད་ནས་ཕྱི་མ་གཉིས་བསྟན་ཏོ་ཞེས་འཆད་དོ།

Other masters of the past have outlined the eight in the following way:

> The work is presented in eight chapters in order to address three points: objects, activity, and result. In general, all *objects* may be divided into two types: apparent reality and actual reality. The first two chapters are devoted to apparent reality; the third, fourth, and fifth deal with actual reality—the four truths. The sixth chapter explains the different types of realization, whose sphere of *activity* is actual reality. The *result* which is attained, wisdom, as well as other personal attributes associated with it are treated in the final two chapters.

།གཉིས་པ་ནི། ཆོས་མངོན་པའི་བརྗོད་བྱ་ཟག་བཅས་ཟག་མེད་སྟོན་པའི་དབང་དུ་མཛད་ནས་གནས་དང་པོ་བཤད་དོ། །དེར་མིང་ཙམ་སྨོས་པའི་དབང་པོ་དང་འདུས་བྱས་ཀྱི་སྐྱེ་ཚུལ་རྒྱས་པར་བསྟན་པའི་ཕྱིར་དེའི་རྗེས་ལ་གཉིས་པ་དང་། དེ་དག་ཏུ་ཁམས་གསུམ་གྱི་མིང་ཙམ་སྨོས་པ་རྒྱས་པར་བཤད་པའི་ཕྱིར་དུ་དེའི་རྗེས་ལ་གནས་གསུམ་པ་དང་། ཁམས་གསུམ་བསྟན་པ་དེའི་རྒྱུ་དབང་ཕྱུག་ལ་སོགས་པ་ཡིན་པ་བཀག་ནས་དངོས་སུ་ལས་ལས་བྱུང་ངོ་ཞེས་བསྟན་པའི་ཕྱིར་དེའི་རྗེས་ལ་གནས་བཞི་པ་དང་།

As for the interrelation of these chapters, the first presents the general subject matter addressed by the works on knowledge: stained and unstained phenomena. The first chapter makes but a mere mention of the powers and of the way in which caused phenomena arise; thus the following chapter, the second, is devoted to a more detailed treatment of these two points. The subject of the three realms, given only passing mention in these opening chapters, is therefore explored in the third. Some believe that the three realms thus presented are creations of some god, such as the one they call "Powerful"; the following, fourth chapter therefore disproves this idea and shows that the real source is deeds.

ལས་དེ་ཡང་ཀུན་ནས་སློང་བ་ནི་ཕྲ་རྒྱས་ཡིན་ནོ། ཞེས་བསྟན་པའི་ཕྱིར་དེའི་རྗེས་ལ་གནས་ལྔ་པ་དང་། ཕྲ་རྒྱས་དེ་དག་སྤོང་བྱེད་ནི་ལམ་ཡིན་ནོ་ཞེས་བསྟན་པའི་ཕྱིར་དེའི་

རྗེས་ལ་གནས་དྲུག་པ་དང་། དེར་སྨོས་པའི་ཞེས་པ་བྱེ་བྲག་ཏུ་བསྟན་པའི་ཕྱིར་དེའི་རྗེས་ལ་གནས་བདུན་པ་དང་། དེ་ལས་ནི་སངས་རྒྱས་ལ་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པ་དང་ཐུན་མོང་བའི་ཡོན་ཏན་གཉིས་བསྟན་པ་ལས་ཐུན་མོང་བ་རྒྱས་པར་བཤད་པའི་ཕྱིར་དེའི་རྗེས་ལ་གནས་བརྒྱད་པ་བསྟན་ཏོ།

The message of the next chapter, the fifth, is that the motivating force behind the deeds outlined in Chapter Four is the widespread mental afflictions. The sixth chapter is devoted to demonstrating a path by which we may eliminate these afflictions, so naturally comes after their presentation. The seventh chapter provides additional detail about the types of knowledge mentioned in the sixth; the eighth, lastly, completes the interrelationship of the chapters by enlarging upon the qualities which the Buddha possesses in common with advanced beings at lower stages—these qualities and those unique to the Buddha having first appeared in Chapter Seven.

།གསུམ་པ་ནི་གཞུང་གི་ཚིག་དོན་ལས་ཤེས་པར་འགྱུར་རོ།

The third point we have promised, a description of the subject matter presented in each of the eight chapters, will be understood from the words of the Master's work itself.

****

གཉིས་པ་སྤྲོ་བ་སྔོན་དུ་བཏང་ནས་མཚན་གྱི་དོན་བཤད་པ་ལ་གཉིས། ཆོས་མངོན་པ་བཤད་པ་དང་། མཛོད་བཤད་པའོ། །དང་པོ་ལ་གཉིས། དངོས་དང་། ཞར་བྱུང་རྗེས་འབྲང་གི་དོན་ལ་དཔྱད་པའོ།

Having thus covered the pledge to compose the work with its preliminary eulogy, we shall present the actual explanation of the work's title, the first subject treated once the author has inspired himself for the work. The word "knowledge" will be explained first, both by itself and, incidentally, with regard to its accessories. Then we will speak of the expression "treasure house."

5
Knowledge and its Real Accessories

།ཆོས་མངོན་ཤེས་རབ་དྲི་མེད་རྗེས་འབྲང་བཅས།

Knowledge is unstained wisdom, and its accessories.
[I.5]

།དང་པོ་ནི། ཆོས་མངོན་མཛོད་ཀྱི་བསྟན་བཅོས་རབ་བཤད་བྱ། ཞེས་བཤད་ན། ཆོས་མངོན་པ་དེ་གང་ཞེ་ན། འདི་ལ་གཉིས་ཡོད་པ་ལས་

Master Vasubandhu has promised "To write this commentary, the *Treasure House of Knowledge."* But what does he mean by "knowledge"? There are two types of such knowledge; we may describe the first in the form of a logical statement:

ཟག་མེད་ཀྱི་མཐོང་སྒོམ་མི་སློབ་ལམ་གསུམ་པོ་ཆོས་ཅན། དོན་དམ་པའི་ཆོས་མངོན་པ་ཡིན་ཏེ། དྲི་མ་མེད་པའི་ཤེས་རབ་རྗེས་འབྲང་དང་བཅས་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Consider the following three paths without stain: those of seeing, habituation, and no further learning.

They are actual knowledge, because

They constitute **unstained wisdom and its accessories.**

གཉིས་པ་ལ་གཉིས། དོན་དམ་པའི་ཆོས་མངོན་པའི་རྗེས་འབྲང་དང་། བརྡར་བཏགས་པའི་ཆོས་མངོན་པའི་རྗེས་འབྲང་གི་དོན་ལ་དཔྱད་པའོ། །དང་པོ་ལ་གསུམ། ས་གང་ལ་བརྟེན་པ། རྟེན་བརྟེན་པའི་དོན། འཁོར་དང་བཅས་ན་ཕུང་པོ་དུ་བ་ཡིན་དཔྱད་པའོ།

Now the second portion of knowledge, its accessories, may further be addressed in two divisions of real accessories to knowledge and merely nominal accessories to knowledge. Real accessories to knowledge may be considered in terms of the level upon which they rely, the meaning of reliance in the present context, and an investigation into how many heaps knowledge has, if you also count all which stand in attendance to it.

།དང་པོ་ནི། འོ་ན་དེ་གསུམ་ས་གང་ལ་བརྟན་ཅེ་ན། མཐོང་ལམ་ནི་བསམ་གཏན་ས་དྲུག་གང་རུང་ལ་བརྟེན་པ་ཡིན་ཏེ། སྦྱོར་ལམ་ཆོས་མཆོག་བསམ་གཏན་ས་དྲུག་གང་རུང་ལ་བརྟེན་པ་གང་ཞིག །མཐོང་ལམ་དེ་ཆོས་མཆོག་དང་ས་གཅིག་པའི་ཕྱིར་ཏེ། དེ་ནི་ཆོས་མཆོག་དང་ས་གཅིག །ཅེས་གསུངས་སོ། །རྟགས་དང་པོ་གྲུབ་སྟེ། སྒོམ་བྱུང་མི་ལྕོགས་མེད་པ་དང་། ཁྱད་པར་བསམ་གཏན་ས་པའོ། །ཞེས་གསུངས།

On what levels do the three mentioned paths rely? The path of seeing may rely on any of the six levels of concentration. This is because the final stage of the path of preparation, known as "ultimate phenomenon," may itself rely upon any of these six levels; and the path of seeing always relies upon the same level as the stage of the ultimate phenomenon. As the scripture states, "Same level as ultimate phenomenon." Scripture also confirms our assertion that the ultimate-phenomenon stage can rely on any of the six levels:

> Meditative at beyond no leisure,
> Extraordinary concentration level too.

དེ་ཉེར་བསྡོགས་ལྷག་མ་རྣམས་ལ་མི་བརྟེན་ཏེ། དེ་ཟག་མེད་ཡིན་ལ་ཉེར་བསྡོགས་ལྷག་མ་རྣམས་ཟག་བཅས་ཞི་རགས་ཀྱི་རྣམ་པ་ཅན་ཡིན་པའི་ཕྱིར། འདོད་པ་ལ་མི་བརྟེན་ཏེ། འདི་མཉམ་པར་བཞག་པའི་ས་པ་ཡིན་ལ། འདོད་པ་མཉམ་པར་མ་བཞག་པའི་ས་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

The ultimate-phenomenon stage of the path of preparation does not, however, rely on preliminary levels other than the one mentioned. The stage beyond no leisure is free of stain, whereas the remaining stages are stained—they are levels wherein one's state of realization derives only from making distinctions between more or less subtle levels of experience. Nor can the ultimate stage of the path of preparation ever rely on the desire level, for the stage is one of controlled meditation, and the desire level is not.

གཟུགས་མེད་དང་པོ་གསུམ་ལ་མི་བརྟེན་ཏེ། དེ་གསུམ་གྱིས་འདོད་པ་ལ་མི་དམིགས། མཐོང་ལམ་གྱིས་འདོད་པ་ལ་དམིགས་པའི་ཕྱིར། སྲིད་རྩེ་ལ་མི་བརྟེན་ཏེ། སྲིད་རྩེ་ནི་

འདུ་ཤེས་མི་གསལ་བའི་ཕྱིར།

Neither can the ultimate stage rely upon any one of the first three formless levels, for at these levels one is incapable of focusing upon the desire level—and during the path of seeing one must. Finally, it is impossible for the ultimate stage to rely on the "peak" level—the fourth of the formless levels—for one's ability to discriminate at this level is too unclear.

ཟག་མེད་སྒོམ་ལམ་དང་མི་སློབ་ལམ་ནི་ཟག་མེད་ས་དགུ་གང་རུང་ལ་བརྟེན་ནོ།

The unstained path of habituation, as well as that of no further learning, may both rely on any one of the nine unstained levels.

།གཉིས་པ་ནི། བརྟེན་པའི་དོན་ཡང་ལམ་དེས་དེའི་ངོ་བོར་སྐྱེས་པ་ལ་བྱེད་ཀྱི་འཁར་གཞོང་ལ་རྒྱ་ཤུག་བརྟེན་པ་ལྟ་བུའི་རྟེན་བརྟེན་པ་དོན་གཞན་ནི་མ་ཡིན་ནོ།

Now what we mean by "reliance" in the above discussion is not the kind of reliance you might imagine, where the pole of a banner is propped up in one of those chimney-like tubes in the corner of the roof to a Tibetan house. Rather the path, or mental realization, actually consists of the particular level it relies upon.

།གསུམ་པ་ནི། འཁོར་དང་བཅས་ན་ཕུང་པོ་དུ་བ་ཡིན་ཞེ་ན། ཟག་མེད་ཀྱི་ཤེས་རབ་ཀྱི་འཁོར་དུ་ཟག་མེད་ཀྱི་སྡོམ་པས་བསྡུས་པའི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་ཀྱང་ཡོད་པས་ཕུང་པོ་ལྔ་པ་ཅན་ཡིན་ལ། དེ་ཡང་བསམ་གཏན་དང་པོ་གཉིས་ལ་བརྟེན་ནས་ཡིད་བདེ་དང་གསུམ་པ་ལ་བརྟེན་ནས་སེམས་བདེ། བཏང་སྙོམས་ཀྱི་ས་གཞན་གང་རུང་ལ་བརྟེན་ནས་ཚོར་བ་བཏང་སྙོམས་དང་། ཡིད་ཤེས་འཁོར་དུ་བྱུང་བའི་འདུ་ཤེས། སེམས་བྱུང་འདུ་བྱེད་ཀྱི་ཕུང་པོ། ལྡན་མིན་འདུ་བྱེད་ཅི་རིགས་པ་ཡིད་ཀྱི་རྣམ་ཤེས་དང་བཅས་པ་རྣམས་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

How many heaps does knowledge have, if you count all of those which are attendant to it? Knowledge can be said to have all five heaps, since unstained wisdom comes along with non-communicating form included within unstained restraint. Feeling is present as pleasure of thought if the wisdom relies on the

first two concentration levels. Where it relies on the third, mental pleasure is had. Reliance on other levels, of neutral feeling, means that neutral feeling is present. Discrimination is there as an attendant to consciousness of one's thoughts, as well as the heap of other factors—be they mental functions or the factors not associated with mind—along with consciousness.

ཁོ་ན་རེ། ཡིད་ཀྱི་རྣམ་ཤེས་ཟག་མེད་ཀྱི་ཤེས་རབ་ཀྱི་འཁོར་དུ་སྨོས་པ་མི་འཐད་དེ། སེམས་བྱུང་ལས་སེམས་གཙོ་ཆེ་བའི་ཕྱིར་ཞེ་ན། སྐྱོན་མེད་དེ། སྤྱིར་དེ་ལྟར་ཡིན་ཡང་ཆོས་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་ཀྱི་སྐབས་སུ་ཤེས་རབ་གཙོ་ཆེ་བ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། ཡིད་ཆེས་པའི་གནས་སྐབས་ན་དད་པ་གཙོ་ཆེ་བ་བཞིན་នོ།

Someone may object that it is improper to speak of consciousness of one's thoughts as being "attendant" to unstained wisdom, since mind itself must be considered more primary than mental functions. Generally the relationship is so, but in the context of an ultimate analysis of phenomena wisdom must be treated as the more primary. If the context had been the subject of belief, for example, we could even have considered faith more principal.

།གཟུགས་མེད་ན་ནི་གཟུགས་ཀྱི་རྗེས་འབྲང་མེད་པས་ཕུང་པོ་བཞི་པ་ཙན་ཡིན་ནོ།

With regard to the formless realm, no accessory to knowledge possessing form would be present, and thus only four of the heaps had in attendance.

6
Nominal Accessories to Knowledge

།དེ་ཐོབ་བྱ་ཕྱིར་གང་དང་བསྟན་བཅོས་གང་།

Those used to achieve it, and the commentaries.

[I.6]

།གཉིས་པ་ནི། དམ་པའི་ཆོས་མངོན་པ་དེ་ཐོབ་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་དུ་ཞུགས་པའི་ཐོས་བསམ་སྒོམ་གསུམ་གྱི་ཤེས་རབ་ཟག་བཅས་གང་དང་། སྐྱེས་ཐོབ་ཀྱི་ཤེས་རབ་གང་ཡིན་པ་དང་། དེ་རྣམས་བརྗོད་བྱར་བྱེད་པའི་བསྟན་བཅོས་ཡི་ཤེས་ལ་འཇུག་པ་ལ་

སོགས་པ་ནི་བརྡར་བཏགས་པའི་ཆོས་མངོན་པ་ཡིན་ནོ།

There are a number of accessories to knowledge which are merely nominal. **Those** include first the wisdoms of learning, contemplation, and meditation, which are practiced in order **"to achieve it"**—actual knowledge. Second there is that amount of wisdom with which one is born. Finally there are **the** classical **commentaries** which take these very types of wisdom as their subject matter. These include *The Practice of Wisdom* and similar works.

།དེ་རྣམས་ཆོས་ཅན། ཁྱོད་ལ་ཆོས་མངོན་པའི་མིང་གིས་འདོགས་པའི་རྒྱུ་མཚན་ཡོད་དེ། ཁྱོད་དོན་དམ་པའི་ཆོས་མངོན་པ་ཐོབ་པའི་ཐབས་སམ་རྒྱུ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དེ་ཡང་རྒྱུར་འགྱུར་ཚུལ་ནི་སྐྱེས་ཐོབ་ཀྱི་ཤེས་རབ་ལ་བརྟེན་ནས། ཐོས་བྱུང་། དེ་ལས་བསམ་བྱུང་། དེ་ལས་སྒོམ་བྱུང་། དེ་ལས་ཟག་མེད་ཀྱི་ཤེས་རབ་སྐྱེ་བའི་ཕྱིར།

Let us use the form of a logical statement:

> Consider the accessories to knowledge just mentioned.
>
> They may be given the name "knowledge," because
>
> They constitute the means or cause of one's achieving actual knowledge.

བཏགས་པ་ལ་དགོས་པ་ཡོད་དེ། དོན་དམ་པའི་ཆོས་མངོན་པ་ཐོབ་པ་ལ་ཁྱོད་ཐབས་སམ་རྒྱུར་བསྟེན་དགོས་སོ་ཞེས་གོ་བའི་ཆེད་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དངོས་ལ་གནོད་བྱེད་ཡོད་དེ། ཟག་བཅས་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

What is the actual process of causation here? Untainted wisdom springs from meditative wisdom, which comes from contemplative wisdom, which derives from the wisdom of learning—all dependent upon the wisdom with which one was born.

Calling these accessories "knowledge" serves a specific purpose: the author is trying to tell us that they must be relied upon as methods, or causes, for achieving real knowledge. In actual point of fact they could never *be* knowledge, since they are stained.

འོ་ན་གསུམ་པོ་ས་གང་ན་ཡོད་ཅེ་ན། སྐྱེས་ཐོབ་ཀྱི་ཤེས་རབ་ནི་ཁམས་གསུམ་ག་ན་ཡོད།

At what level can each of the three accessories mentioned be found? The wisdom with which one is born exists in all three realms.

ཐོས་བྱུང་ནི་འོག་མ་གཉིས་ན་ཡོད་ཀྱི་གཟུགས་མེད་ན་མེད་དེ། དེ་ན་སྒྲ་ཐོས་པ་མེད་པའི་ཕྱིར། བསམ་བྱུང་འདོད་པ་ན་ཡོད་ཀྱི་གོང་མ་གཉིས་ན་མེད་དེ། དེ་གཉིས་ན་སེམས་པར་བརྩམས་པ་ཙམ་གྱིས་ཏིང་ངེ་འཛིན་དུ་འགྱུར་བའི་ཕྱིར། སྒོམ་བྱུང་ནི་གོང་མ་གཉིས་ན་ཡོད་ཀྱི་འདོད་པ་ན་མེད་དེ། འདོད་པ་མཉམ་པར་མ་བཞག་པའི་ས་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Wisdom derived from learning is found in the lower two realms but never in the formless, since there is no hearing sound in that realm. Contemplative wisdom exists in the desire but not in the higher two realms, since there the mere act of starting to turn the mind towards an object sets off one-pointed concentration. Meditative wisdom, on the other hand, appears only in these higher realms and never in the desire, since it is not a level where there exists any controlled meditation.

བསྟན་བཅོས་ནི་ངག་སྒྲ་རང་བཙན་པ་ལ་བྱེད་ན་འདོད་པ་དང་བསམ་གཏན་དང་པོ་ན་ཡོད་ཀྱི་གཉིས་པ་ཡན་ཆད་ན་མེད་དེ། རྣམ་རིག་དཔྱོད་དང་བཅས་དག་ན། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར། མིང་ཚིག་ཡི་གེ་གསུམ་ལ་འདོད་པ་ལྟར་ན་ཁམས་འོག་མ་གཉིས་ན་ཡོད་ཀྱི་གཟུགས་མེད་ན་མེད་དེ། འདོད་དང་གཟུགས་གཏོགས་སེམས་ཅན་སྟོན། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

The classical commentaries, if we consider them as the actual sound of speech, exist only in the desire realm and are absent from the higher two: as the *Treasure House* itself reads, "Communicating at those with examining." If on the other hand we consider these commentaries as names, words, and letters, they can be said to exist in the lower two realms but not in the formless: again the *Treasure House* states, "Included in the desire, form; animate."

གཟུགས་ཀྱི་སྒོམ་བྱུང་ལ་བསམ་གཏན་གྱི་སྡོམ་པས་བསྡུས་པའི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་ཡོད་པས་ཕུང་པོ་ལྔ་པ་ཅན་ཡིན་ནོ།

Meditative wisdom of the form realm, insofar as it possesses the non-communicating form of restraint arising from concentration, involves all five heaps.

།ཅིའི་ཕྱིར་ཆོས་མངོན་པ་ཞེས་བྱ་ཞེ་ན། རང་གི་མཚན་ཉིད་འཛིན་པས་ན་ཆོས་དང་། དོན་དམ་པའི་ཆོས་མྱ་ངན་ལས་འདས་པ་མངོན་དུ་བྱེད་པའམ་མངོན་དུ་ཕྱོགས་པས་ན་མངོན་པ་ཞེས་བྱའོ།

Where does the word "knowledge" [Sanskrit: *abhidharma*] come from? A phenomenon [*dharma*] is that which possesses [*dhṛ*] a nature. And knowledge brings to [*abhi*] you, or leads you to [*abhi*] that highest of all existing phenomena: nirvana.

7
About the Expression "Treasure House"

།འདིར་དེ་དོན་དུ་ཡང་དག་ཆུད་ཕྱིར་རམ།
།འདི་ཡི་གནས་དེ་ཡིན་པས་ཆོས་མངོན་མཛོད།

"Treasure house" of knowledge because they all fit here
In its points, or since they are its home.

[I.7-8]

།གཉིས་པ་མཛོད་བཤད་པ་ནི། ཆོས་མངོན་མཛོད་ཀྱི་བསྟན་བཅོས་རབ་བཤད་བྱ། །ཞེས་བཤད་ན། ཆོས་མངོན་པའི་མཛོད་དེ་གང་ཞེ་ན། བསྟན་བཅོས་འདི་ལ་ཆོས་མངོན་པའི་མཛོད་ཅེས་བྱ་སྟེ། མངོན་པ་སྡེ་བདུན་པོ་དེའི་དོན་གཙོས་གཙོས་རྣམས་བསྟན་བཅོས་འདིར་ནི་དེ་བརྗོད་བྱའི་དོན་དུ་ཡང་དག་པར་ཆུད་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། རལ་གྲི་གང་དུ་འཇུག་པའི་ཤུབས་དེ་ལ་རལ་གྲིའི་ཤུབས་ཞེས་བརྗོད་པ་དང་ནོར་གང་

ཏུ་འཇུད་པའི་གནས་དེ་ལ་ནོར་གྱི་མཛོད་ཅེས་བརྗོད་པ་བཞིན་ནོ།

Master Vasubandhu has stated: "I shall write this commentary, *The Treasure House of Knowledge."* Just how is it a **treasure house of knowledge**? The very most prized points of the Seven Works on Knowledge **all fit here in the points,** in the subject matter, of the Master's commentary. The scabbard in which you sheathe a sword, for example, is called the "scabbard of the sword," and the place where you deposit your riches is termed the "treasure house of riches."

།ཡང་ན་ནི་མངོན་པ་སྡེ་བདུན་པོ་དེ་ལ་མངོན་པའི་མཛོད་ཅེས་བྱ་སྟེ། དེ་བསྟན་བཅོས་འདིའི་འབྱུང་ཁུངས་སམ་གནས་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། རལ་གྲི་གང་ནས་ཕྱུང་བ་དེ་ལ་རལ་གྲིའི་ཤུབས་ཞེས་བརྗོད་པ་བཞིན་ནོ།

You could also say that the Seven works on Knowledge are themselves the **"treasure house,"** and that **they are the home,** or source, for the present work. The expression "scabbard of the sword," for example, can just as well indicate the place from where the sword was drawn.

།གསུམ་པ་དགོས་པ་སྔོན་དུ་འགྲོ་བས་སྟོན་པས་གསུངས་པར་སྒྲུབ་པ་ནི།

Next comes a demonstration that the teachings on knowledge are the word of the Teacher, preceded by a statement of purpose.

8
Purpose and a Proof

།ཆོས་རྣམས་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་མེད་པར་ཉོན་མོངས་རྣམས།
།གང་ཕྱིར་ཉེ་བར་ཞི་བར་བྱ་བའི་ཐབས་མེད་ལ།
།ཉོན་མོངས་པས་ཀྱང་འཇིག་རྟེན་སྲིད་མཚོ་འདིར་འཁྱམས་ཏེ།
།དེ་བས་དེ་ཕྱིར་འདི་ནི་སྟོན་པས་གསུངས་སོ་ལོ།

There's no way to put the mental afflictions
 to rest without an
Ultimate analysis of every existing
 phenomenon, and this

Affliction is what keeps the world adrift
here in the ocean of
Life. Thus the Teacher has spoken it, they say.
[I.9-12]

ཆོས་མངོན་པ་བཤད་པ་ལ་དགོས་པ་ཡོད་དེ། ཆོས་རྣམས་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་ཀྱི་ཤེས་རབ་མེད་པར་ཉོན་མོངས་པ་རྣམས་ཉེ་བར་ཞི་བར་བྱ་བའི་ཐབས་མེད་ལ། ཉོན་མོངས་པས་ཀྱང་འཇིག་རྟེན་པ་རྣམས་སྲིད་པའི་རྒྱ་མཚོ་འདིར་འཁྱམ་སྟེ། དེ་བས་ན་སློབ་མའི་རྒྱུད་ལ་ཆོས་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་ཀྱི་ཤེས་རབ་བསྐྱེད་པའི་དགོས་པ་ཡོད་པ་དེའི་ཕྱིར།

Giving an explanation of knowledge has the following purpose. **Without** wisdom **which analyzes every phenomenon in an ultimate way, there is no way of putting to rest** all that **the mental afflictions** imply. **And this affliction is what keeps** those of **the world adrift here in the ocean of life.** It is therefore necessary to plant, in students' minds, wisdom which can make this ultimate analysis of phenomena. **Thus** the explanation.

སློབ་དཔོན་ཆོས་མངོན་པ་འཆད་པ་ལ་གུས་པའི་རྒྱུ་མཚན་ཡོད་དེ། སློབ་མའི་རྒྱུད་ལ་ཆོས་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་ཀྱི་ཤེས་རབ་བསྐྱེད་པ་དང་། འདི་སྟོན་པས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

The Master, moreover, has good reason to honor the exposition of knowledge. He knows that, first, it plants the wisdom of ultimate analysis in the minds of students. Secondly, it has been **spoken by the Teacher.**

དེ་ཡང་མངོན་པ་སྡེ་བདུན་པོ་དེ་དགྲ་བཅོམ་པ་རྣམས་ཀྱིས་བྱས་པ་མིན་ནམ་ཅིའི་ཕྱིར་སྟོན་པས་གསུངས་ཞེ་ན། གསུངས་ཏེ། དགྲ་བཅོམ་པ་ཆེན་པོ་རྣམས་ཀྱིས་ཀྱང་སངས་རྒྱས་ལམ་བརྟེན་པར་ཐོག་མར་ཆོས་ཀྱི་མཚན་ཉིད་སྟོན་པ་དང་རབ་ཏུ་དབྱེ་བར་མི་ནུས་པས།

"Why do you say that the exposition of knowledge is spoken by the Teacher?" one may object. "Are you trying to say that the Seven Works on Knowledge were not composed by the enemy destroyers?" In answer, we may say that

they are the speech of the Teacher. Even the great enemy destroyers would have been unable to make the first descriptions of the nature and then divisions of existing phenomena had they not relied upon the Buddha.

དེ་ནི་སྟོན་པས་གདུལ་བྱའི་བསམ་པ་དང་དྲི་བ་ལ་ལྟོས་ནས། ལུང་དེ་དང་དེ་ལས་དང་པོ་སིལ་བུར་གསུངས་པ་རྣམས་བཙུན་པ་ཀ་ཏྱའི་བུ་ལ་སོགས་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཡེ་ཤེས་ལ་འཇུག་པ་ལ་སོགས་པར་ཕྱེས་བསྡུས་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར་ཏེ། དཔེར་ན་བཙུན་པ་ཆོས་སྐྱོབ་ཀྱིས། ཀྱེ་མ་འདུས་བྱས་རྣམས་མི་རྟག །ཅེས་པ་ལ་སོགས་པ་ཆེད་དུ་བརྗོད་པའི་སྡེ་སྟོན་པས་གདུལ་བྱའི་དབང་གིས་མདོ་དེ་དང་དེར་སིལ་བུར་གསུངས་པ་རྣམས་སྡེ་ཚན་དུ་བྱས་ཀྱང་སྟོན་པའི་གསུང་ཡིན་པ་བཞིན།

The Buddha first delivered various teachings, according to the states of mind or inquiries of his disciples. The scattered records of these teachings were later taken by the Venerable Katyayaniputra and others, and collected into such works as *The Practice of Wisdom.* The Venerable Dharmatrata, for example, has taken a whole group of scattered sutras, delivered at various places and times, addressing the needs of various students with counsel such as "Alas! All things with causes must change!" He has arranged these various teachings into a group, but they remain the word of the Teacher. So too with the Seven.

དེས་ན་ཆོས་མངོན་པ་ནི་སྟོན་པས་གསུངས་པ་ཁོ་ན་ཡིན་ཏེ། དགྲ་བཅོམ་པ་རྣམས་ཀྱིས་བསྡུས་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། མདོ་སྡེ་དང་འདུལ་བ་བཞིན་ནོ། །རྟགས་གྲུབ་སྟེ། འཕགས་པ་འོད་སྲུངས་ཀྱིས་བསྡུས་པའི་ཕྱིར་ཞེས་ཟེར་རོ།

The entire point may be summarized in an extended logical statement:

> The works on knowledge are nothing less than
> the word of the Teacher, because
> The enemy destroyers have only made them into
> collections,
> Analogous to the sections of sutra and
> vowed morality found in the canon, for
> They are only collections made by the
> Arya Kashyapa.

Thus they say.

།ཡོ་ཞེས་པ་ཕ་རོལ་གྱི་འདོད་པ་སྟོན་པ་སྟེ། མདོ་སྡེ་པ་རྣམས་ན་རེ། འདི་ནི་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྨྲ་བ་ཆོས་མངོན་པ་བ་རྣམས་ཀྱི་ལུགས་ཡིན་གྱི་ཁོ་བོ་ཅག་ནི་མི་འདོད་དེ། འདུས་མ་བྱས་རྫས་གྲུབ་སྨྲ་བ་སོགས་རིགས་པ་དང་འགལ་བ་དུ་མ་སྣང་བའི་ཕྱིར། དེ་ཡང་ཆོས་མངོན་པ་བྱེད་པ་ནི་གཞན་ཡང་མང་པོ་ཞིག་གྲགས་ཏེ། དེ་དག་ཀུང་དགྲ་བཅོམ་པས་བྱས་པ་ཡིན་གྱི་སྟོན་པའི་གསུང་གིས་བསྡུས་པ་མིན་ནོ།

This expression, "Thus they say," is meant to indicate that another school of philosophers holds a different view. The so-called "Sutrists" assert the following:

> That these explanations constitute the speech of the Teacher is a belief held by the followers of the "Knowledge" group within the Detailist school of philosophy. We however cannot accept this tenet, for many statements appear in these texts which are contrary to logic. One example is the claim that phenomena not produced by causes exist as material entities. Moreover, everybody knows there are lots of other authors who have composed such works on knowledge. They are the works of enemy destroyers, not collections of the Buddha's speech.

།དེ་ཡང་གང་གིས་གང་བྱས་པ་ནི། ཡེ་ཤེས་ལ་འཇུག་ཀ་ཏྱའི་བུས། ། རབ་ཏུ་བྱེད་པ་དབྱིག་བཤེས་ཀྱིས། །རྣམ་ཤེས་ཚོགས་ནི་ལྷ་སྐྱིད་ཀྱིས། །ཆོས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཤཱ་རི་འི་བུས། །གདགས་པའི་བསྟན་བཅོས་མཽ་དགལ་བུས། །འགྲོ་བའི་རྣམ་གྲངས་གསུམ་པོ་ཆེས། །ཁམས་ཀྱི་ཚོགས་ནི་གང་པོས་བྱས། །ཞེས་སློབ་དཔོན་རྒྱལ་པོའི་སྲས་ཀྱི་གཞུང་ལས་འབྱུང་བ་སྡོམ་དུ་བསྡུས་སོ།

Now Master Jinaputra's text, in a versed summary, lists the Seven Works on Knowledge as follows:

> Katyayaniputra did *Practice of Wisdom,*
> The *Treatise* was of Vasumitra.

Collection of Consciousness, Devasharma,
And Shariputra the *Heap of Phenomena.*
The *Comment on Wisdom's* by Maudgalyayana,
Mahakaushtila's *Types of Beings;*
And Purna, *Category Anthology.*

།སློབ་དཔོན་གང་སྤེལ་ནི། འགྲོ་བའི་རྣམ་གྲངས་ཤཱ་རིའི་བུས་བྱས་པར་འཆད་དོ། །ཅིའི་ཕྱིར་མདོ་སྡེ་པ་ཞེས་བྱ་ཞེ་ན། མདོ་ཚད་མར་བྱེད་ཀྱི་མངོན་པ་སྡེ་བདུན་ལ་སོགས་པའི་བསྟན་བཅོས་ཚད་མར་ཁས་མི་ལེན་པས་ན་མདོ་སྡེ་པ་ཞེས་བྱའོ། །བྱེ་བྲག་སྨྲ་བས།

Master Purnavardhana attributes the *Types of Beings* to Shariputra.

"Why is the one school," you may ask, "known as the `Sutrists.'?" This school of philosophers holds that sutra is valid, but denies the validity of classical commentaries such as the Seven Works on Knowledge. The Detailists respond with the following criticism:

འོ་ན་མདོ་ལས། དགེ་སློང་སྡེ་སྣོད་གསུམ་པ་ཞེས་འབྱུང་བའི་སྡེ་སྣོད་གསུམ་གཞག་ཏུ་མེད་པར་འགྱུར་ཏེ། འདི་དག་ལས་གཞན་པའི་མངོན་པའི་སྡེ་སྣོད་མི་སྣང་བའི་ཕྱིར། ཞེས་སྨྲ་བ་ལ།

Well then, what about the expression "monk who has mastered all three sections of the scriptures," which occurs in sutra itself? How are you going to come up with three sections of scripture? We don't see any section on knowledge apart from these very works.

མདོ་སྡེ་པ་ན་རེ།

སྐྱོན་མེད་དེ། མདོ་སྡེ་རྣམས་སུ་དོན་དམ་པ་གཏན་ལ་འབེབས་ཤིང་ཆོས་རྣམས་ཀྱི་མཚན་ཉིད་བརྗོད་བྱར་བྱེད་པ་དེ་ལ་མངོན་པའི་སྡེ་སྣོད་དུ་འཛོག་གོ་ཟེར་རོ།

The Sutrists counter:

> This is not a problem. Those works within the sutra section devoted to the delineation of what is ultimately real and to the defining characteristics of phenomena constitute in themselves a discrete section on knowledge.

So they say.

།ཅིའི་ཕྱིར་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྨྲ་བ་ཞེས་བྱ་ཞེ་ན། བསྟན་བཅོས་བྱེ་བྲག་ཏུ་བཤད་པ་ཙམ་ཞིག་དཔྱོད་པས་སམ། ཡང་ན་བྱེ་བྲག་ཏུ་བཤད་པ་རིག་པས་ན་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྨྲ་བ་ཞེས་བྱའོ། །དེ་དག་ལའང་ཁ་ཆེའི་ཡུལ་ན་གནས་པ་དེ་དག་ལ་ནི་ཁ་ཆེ་བ་དང་། ཁ་ཆེའི་ཡུལ་གྱི་ནུབ་ཕྱོགས་ན་གནས་པ་དེ་དག་ལ་ནི་ནུབ་ཕྱོགས་པ་དང་། རྒྱ་གར་གྱི་ཡུལ་དབུས་ལ་སོགས་པ་ཁ་ཆེའི་ཡུལ་ལས་གཞན་དག་ན་གནས་པ་རྣམས་ལ་ནི་ཉི་འོག་པ་ཞེས་བྱའོ།

"Now why is the other school," one might continue, "known as the `Detailists'?" One may say that they are "Detailists" because they devote their study exclusively to the classical commentary known as *Detailed Exposition,* or else because they understand the *Exposition's* meaning. The school itself may be further divided into a number of groups. Those who reside in Kashmir are known as the "Kashmiris," while those who live in the western part of the same land are known as the "Westerners." Detailists in areas other than Kashmir, those in central India and so forth, are referred to collectively as those "Under the Sun."

།དེ་ཡང་ཆོས་རྣམས་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་ཅེས་སོགས་འདི་རྣམས་ཀྱིས་མངོན་པའི་བསྟན་བཅོས་ཀྱི་དགོས་སོགས་ཆོས་བཞི་བསྟན་པས། བསྟན་བཅོས་ཀྱི་སྔོན་དུ་དགོས་འབྲེལ་གྱི་ངག་བཀོད་པ་ཆོས་ཅན། དགོས་པ་ཡོད་དེ། ཁྱོད་ལ་བརྟེན་ནས་བསྟན་བཅོས་ལ་དགོས་སོགས་ཆོས་བཞི་ཡོད་པར་རྟོགས་ནས་གདུལ་བྱ་བསྟན་བཅོས་ལ་འཇུག་པའི་ཆེད་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Now the lines beginning with "There's no way to put the mental afflictions to rest..." also indicate that Master Vasubandhu's commentary possesses the four requisite attributes of a reputable work. Again we may use the form of a logical statement:

> Consider the act of making a statement of purpose, and of a relation of the text to that purpose, here at the beginning of the commentary.
>
> It has a purpose of its own, because
>
> It conveys to disciples the fact that the commentary possesses the four attributes of a reputable work. Once they realize that these attributes are present, disciples will be inspired to study the text.

ཟག་བཅས་ཟག་མེད་ཀྱི་ཆོས་རྣམས་བསྟན་བཅོས་ཀྱི་བརྗོད་བྱ་ཡིན་ཞིང་དེ་ནི་ཆོས་རྣམས་ཞེས་པས་བསྟན། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་སློབ་མའི་རྒྱུད་ལ་ཆོས་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་ཀྱི་ཤེས་རབ་བསྐྱེད་པ་ནི་དགོས་པ་ཡིན་ཞིང་དེ་ནི་རབ་ཏུ་རྣམ་འབྱེད་ཅེས་པས་བསྟན། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་ལྷག་བཅས་ལྷག་མེད་ཀྱི་མྱང་འདས་ཐོབ་པ་ཉིད་དགོས་ཡིན་ཞིང་དེ་ནི། མེད་པར་ཉོན་མོངས་རྣམས་ཞེས་པ་ནས། དེ་བས་ཞེས་པའི་བར་གྱིས་ཤུགས་ལ་བསྟན་ཉིང་དགོས་དགོས་པ། དགོས་པ་བསྟན་བཅོས་ཀྱི་བརྗོད་བྱ་ལ་རག་ལས་པ་ནི་འབྲེལ་པའོ། །ཡང་ན་ཆོས་རྣམས་བརྗོད་བྱ་དང་། བསྟན་བཅོས་འདི་རྗོད་བྱེད་དུ་འབྲེལ་པ་ནི་འབྲེལ་པའོ།

Here are the four attributes:

1) The *subject matter* of the text concerns stained and unstained types of phenomena. It is indicated in the verse with the words "every existing phenomenon."

2) The *purpose* is to utilize this subject matter to plant, in students' minds, that wisdom which analyzes phenomena in an ultimate way. It is indicated by the words "ultimate analysis."

3) The *ultimate goal* is to have these students achieve nirvana, both with and without anything remaining. It is indicated indirectly by the entire phrase running from "There's no way..." up to "...without," and on from "this affliction..." up to the word "Thus."

4) A *relation* exists in that the purpose must be achieved through the subject matter of the work, and the ultimate goal through this very purpose.

One may also state the relation as being between the subject matter of the work (that is, all existing phenomena) and the means by which this subject matter is expressed (i.e., the commentary itself).

།དགོས་སོགས་ཆོས་བཞི་བསྟན་པའི་དགོས་པ་ལ། སློབ་དཔོན་ཆོས་མཆོག་ནི། བསྟན་བཅོས་འདི་ལ་དགོས་པ་ཡོད་དམ་མེད། ཡོད་ཀྱང་སྒྲུབ་པར་མི་ནུས་སམ། ནུས་ཀྱང་འདོད་བྱ་མ་ཡིན་ནམ། འདོད་བྱ་ཡིན་ཡང་འབྲེལ་པ་མེད་དམ་སྙམ་པའི་དོགས་པ་བཟློག་པའི་ཕྱིར་དུ་དགོས་སོགས་ཆོས་བཞི་བསྟན་པ་ཡིན་ཞེས་འཆད།

Demonstrating that the work possesses the four attributes serves its own purpose. Master Dharmottara explains that

> It functions to satisfy any doubts that a student might have about whether the commentary has any purpose; if so, whether one could ever achieve that purpose; if so, whether anyone would want to; and, if so, whether there exists any relationship between the text and the realization of its proclaimed purpose.

སློབ་དཔོན་དུལ་བ་ལྷས་ནི། བརྗོད་བྱ་མེད་པ་ཉིད་དམ། དགོས་པ་མེད་པ་ཉིད་དམ། ཉིང་དགོས་ཀྱི་ནོམ་པ་མེད་དམ། དེ་དག་ཐབས་འདི་དང་མ་འབྲེལ་ལམ་སྙམ་པའི་དོགས་པ་བཀག་ནས། བསྟན་བཅོས་ལ་འཇུག་པའི་ཕྱིར་དུ་རྣམ་པ་བཞི་པོ་ན་བསྟན་ཞེས་འཆད་ཀྱང་འགལ་བ་མེད་དོ།

Master Vinitadeva is in no disagreement:

> A statement of just these four attributes serves to allay any suspicions a person might have that the work might lack any subject matter, or be without a purpose, or lead to no desirable ultimate goal, or that these three might bear no relation to each other. The statement thus inspires students to take up the commentary.

།ཁོ་ན་རེ།

དགོས་སོགས་ཆོས་བཞི་སྟོན་པའི་ཚིག་གིས་དོགས་པ་དེ་དག་སེལ་ན། སྒྲ་མི་རྟག་ཅེས་པའི་ངག་གིས་ཀྱང་སྒྲ་རྟག་འཛིན་གྱི་ལོག་རྟོག་སེལ་བར་འགྱུར་ལ། དེ་ལྟར་འདོད་ན། རྟགས་དང་དཔེ་དོན་མེད་པར་འགྱུར་ལ།

Someone may make the following objection:

> If the mere claims that the work possesses these attributes is enough to remove any doubts that it does not, then the simple statement "Sound is a changing thing" should be enough to remove any misconception that sound is lasting. If the latter is true, it must be an exercise in futility for the classic proofs to go on and give a reason followed by a supporting example, to prove the point of sound's impermanence.

དོན་ཏེ་མི་སེལ་ན་དགོས་པ་སྟོན་པའི་ངག་གིས་ཀྱང་མི་སེལ་བར་འགྱུར་ཏེ། དེ་གཉིས་ཁྱད་པར་མེད་པའི་ཕྱིར་ཞེ་ན།

> And suppose the statement about sound is *not* enough to stop the misconception by itself. How then can the assertion about the attributes suffice to end a student's doubts? For the two cases are exactly the same.

སྒྲ་མི་རྟག་ཅེས་བརྗོད་པས་ཀྱང་སྒྲ་རྟག་འཛིན་གྱི་ལོག་རྟོག་སེལ་ཀྱང་། རྟགས་དཔེ་སྟོན་པས་ཟེ་ཆོམ་དང་མ་རྟོགས་པ་བསལ་ནས་ཚད་མའི་རྟོགས་པ་སྐྱེད་པའི་ཕྱིར་

འགལ་བ་མེད་དོ་ཞེས་མཁས་པ་དག་འཆད་དོ།

Sages reply to such an objection as follows:

> Telling someone that sound is changing is enough to prevent his believing that sound is something lasting. Giving him then a reason and supporting example serves to plant the opposing, accurate belief in his mind, removing the uncertainty and lack of correct ideas left behind by stopping his wrong belief.

།འོ་ན་ཆོས་བཞི་པོ་འདི་ངོ་བོ་གཅིག་དང་ཐ་དད་གང་ཡིན་ཞེ་ན། དགོས་པ་དང་དགོས་པའི་དགོས་པ་དང་། འབྲེལ་པ་རྣམས་ནི་བརྗོད་བྱ་དང་ངོ་བོ་གཅིག་ཡིན་ཏེ། ཆོས་ཐམས་ཅད་འདིའི་བརྗོད་བྱ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དགོས་པ་དང་དགོས་པའི་དགོས་པ་ནི་ངོ་བོ་ཐ་དད་ཡིན་ཏེ། རྒྱུ་འབྲས་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

One may ask if any of the four attributes is such that one subsumes another. The purpose, its ultimate purpose, and the relationship of the content to the purpose are, all of them, subsumed by the subject matter—for this subject matter includes every existing phenomenon. Neither of the purpose of its ultimate purpose subsumes the other, since they are cause and effect.

འོ་ན་ཆོས་མངོན་པའི་ཉེད་དགོས་མྱང་འདས་གཉིས་སོ་སོའི་ངོ་བོ་དང་ཁྱད་པར་ཅི་ཡིན་ཞེ་ན།

Yet another question may be raised:

> You've mentioned that the ultimate goal of knowledge is achieving the two types of nirvana. Can you list each one's basic nature, as well as characteristic features?"

ཉན་ཐོས་སྡེ་པའི་ལུགས་ལ། ལས་ཉོན་གྱིས་བསྡུས་པའི་ཀུན་འབྱུང་བདེན་པ་སྤངས་པའི་སོ་སོར་བརྟགས་འགོག་ཐོབ་ཅིང་མངོན་དུ་བྱས་ལ། སྡུག་བསྔལ་སྤངས་པའི་

འགོག་པ་ཐོབ་ལ་མངོན་དུ་མ་བྱས་པ་ནི་ལྷག་བཅས་ཏེ། སྡུག་བསྔལ་གསུམ་ཅི་རིགས་པའི་ལྷག་མ་དང་བཅས་པའི་ཕྱིར་ཏེ།

According to the Listener system, nirvana where something still remains is described as having both achieved and actualized a cessation resulting from analysis, an elimination of the true condition of the source of all suffering, which implies deeds and mental afflictions. At the same time, one has achieved but not actualized a cessation where he has eliminated suffering. Something "remains" because one still undergoes some one or more of the three types of suffering.

འདོད་པའི་རྟེན་ཅན་ལ་འཕགས་པ་སྐྱུར་ཆུང་ཐལ་སྐྱོ་གསོལ་ནས་གྲོངས་པ་དང་། འཕགས་པ་འཆར་ཀ་གཟུགས་འཚོང་མའི་གནས་སུ་དབུ་བཅད་དེ་གྲོངས་པ་དང་། རང་སངས་རྒྱས་དུག་འདས་བཀྲོངས་པ་དང་། སངས་རྒྱས་ལའང་ཞབས་ལ་སེང་ལྡེང་གི་ཚལ་པ་ཟུག་པ་དང་། སྐུ་རོ་རྒྱབ་བསྣུང་བ་དང་། ལྷས་སྦྱིན་གྱི་འཕྲུལ་འཁོར་གྱི་སྒྲོགས་ཀྱི་ཆ་ཤས་ཕོག་པས་སྐུ་མཚལ་བྱུང་བ་ལ་སོགས་པ་སྡུག་བསྔལ་གྱི་སྡུག་བསྔལ་དང་བཅས་པར་མདོ་ལས་འབྱུང་བའི་ཕྱིར་རོ།

We can see occurrences in sutra of persons who had attained this nirvana, who were living in desire-realm bodies and still had to go through outright suffering. Arya Gurchung, for example, was forced to consume a soup of water and ashes, which killed him. The Arya Udayin was decapitated in a brothel. We hear of a self-made Buddha who died from a wound inflicted by a poisoned arrow. Even the Buddha himself was pricked by the sandalwood thorn, suffered from backache, and bled where he was hit from the fragments of shells hurled by Devadatta's catapult.

།དགྲ་བཅོམ་པ་ནི་ཁམས་གསུམ་གྱི་རྟེན་ཅན་ཡིན་པས་བསམ་གཏན་དང་པོ་གསུམ་ན་སྡུག་བསྔལ་དང་པོ་མེད་པས་སྡུག་བསྔལ་ཕྱི་མ་གཉིས་ཀྱི་ལྷག་མ་དང་བཅས་ལ། བསམ་གཏན་བཞི་པ་ཡན་ཆད་ན་ནི་འདུ་བྱེད་ཀྱི་སྡུག་བསྔལ་ཁོ་ནའི་ལྷག་མ་དང་བཅས་པའོ།

Enemy destroyers reside in all three realms; those at the first three levels of concentration have but the last two kinds of suffering left: the first is completely absent there. Those at the fourth concentration level and beyond have only the last suffering, the pervasive kind of mortality itself, remaining still.

།དེས་ན་ཟག་བཅས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཐམས་ཅད་འགགས་པའི་འགོག་པ་མངོན་དུ་བྱས་པ་དེའི་ཚེ་ལྷག་མེད་ཅེས་བྱའོ། །དེ་ལྟར་ཡང་ཆེད་དུ་བརྗོད་པའི་ཚོམས་ལས། ལུས་ཞིག་ཚོར་བ་བསིལ་བར་འགྱུར། །འདུ་ཤེས་འགགས་ཤིང་འདུ་བྱེད་ཞི། །རྣམ་པར་ཤེས་པ་ནུབ་གྱུར་པ། །འདི་འདྲ་འདི་ནི་སྡུག་བསྔལ་མཐོང་། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར་

Given the above, we can say that one achieves nirvana without anything left over when he actually brings about a cessation in which every one of the stained heaps has been stopped. The *Anthology of Advices* concurs:

> The body dissolves, feeling's finally cooled,
> End of discrimination, demise of the other
> Factors—consciousness fades away.
> Such one has seen the end of suffering.

ཞེས་འདོད་ལ། ཐེག་ཆེན་པས་ནི་ཉན་རང་གི་ཐར་པ་ནི་མཐར་ཕྱིན་པའི་ཐར་པ་མིན་ལ། སྟོན་པའི་ཞབས་ལ་སེང་ལྡེང་གི་ཚལ་པ་ཟུག་པ་སོགས་བཤད་པ་ནི་གདུལ་བྱའི་དོན་དུ་ཚུལ་བསྟན་པ་ཙམ་ཡིན་གྱི་སྡུག་བསྔལ་ནི་གཏན་ནས་མེད་དེ། སྲིད་ཞིའི་སྐྱོན་ཐམས་ཅད་ལས་གྲོལ་བའི་ཕྱིར་ཞེས་བཞེད་དོ། །འོན་ཀྱང་གཟུགས་སྐུ་གཉིས་ལ་ལྷག་བཅས་ཆོས་སྐུ་ལ་ལྷག་མེད་མྱང་འདས་སུ་བཤད་པ་ནི་སྐུ་གསུམ་ལ་འཇུག་པའི་མདོ་ལས་ཤེས་སོ།

It should be noted that the above view is only that of the present school. According to the great vehicle, the freedom achieved by listeners and self-made victors is not a final sort of freedom. Moreover, the prick of His foot by the sandalwood thorn and the other events mentioned above were only a show

that the Buddha put on for the sake of His disciples. Actually the Buddha is completely incapable of suffering, for He has liberated himself from every possible problem, ranging from those of a normal suffering life up to those of a lower nirvana. The sutra known as *Developing the Three Bodies of a Buddha* does though speak of the two form bodies of the Buddha as being nirvana with something remaining, and of the phenomena body as being a nirvana with nothing remaining.

།སློབ་དཔོན་རྒྱལ་སྲས་ན་རེ། ཆོས་མངོན་པ་བསྟན་པའི་དགོས་པ་ནི། ཕུང་སོགས་ལ་མཁས་པའི་ཆེད་ཡིན་ལ། དེ་ལ་མཁས་པ་ལ་ཕན་ཡོན་གཉིས་འཐོབ་སྟེ། རང་ཉིད་ཡིད་ལ་བྱེད་པས་ཞི་གནས་སོགས་འཕེལ་བ་དང་། གཞན་ལ་འབེལ་གཏམ་བརྗོད་པས་དྲི་བ་ཐམས་ཅད་ལུང་སྟོན་པ་ལ་མི་འཇིགས་པའོ་ཞེས་འཆད་དོ།།

Master Jinaputra summarizes as follows:

> The whole purpose of explicating knowledge is to make one a master of subjects such as the heaps and so on. Two benefits spring from such mastery. One's own focus helps him to develop such qualities as mental quietude. And when discoursing with others, he will feel full confidence to expound on any question.

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Two: The Nature of Karma, and What it Produces; the Detailist Concept of "Non-Communicating Form"

༄། །བཞི་པ་ལས་བསྟན་པའི་གནས་འཆད་པ་ལ་གཉིས། མཚམས་སྦྱར་བ། ལས་དངོས་བཤད་པའོ། །དང་པོ་ནི།

We turn now to our commentary on the "Presentation of Deeds," which constitutes the fourth chapter of the *Treasure House of Knowledge.* First we relate the present chapter to the one just finished, and then continue with the exposition of deeds itself.

1
What Causes Worlds

།ལས་ལས་འཇིག་རྟེན་སྣ་ཚོགས་སྐྱེས།

Deeds cause the multitude of worlds.

[IX.1]

གོང་དུ་བཤད་པའི་སྣོད་བཅུད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་སྣ་ཚོགས་པ་འདི་གང་ལས་བྱུང་ཞེ་ན། རྒྱུ་མེད་དང་མི་མཐུན་པའི་རྒྱུ་ལས་བྱུང་བ་མ་ཡིན་ཏེ། རིམ་འགའ་སྐྱེ་བ་དང་། དབང་ཕྱུག་སོགས་མིན་རིམ་སོགས་ཕྱིར། །ཞེས་བཤད་པའི་ཕྱིར།

One may begin with the following question: "You have just described a multitude of worlds—both the great vessels of the outer worlds and the living beings they contain. Where do they all come from?" They do not come from no cause at all, and they do not come from causes that are inconsistent with their own nature. This is because they stay for some time, then go away; and as the root text said itself, "Not an almighty one or the like, because of stages and such."

འོ་ན་གང་ལས་སྐྱེས་ཤེ་ན། ལས་ལས་སྣོད་བཅུད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་སྣ་ཚོགས་པ་སྐྱེས་སོ།

What then *does* cause them? It is the past **deeds** of living beings that **cause** all **the multitude of worlds**—both the places and the people.

།གཉིས་པ་ལ། ལས་ཀྱི་ངོ་བོ། མདོ་ལས་འབྱུང་བའི་མིང་གི་རྣམ་གྲངས་སོ། །དང་པོ་ལ། བསྟན། བཤད་དོ། དང་པོ་ནི།

The exposition that follows now on deeds is divided into two parts: first on the basic nature of deeds, and secondly on listings from sutra on the different types of deeds. The former is itself presented first in a brief introduction and then in a more detailed treatment.

2
Introduction to Deeds

།དེ་ནི་སེམས་པ་དང་དེས་བྱས།
།སེམས་པ་ཡིད་ཀྱི་ལས་ཡིན་ནོ།
།དེས་བསྐྱེད་ལུས་དང་ངག་གི་ལས།
།དེ་དག་རྣམ་རིག་རྣམ་རིག་མིན།

They're movement of the mind and what it brings.
Mental movement is a deed of thought;
What it causes, deeds of body and speech.
These are either communicating or not.

[IV.2-5]

ལས་ལས་འཇིག་རྟེན་སྣ་ཚོགས་སྐྱེས། ཞེས་བཤད་ན། ལས་དེ་ལ་དབྱེ་ན་དུ་ཞེ་ན། ལས་དེ་ནི་གཉིས་སུ་ཡོད་དེ། སེམས་པའི་ལས་དང་། སེམས་པ་དེས་བྱས་པའི་བསམ་པའི་ལས་གཉིས་སུ་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

"In the line above," one might continue, "you said that `deeds cause the multitude of worlds.' Just how many types of deeds are there?" **They**—deeds—**are** of two different types: deeds consisting of **movement of the mind, and** the deeds that **it brings**—those that the mind motivates.

དེ་དག་གི་ངོ་བོ་གང་ཞེ་ན། སེམས་པ་ནི་ཡིད་ཀྱི་ལས་ཡིན་ཏེ། ཡིད་ཀྱི་རྣམ་པར་ཤེས་པ་དང་མཚུངས་ལྡན་གྱི་ལས་ཡིན་པའི་ཕྱིར། སེམས་པ་དེས་བསྐྱེད་པའི་བསམ་པའི་ལས་ལ་ལུས་ཀྱི་ལས་དང་། ངག་གི་ལས་གཉིས། དེ་དག་ལའང་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་དང་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པ་གཉིས་གཉིས་ཡོད་དོ།

One may ask about each of their basic natures. **Mental movement is a deed of the thought,** for it consists of a deed linked with consciousness of the thought. **What it causes**—that is, deeds motivated by the mind—are of two kinds: these are **deeds of** the **body and** deeds of **speech. These** two themselves can be further divided into two types each: they **are either** what we call **"communicating" or not.**

།གཉིས་པ་ལ། ལས་ཀྱི་རང་བཞིན། ལས་གསུམ་སྤྱིའི་ཆོས་ཀྱི་ཁྱད་པར། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་དབྱེ་བའོ།

Our more detailed treatment of these points continues in three steps: the definition of a deed, typical features of the three types of deeds in general, and different divisions of non-communicating types of deeds.

།དང་པོ་ལ། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་དང་། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའོ། །དང་པོ་ལ། ལུས་ཀྱི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་དང་། ངག་གི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་དོ།

In discussing the definition of a deed we will cover first the communicating, and then the non-communicating types. The former will be described first for those of the body, and then for those of speech.

3
Communicating Deeds of the Body

།ལུས་རྣམ་རིག་བྱེད་དབྱིབས་སུ་འདོད།

Body communicating held to be shape.

[IV.6]

།དང་པོ་ནི། དེ་དག་རྣམ་རིག་རྣམ་རིག་མིན། ཞེས་བཤད་ན། ལུས་ཀྱི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་ཀྱི་ལས་དེ་གང་ཞེ་ན། བྱེ་བྲག་སྨྲ་བ་ན་རེ། ལུས་ཀྱི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་ནི། ཕྱག་འཚལ་བ་དང་སྲོག་གཅོད་པ་ལ་སོགས་པའི་གནས་སྐབས་ཀྱི་བྱ་བ་ལ་གནས་པའི་སེམས་པས་ཀུན་ནས་བསླངས་པའི་ལུས་ཀྱི་དབྱིབས་སུ་འདོད་དོ།

"You mentioned," one might start, "a line just now saying `these are either communicating or not.' Can you describe the types of bodily deeds that are said to be `communicating'?" **Communicating** deeds of the **body** are **held** in the present school **to be** the **shape** that the physical body takes under motivation by movements of the mind present for the duration of specific actions such as prostrating oneself before a holy object or taking the life of a sentient being.

****

22
Non-Communicating Form

།གཡེངས་དང་སེམས་མེད་པ་ཡི་ཡང་།
།དགེ་དང་མི་དགེ་རྗེས་འབྲེལ་གང་།
།འབྱུང་བ་ཆེ་རྣམས་རྒྱུར་བྱས་པ།
།དེ་ནི་རྣམ་རིག་བྱེད་མིན་བརྗོད།

Even during distraction, while mind is stopped,
Virtue or not, continuing after,
Taking the great elements as its causes,
This form we say does not communicate.

[I.41-4]

།གསུམ་པ་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་བཤད་པ་ནི། རྣམ་རིག་བྱེད་མིན་ཞེས་བཤད་ན། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་དེ་གང་ཞེ་ན།

Someone may begin:

> What about the line above that ends with the words "...and non-communicating"? What do you mean by "non-communicating form"?

དེ་ནི་ཁྱད་པར་ལྔ་དང་ལྡན་པ་ཡིན་ཏེ། གནས་སྐབས་ཀྱི་ཁྱད་པར་སེམས་གཡེངས་པ་དང་། སེམས་མེད་པའི་སྙོམས་འཇུག་གཉིས་ཀྱི་གནས་སྐབས་ན་ཡང་ཡོད་པ་དང་།

This form which **does not communicate** possesses five distinctive features. The first is a feature of period: this type of form is present **even during** periods when one is **distracted,** or **while** one is engaged in a controlled meditation where **mind is stopped.**

དེ་ཙམ་ཞིག་མིག་ལ་སོགས་པ་ལ་ཡང་ཡོད་པས་ངོ་བོའི་ཁྱད་པར་དགེ་བ་དང་མི་དགེ་བ་གང་རུང་ཡིན་པ། །དེ་ཙམ་ཞིག་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་ལ་ཡང་ཡོད་པས་དུས་ཀྱི་ཁྱད་པར་རྒྱུན་མཆོག་ཏུ་རྗེས་སུ་འབྲེལ་བ། དེ་ཙམ་ཞིག་དགེ་མི་དགེའི་ཐོབ་པ་ལ་ཡང་ཡོད་པས་འབྱུང་བ་ཆེན་པོ་བཞི་རྣམས་རྒྱུར་བྱས་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

This much is also true of the eye and so on, so that we must mention a feature of essence: this form is either **virtuous or not.** The description so far could apply to communicating form as well, so a feature of time is included: non-communicating form **continues** on **after** a deed, in a perfect stream. As much could also be said of virtuous and non-virtuous holds, and thus we note that this form **takes the great elements as its causes.**

དེ་ལ་ཁ་ཆེ་འདུན་བཟང་ན་རེ། འདི་ལ་མ་ཚང་བསྟན་བཅོས་འགལ། ཉམས་དང་དེ་མིན་དེ་ཉིད་ཐལ། །ཡང་སྒྲ་ལྷག་བརྗོད་ཁྱད་པར་དུ། །བྱ་བ་ཁྱད་པར་མ་བྱས་སོ། །ཞེས་མཚན་ཉིད་དེ་སུན་འབྱིན་ཏེ།

The Kashmiri Sanghabhadra [?] attacks this definition with the following verse:

> It's incomplete, contradicts classical
> Commentary, one then is not,
> One not then is. "Even's" superfluous,
> A feature not mentioned should be.

རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་སྐད་ཅིག་དང་པོ་ཆོས་ཅན། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་མིན་པར་ཐལ། རྒྱུན་མཆོག་ཏུ་ཐོགས་སུ་འབྲེལ་བ་མ་ཚང་བའི་ཕྱིར། དེ་ཆོས་ཅན། རྫས་ཡོད་མིན་པར་ཐལ། རྒྱུན་ཡིན་པའི་ཕྱིར། འདོད་ན། བསྟན་བཅོས་ལས་རྫས་ཡོད་དུ་བཤད་པ་དང་འགལ།

He explains his criticism as follows:

> Let's consider some non-communicating form at the first instant of its existence. According to you, it could never be non-communicating form, because it is *incomplete*—it lacks the feature of continuing on in a perfect stream. Consider this form again. According to you, it could also never be a substantial thing, because it's a stream. And if you go ahead and agree that it is not substantial, you *contradict* the *classical commentaries* which explain that it is.

ཡང་ཏིང་ངེ་འཛིན་ལས་སྐྱེས་པའི་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་ཡི་གཟུགས་ཆོས་ཅན། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་ཡིན་པ་ཉམས་པར་ཐལ། གཡེངས་པ་དང་སེམས་མེད་པའི་གནས་སྐབས་ན་མེད་པའི་ཕྱིར་ཏེ། མ་གཡེངས་པ་དང་སེམས་དང་བཅས་པའི་གནས་སྐབས་ན་ཡོ་དང་ས་སོ།།

> Consider further the non-communicating form that is created by single-pointed concentration. If your definition is correct, *then it is not* non-communicating form. This is because it does not exist during particular periods when one is distracted, or while mind is stopped; rather, it is present during periods when one is not distracted, and when the mind is functioning.

རྣམས་པར་རིག་བྱེད་མིན་པའི་གཟུགས་དེ་མིན་པ་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་ཀྱི་གཟུགས་ཆོས་ཅན། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་གཟུགས་སུ་ཐལ། མ་གཡེངས་པ་དང་སེམས་དང་བཅས་པའི་གནས་སྐབས་ན་ཡོད་པའི་ཕྱིར། ཡང་སྨྲ་ལྷག་སྟེ། སེམས་གཡེངས་

པའི་གནས་སྐབས་ན་ཡོད་པར་བཤད་པས་སེམས་དང་བཅས་པའི་གནས་སྐབས་ན་ཡོད་པར་གོ་ནུས་པའི་ཕྱིར། བསྟན་དུ་མེད་ཅིང་ཐོགས་པ་མེད་པའི་གཟུགས་ཞེས་པའི་ཁྱད་པར་བྱ་དགོས་པ་མ་བྱས་པའི་སྐྱོན་ཡང་ཡོད་ཅེས་བརྗོད་ནས།

> Take too what is *not* this kind of form at all: form which does communicate intent. If you are right *then* it *is* form which doesn't communicate intent, because it is present during periods without distraction, and with a functioning mind. Moreover, the word *"even" is superfluous:* when you state that this type of form is there when the mind is distracted, everyone understands that it is also present at times when the mind is functioning. You have, finally, also made the mistake of *not mentioning a feature* which *should* have *been:* the fact that this type of form is invisible and ineffable.

འདུན་བཟང་རང་གི་ལུགས་ལ། བྱས་པ་དང་ཡང་མི་འདྲ་བའི། །སེམས་པའང་སེམས་མེད་པ་ལ་གང་། །ལུང་བསྟན་ཐོགས་པ་མེད་པ་རིག་གཟུགས། །དེ་ནི་རྣམ་རིག་བྱེད་མིན་བརྗོད། །ཅེས་དེའི་མཚན་ཉིད་འདོག་པར་བྱེད་དོ།

Sanghabhadra [?] then presents an alternative definition, in the following verse of his own:

> Form different from the one
> You made: during thought and also
> Not, specified, ineffable,
> This does "not communicate."

།ལུགས་གཉིས་ཀ་ལྟར་ནའང་མ་གཡེངས་སེམས་བཅས་ཀྱི་རྗེས་སུ་བྱེད་པས་དེར་འདོད་ན། རིག་བྱེད་ཀྱང་དེར་ཐལ་བ་དང་། སེམས་མེད་ཀྱི་རྗེས་སུ་བྱེད་པས་དེར་འདོད་ན་ཏིང་ངེ་འཛིན་ལས་སྐྱེས་པའི་སྡོམ་པ་གཉིས་དེ་མིན་པར་ཐལ་བའི་ཉེས་པ་སོ་ན་གནས་སོ།།

Both of the above systems, nonetheless, amount to the same inconsistency. If you establish something as non-communicating form because it relates to periods when the mind is not distracted, or functioning, then form which does

communicate intent must also not communicate it. And if on the other hand you establish something as non-communicating because it relates to periods where the mind is stopped, then the two restraints which arise from single-pointed concentration could never be non-communicating.

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Three: Types of Deeds, and the Nature of Motivation

69
Abbreviated List of Rights and Wrongs

།དེ་ལས་ཆེ་ལོང་བསྡུས་ནས་ནི།
།དགེ་དང་མི་དགེ་ཅི་རིགས་པར།
།ལས་ཀྱི་ལམ་ནི་བཅུར་གསུངས་སོ།

A very gross abbreviation of them
All was stated as the ten paths of
Action, whether virtuous or not.

[IV.262-4]

།ལེགས་སྤྱོད་དང་ཉེས་སྤྱོད་དེ་ལས་ཆེ་ལོང་རགས་པ་བསྡུས་ནས་ནི། དགེ་བ་དང་མི་དགེ་བ་ཅི་རིགས་པར་ལས་ཀྱི་ལམ་ནི་བཅུ་བཅུར་གསུངས་སོ།

A very gross abbreviation of all of **them**—of all right and wrong activities—**was stated as the ten paths of action, whether** we are talking about the ten **virtuous** types **or** the ten types which are **not** virtuous.

།འོ་ན་གང་མ་བསྡུས་ཞེ་ན། སྲོག་གཅོད་ལྟ་བུའི་སྦྱོར་མཇུག་དང་། ངག་གི་ཚབས་ཆེ་བ་མ་གཏོགས་ཆུང་བ་མ་བསྡུས། ཡིད་ཀྱི་སེམས་པ་མ་བསྡུས།

One may ask just what is not included in such an abbreviation. Certain steps of a particular act, say that of taking life, are not included. These would be the steps known as "undertaking" or "conclusion." Neither have we included any but the most serious forms of action in speech; mental movement as an element in deeds of the thought has been omitted too.

དགེ་བ་ལས་ལུས་ཀྱི་སྦྱོར་མཇུག་དང་། ངག་གི་སྙིན་པར་སྨྲ་བ་ལྟ་བུ་དང་། ཡིད་ཀྱི་སེམས་པ་མ་བསྡུས་སོ།

As for virtues, the above abbreviation again leaves out the "undertaking" and "conclusion" steps for actions of the body. Examples of virtue in one's speech, such as speaking sweetly, are omitted—as is mental movement in deeds of the thought.

།གཉིས་པ་ལ་བདུན། རིག་བྱེད་དང་རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པའི་ངེས་པ། ལས་ལམ་གསུམ་གསུམ་དུ་དབྱེ་བ། མི་དགེ་བའི་ལས་ལམ་བྱེ་བྲག་ཏུ་བཤད་པ། དགེ་རྩ་གཅོད་པ་དང་མཚམས་སྦྱོར་ཚུལ། སེམས་པ་ལས་ལམ་དུ་དང་ལྷན་ཅིག་འབྱུང་བ། ཁམས་དང་འགྲོ་བ་གང་ན་ལས་ལམ་དུ་ཡོད་པ། ལས་ལམ་གྱི་འབྲས་བུའོ། །

Our more detailed treatment of what we call a "path of action" includes seven different parts:

1) the relative certainty of whether a given action includes types of form that either do or do not communicate one's intentions;

2) the division of each of the paths of action into three different types;

3) the details of non-virtuous paths of action;

4) the ways in which one loses, and then regains, his most basic virtues;

5) how many paths of action can occur together with movement of the mind;

6) what paths of action are found in which realms, and among what types of beings; and

7) the results of the paths of action.

****

11
Virtue and the Other Types

…ཐར་པ།

།དམ་པའི་དོན་དུ་དགེ་རྩ་བ།
།ངོ་ཚ་ཁྲེལ་ཡོད་བདག་ཉིད་ཀྱིས།
།དེ་དག་དང་ལྡན་མཚུངས་ལྡན་གྱིས།
།བྱ་བ་ལ་སོགས་ཀུན་སློང་བས།
།བཟློག་པ་མི་དགེ་དོན་དམ་པར།
།ལུང་མ་བསྟན་པ་བསྟན་པ་དག།

...Freedom
Is the ultimate virtue. The roots as well as
Shame and a conscience are so in themselves.
Those that are linked with them, by a mental link;
Actions and the like, by motivation.
Their opposites, non-virtue. The ultimate
In the ethically neutral, those described.

[IV.30b-6]

…།དང་པོ་ནི། དགེ་བ་ལ་སོགས་པ་ཀུན་སློང་ཁོ་ནའི་དབང་གིས་འཇོག་གམ་ཞེ་ན། མ་ཡིན་ཏེ། དོན་དམ་པར་དགེ་བ་སོགས་བཞི་ཡོད་པའི་ཕྱིར། དེ་དག་གང་ཞེ་ན།

One may ask whether virtue and the rest are established only on the basis of the motivation involved. They are not; in fact, there are four different divisions, beginning with what we call "ultimate" virtue. How do we describe them?

ཐར་པ་ཆོས་ཅན། དམ་པའི་དོན་དུ་དགེ་བ་ཡིན་ཏེ། སྡུག་བསྔལ་མ་ལུས་པ་དང་བྲལ་བས་མཆོག་ཏུ་བདེ་བའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། སྐྱེས་བུ་རང་བཞིན་གྱིས་ནད་མེད་པ་བཞིན། དགེ་བའི་རྩ་བ་གསུམ་དང་ངོ་ཚ་ཤེས་པ་དང་ཁྲེལ་ཡོད་ཆོས་ཅན། ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་དགེ

བ་ཡིན་ཏེ། གཞན་ལ་མ་ལྟོས་པར་བདག་ཉིད་ཀྱིས་དགེ་བ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། འཕྲོད་པའི་སྨན་བཞིན།

First consider **freedom**—nirvana. It **is the ultimate virtue,** for it is the highest state of happiness, free of every single suffering. It's like a totally healthy person. Next consider **the** three **roots** of virtue, **as well as** a sense of **shame and a conscience.** They are virtue by nature, for they are virtue **in** and of **themselves,** without relying on anything else. They are like medicinal herbs.

དེ་དག་དང་མཚུངས་པར་ལྡན་པའི་སེམས་སེམས་བྱུང་རྣམས་ཆོས་ཅན། མཚུངས་ལྡན་གྱིས་དགེ་བ་ཡིན་ཏེ། མཚུངས་ལྡན་དགེ་བས་དགེ་བར་བཞག་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། འཕྲོད་པའི་སྨན་དང་སྦྱར་བའི་བཏུང་བ་བཞིན།

Still further let us take **those** instances of mind and mental functions **that** are joined in a mental **link with them**—with these virtues. They are **"mental-link"** virtue, for we establish them as virtue **by** the fact that they share **a mental link** with virtue. They are, for example, like the liquid in which you mix your medicinal herbs.

དེ་དག་གིས་ཀུན་ནས་བསླངས་པའི་ལུས་ངག་གི་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཆོས་ཅན། ཀུན་སློང་གིས་དགེ་བ་ཡིན་ཏེ། ཀུན་སློང་དགེ་བས་དགེ་བར་བཞག་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། འཕྲོད་པའི་སྨན་དང་སྦྱར་བའི་བཏུང་བ་ལས་བྱུང་བའི་འོ་མ་བཞིན།

Next consider physical and verbal **actions and the like**—the things that are motivated by the mental elements just described. They are what we call "motivational" virtue, for they are considered virtue **by** reason of the virtuous **motivation** involved with them. We can compare them to the milk that a mother produces after she has drunk the liquid mixed with the medicinal herbs described.

དེ་དག་ལས་བཟློག་པ་མི་དགེ་བ་ཡིན་ནོ། །ཇི་ལྟར་ན། འཁོར་བ་ཆོས་ཅན། དོན་དམ་པར་མི་དགེ་བ་ཡིན་ཏེ། སྡུག་བསྔལ་གྱིས་བཅིངས་པས་མཆོག་ཏུ་མི་བདེ་བའི་ཕྱིར། ནད་བཞིན།

The opposites of each of the above are what we call **"non-virtue";** the process is as follows. First take the cycle of life. It is the ultimate non-virtue, for it is the highest form of unhappiness—total bondage in suffering. It is like an illness.

མི་དགེ་བའི་རྩ་བ་གསུམ་དང་ངོ་ཚ་མེད་པ་དང་ཁྲེལ་མེད་ཆོས་ཅན། ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་མི་དགེ་བ་ཡིན་ཏེ། གཞན་ལ་མ་ལྟོས་པར་བདག་ཉིད་ཀྱིས་མི་དགེ་བ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། མི་འཕྲོད་པའི་སྨན་བཞིན།

Next consider the three root non-virtues, as well as shamelessness and the lack of a conscience. They are non-virtue by nature, for they are non-virtue in and of themselves, without relying on anything else. They are like poisonous herbs.

དེ་དག་དང་མཚུངས་ལྡན་གྱི་སེམས་སེམས་བྱུང་རྣམས་ཆོས་ཅན། མཚུངས་ལྡན་གྱིས་མི་དགེ་བ་ཡིན་ཏེ། མཚུངས་ལྡན་མི་དགེ་བས་མི་དགེ་བར་བཞག་པའི་ཕྱིར། མི་འཕྲོད་པའི་སྨན་དང་སྦྱར་བའི་བཏུང་བ་བཞིན།

Then consider instances of mind and mental functions which share a mental link with these non-virtues. They are "mental-link" non-virtue, for we establish them as non-virtue because they share a mental link with non-virtue. These we can compare to a liquid in which the poisonous herbs were mixed.

དེ་དག་གིས་ཀུན་ནས་བསླངས་པའི་ལུས་ངག་གི་ལས་ཆོས་ཅན། ཀུན་སློང་གིས་མི་དགེ་བ་ཡིན་ཏེ། ཀུན་སློང་མི་དགེ་བས་མི་དགེ་བར་བཞག་པའི་ཕྱིར། མི་འཕྲོད་པའི་སྨན་དང་སྦྱར་བའི་བཏུང་བ་ལས་བྱུང་བའི་འོ་མ་བཞིན་ནོ།

Let's next take the deeds of body and speech motivated by the mental elements described. These are "motivational" non-virtue, for we establish them as non-virtue through the non-virtuous motivation involved. These types resemble the milk that a mother gives after she has drunk the liquid mixed with the poisonous herbs.

།དོན་དམ་པར་ལུང་དུ་མ་བསྟན་པ་ནི། སྔར་བསྟན་པའི་སོ་སོར་བརྟགས་མིན་གྱི་

འགོག་པ་དང་། འདུས་མ་བྱས་ཀྱི་ནམ་མཁའ་དག་ཡིན་ནོ། །གཉིས་པ་ནི།

The ultimate in the things which are **ethically neutral** consist of **those** instances we have **described** previously: non-analytic cessations and unproduced space.

We turn next to a description of motivation.

12
The Nature of Motivation

།ཀུན་སློང་རྣམ་གཉིས་རྒྱུ་དང་ནི།
།དེ་ཡི་དུས་ཀྱི་སློང་ཞེས་བྱ།
།གཉིས་ལས་དང་པོ་རབ་འཇུག་བྱེད།
།གཉིས་པ་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་ཡིན།
།མཐོང་བས་སྤང་བྱའི་རྣམ་ཤེས་ནི།
།རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་ཡིན་ཡིད་ནི།
།བསྒོམ་པས་སྤང་བྱ་གཉིས་ཀ་ཡིན།
།ལྔ་ནི་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་ཡིན།

Two types of motivation: causal and
The one we give the name of "at the time."
The first of the two acts to set you off;
The second's function is to make you continue.
The consciousness eliminated by seeing
Is the one which starts. The thought for both
Eliminated by habituation.
The five function in continuation.

[IV.37-44]

མཐོང་སྤང་གིས་རྣམ་པར་རིག་བྱེད་ཀུན་ནས་སློང་བར་མི་ནུས་ན། མདོ་ལས། ལོག་

པའི་ལྟ་བ་དེ་ལས་ལོག་པར་རྟོག་པ་དང་ལོག་པའི་ངག་དང་ལོག་པའི་ལས་ཀྱི་མཐའ་
འབྱུང་བར་བཤད་པ་དང་འགལ་ལོ་ཞེ་ན།

One may begin as follows:

You have stated above that the communicating type of form can never be motivated by something which is eliminated by the path of seeing. Sutra though explains that mistaken views lead to mistaken thoughts, mistaken speech, and mistaken activity. Isn't there a contradiction here?

མི་འགལ་ཏེ། སྤྱིར་ཀུན་སློང་ལ་རྣམ་པ་གཉིས་ཏེ། རྒྱུ་དུས་ཀྱི་ཀུན་སློང་དང་ནི་དེའི་
དུས་ཀྱི་ཀུན་སློང་ཞེས་བྱ་བ་གཉིས་ཡོད་པ་ལས། དང་པོ་ནི་བྱ་བ་དེ་ལ་མ་ཞུགས་པར་
འདི་དང་འདི་བྱའོ་ཞེས་རབ་ཏུ་འཇུག་པར་བྱེད་པ་དང་། གཉིས་པ་ནི་དེའི་རྗེས་སུ་བྱ་བ་
འདི་བྱའོ་ཞེས་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་ཡིན་ལ།

There is not. In general, all **motivation** may be divided into **two types:** the motivation had during the **causal** stages of a deed **and the one we give the name of** "motivation **at the time." The first of the two acts to set you off:** this is where you say before any particular action, "I'm going to do this or that." **The second's function is to make you continue** on: this is where you say to yourself after you've already started, "Now I'll do this act."

དེའི་ནང་ནས་མཐོང་བས་སྤང་བྱའི་རྣམ་ཤེས་ནི་རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་ཡིན་པས་མདོ་ལས་
དེ་ལ་དགོངས་ལ། འདིར་དུས་ཀྱི་ཀུན་སློང་མ་ཡིན་པའི་དབང་དུ་བྱས་པའི་ཕྱིར།

Now among these two, **the consciousness eliminated by** the path of **seeing is** the first, **the one which starts** you off on an action. This is the one that the sutra was referring to; when we made our statement, we were talking about how it couldn't be the motivation during the time of the action.

ཡིད་ནི་སྒོམ་པས་སྤང་བྱ་གཉིས་ཀ་ཡིན་ཏེ། རྟོག་བཅས་ཁ་ཕྱིར་བལྟས་ཡིན་པའི་ཕྱིར།
དབང་ཤེས་ལྔ་ནི་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་ཁོ་ན་ཡིན་ཏེ། རྟོག་མེད་ཁ་ཕྱིར་བལྟས་ཀྱི་ཤེས་པ་

ཡིན་པའི་ཕྱིར། གསུམ་པ་ནི།

The thought for both kinds of motivation includes types that are **eliminated by** the path of **habituation,** for it involves conceptions and is directed outwards. **The five** sense consciousnesses **function** only **in continuation** of a deed, for they are types of awareness that do not involve conception but which are directed outwards.

We continue now with certain relevant features of motivation.

13
Certain Features of Motivation

།རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་སོགས་ལས།
།རྗེས་འཇུག་བྱེད་ཀྱང་རྣམ་གསུམ་འགྱུར།
།ཐུབ་པའི་འདྲ་བའམ་དེ་དགེ་བ།
།རྣམ་སྨིན་ལས་སྐྱེས་གཉིས་ཀ་མིན།

From starting types of virtue and the rest,
Come three types of continuation as well.
For the Able the same, or that one virtue.
Those that come from ripening are neither.

[IV.45-8]

རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་བ་ལ་སོགས་པ་ལས་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་བ་ལ་སོགས་པར་ངེས་སམ་ཞེ་ན། རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་བ་ལ་སོགས་པ་ལས་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་ཀྱང་དགེ་མི་དགེ་ལུང་མ་བསྟན་གསུམ་དུ་འགྱུར་བ་ཡོད་དོ།

One may ask whether it is assured that starting types of motivation that are virtuous or whatever will lead to continuing types of motivation that are also virtuous or such. **From** each of the **starting types,** from those **of virtue and the rest, come** all **three types of continuation as well**—whether it be virtue, non-virtue, or the ethically neutral.

།ཐུབ་པའི་རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་བ་ལས་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་བ་དང་། རབ་ཏུ་

འཇུག་བྱེད་ལུང་མ་བསྟན་ལས་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་ལུང་མ་བསྟན་དུ་འདྲ་བའམ། རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་ལུང་མ་བསྟན་ལས་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་བ་ཡོད་ཀྱི། རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་དགེ་བ་ལས་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་ལུང་མ་བསྟན་མེད་དེ། ཐུབ་པའི་ནམ་ཡང་དམན་པར་མི་འགྱུར་བའི་ཕྱིར།

For the Able Ones they are **the same:** starting types of motivation which have a virtuous nature lead to continuing types that are also virtue, and starting motivations of an ethically neutral character lead to continuing motivations that are neutral too. **Or** their starting motivations that are ethically neutral can lead to continuing motivations that are **virtue.** With the Able Ones though you can never have a continuing motivation which is ethically neutral coming from a starting motivation of virtue, for these beings' motivation never digresses.

སྐྱེ་པ་ཁ་ཅིག་ན་རེ། ཐུབ་པ་ལ་མཉམ་པར་མ་བཞག་པའི་སེམས་མི་མངའ་བའི་ཕྱིར་ན། ལུང་མ་བསྟན་གྱི་སེམས་མི་མངའ་འོ། །དེ་སྐད་དུ་ཡང་མདོ་ལས། གླང་ཆེན་གཤེགས་ནའང་མཉམ་པར་བཞག །གླང་ཆེན་བཞེངས་ནའང་མཉམ་པར་བཞག །གླང་ཆེན་མནལ་ནའང་མཉམ་པར་བཞག །བཞུགས་ནའང་མཉམ་པར་བཞག་པ་ཡིན། །ཞེས་གསུངས་སོ་ཟེར།

Some people make the following claim:

> The Able Ones are never in any state of mind other than that of balanced meditation. They therefore possess no ethically neutral states of mind. For support we have the verse from sutra that says,
>
> Even as he goes, the elephant meditates.
> Even as he rises, the elephant meditates.
> Even as he sleeps, the elephant meditates.
> Even as he stays, the elephant meditates.

དེ་ལ་བྱེ་བྲག་སྨྲ་བ་ན་རེ། དེ་རྟག་ཏུ་མཉམ་པར་མ་བཞག་པ་མི་མངའ་བའི་ཤེས་བྱེད་མ་ཡིན་ཏེ། དེ་ནི་དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་སྤྱོད་ལམ་བཞིའི་སྒོ་ནས་གཤེགས་པའི་ཚེ།

གཤེགས་པར་འདུ་ཤེས་པ་སོགས་ལ་དགོངས་པའི་ཕྱིར་ཞེས་ཟེར།

In reply to this assertion the Detailists make a claim of their own:

> This is no proof that they can never have any state of mind that is not one of balanced meditation. The quotation is only referring to the way the Ones Thus Gone think as they act in any of the four different ways: when they are going somewhere, they conceive of themselves as going somewhere, and so on.

རྣམ་སྨིན་ལས་སྐྱེས་པ་ནི་རབ་ཏུ་འཇུག་བྱེད་དང་རྗེས་སུ་འཇུག་བྱེད་གཉིས་ཀ་མ་ཡིན་ཏེ། མངོན་པར་འདུ་བྱེད་པ་ལ་མི་ལྟོས་པར་རང་གི་རང་གིས་འབྱུང་བའི་ཕྱིར། གསུམ་པ་ལ། བསྟན། བཤད་དོ། །དང་པོ་ནི། རྣམ་པར་རིག་བྱེད་མིན་པ་ནི་རྣམ་པ་གསུམ་དུ་ཤེས་པར་བྱ་སྟེ། སྡོམ་པ་དང་སྡོམ་པ་མ་ཡིན་པ་དང་དེ་ལས་གཞན་པར་མ་གསུམ་དུ་ཤེས་པར་བྱ་བ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Those things **that come** about **from** a **ripening** of past deeds **are neither** the starting type of motivation or the continuing type. This is because their appearance does not rely on any particular application of effort—they just come out on their own.

This completes our discussion of the typical features of the three types of deeds in general. We move on now to the different divisions of non-communicating types of deeds, beginning with a brief summary and continuing to a more detailed treatment.

As for the first, non-communicating form can be understood as having three different types. These are vows, anti-vows, and those other than these two.

****

མཆིམས་མཛོད་ནས། མདོ་ལས་ལས་དགེ་མི་དགེ་ལུང་མ་བསྟན་གསུམ་གསུངས་པ་ལས་དུས་རེ་ཞིག་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་ཡིད་དུ་འོང་བ་བདེ་བ་སྐྱོང་བ་དང་གཏན་དུ་སྡུག

བསྡུལ་ལས་སྐྱོབ་པ་མྱང་འདས་ཐོབ་བྱེད་ནི་དགེ་བ་དང་། རྣམ་སྨིན་ཡིད་དུ་མི་འོང་བ་མི་བདེ་བ་སྐྱོང་བ་ནི་མི་དགེ་བ་དང་། ཡིད་དུ་འོང་མི་འོང་སྐྱེད་པ་དེ་གཉིས་ལས་གཞན་པའི་ལས་ནི་དགེ་མི་དགེ་ལས་གཞན་པ་ལུང་མ་བསྟན་ཡིན་ནོ།

The *Treasure House of Chim* [Chim Jampey Yang's commentary to the *Abhidharmakosha*] states:

> Sutra describes three kinds of karma: virtuous karma, non-virtuous karma, and neutral karma. Virtue is that karma which, in the short term, brings you a karmic ripening which is desirable (that is, a feeling of pleasure), and ultimately protects you from suffering (that is, helps you achieve nirvana). Non-virtue is that karma which brings you a karmic ripening which is undesirable (that is, a feeling of pain). A neutral deed, something neither virtuous nor non-virtuous, is that karma which brings you something which is neither desirable nor undesirable.

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Four: The Correlation of Deeds and Their Results

སློབ་དཔོན་དབྱིག་གཉེན་གྱིས་བརྩམས་པའི་ཆོས་མངོན་པ་མཛོད་དང་། དེའི་འགྲེལ་པ་རྒྱལ་བ་དགེ་འདུན་གྲུབ་ཀྱིས་བརྩམས་པའི་མཛོད་ཊཱི་ཀ་ཐར་ལམ་གསལ་བྱེད་ལས།

The first selection is taken from the *Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* written by Master Vasubandhu (350 AD), and from its commentary by His Holiness the First Dalai Lama, Gendun Drup (1391-1474), entitled *Illumination of the Path to Freedom.*

****

48
Definitions of the Basic Types of Deeds

།ལས་བདེ་མི་བདེ་དང་གཞན་ནི།
།དགེ་དང་མི་དགེ་དང་གཞན་ཡིན།

Deeds for the pleasant, unpleasant, and other--
Virtuous, non-virtuous, and other.

[IV.177-8]

ལས་དགེ་མི་དགེ་ལུང་མ་བསྟན་གང་ཞེ་ན། བདེ་བ་སྐྱེར་བའི་ལས་དེ་དགེ་བའི་ལས་དང་། མི་བདེ་བ་སྡུག་བསྔལ་སྐྱེར་བའི་ལས་དེ་མི་དགེ་བའི་ལས་དང་། གཞན་བཏང་སྙོམས་སྐྱོང་བར་བྱེད་པའི་ལས་ནི་གཞན་ལུང་མ་བསྟན་གྱི་ལས་ཡིན་ནོ། །གཉིས་པ་འབྲས་བུའི་སྒོ་ནས་དབྱེ་བ་ལ་གཉིས། བསྟན། བཤད་དོ།

"Just how," one may ask, "do you describe virtuous, non-virtuous, and ethically neutral **deeds**?" Deeds that lead to a **pleasant** experience are **virtuous** deeds. Those that lead to an **unpleasant** experience, an experience of suffering, are **non-virtuous.** Deeds that lead to some **"other"** type of experience—that is, which bring on a neutral experience—are themselves the **"other"** type of deeds: those which are ethically neutral.

Our second group includes divisions of deeds according to their results; we begin with a brief introduction and continue to a more detailed treatment.

49
Deeds According to Result

།བསོད་ནམས་བསོད་ནམས་མིན་མི་གཡོ།
།བདེ་བ་མྱོང་འགྱུར་ལ་སོགས་གསུམ།

Merit, non-merit, those which are unshifting;
The three including those which lead to pleasure.
[IV.179-80]

།དང་པོ་ནི། ལས་དེ་ལ་གསུམ་ཡོད་དེ། བསོད་ནམས་ཀྱི་ལས་དང་། བསོད་ནམས་མ་ཡིན་པའི་ལས་དང་། མི་གཡོ་བའི་ལས་རྣམས་སུ་ཡོད་པའི་ཕྱིར། ཡང་ལས་དེ་ལ་གསུམ་ཡོད་དེ། བདེ་བ་མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས་ལ་སོགས་པ་གསུམ་ཡོད་པའི་ཕྱིར། གཉིས་པ་ལ། བསོད་ནམས་སོགས་བཤད་པ་དང་། བདེ་སོགས་བཤད་པའོ། །དང་པོ་ནི།

Now deeds may be divided into three different types: deeds which represent **merit, non-merit,** or **those which are unshifting.** They can also be divided into a different set of three: **the three including those which lead to** an experience of **pleasure** and so on.

Our more detailed treatment of these points will proceed in two steps: first a presentation of merit and the rest; secondly, a description of the mentioned pleasure and so on.

50
Merit, Non-Merit, and Unshifting Deeds

།བསོད་ནམས་འདོད་ཁམས་དགེ་བའི་ལས།
།མི་གཡོ་གོང་མ་ལས་སྐྱེས་པའི།
།གང་ཕྱིར་ས་ནི་དེ་དག་ཏུ།
།ལས་རྣམས་སྨིན་ཕྱིར་མི་གཡོའི་ཕྱིར།

Merit, virtuous deeds of the realm of desire.
The ones that come from the above, unshifting.
They're unshifting for the reason that
The deeds involved ripen at their levels.

[IV.181-4]

འོ་ན། བསོད་ནམས་ཀྱི་ལས་ལ་སོགས་པ་གང་ཞེ་ན། བསོད་ནམས་ཀྱི་ལས་ནི་འདོད་ཁམས་ཀྱི་དགེ་བའི་ལས་དང་། མི་གཡོ་བའི་ལས་ནི་གོང་མ་གཟུགས་གཟུགས་མེད་ལས་སྐྱེས་པའི་ལས་ཡིན་ནོ།

One might start with the following question: "Just how do you describe merit and the other types of deeds you mentioned?" Deeds that we call **"merit"** are the **virtuous deeds of the realm of desire.** What we call **"unshifting"** deeds are **the ones that come from those** realms **above;** that is, from the form and formless realms.

།གོང་མའི་ལས་དེ་མི་གཡོ་བ་ཡིན་ན། བསམ་གཏན་གསུམ་པ་མན་ཆད་གཡོ་བར་བཤད་པ་དང་འགལ་ཞེ་ན། མི་འགལ་ཏེ། བསམ་གཏན་གསུམ་པ་མན་ཆད་གཡོ་བར་བཤད་པ་ནི་ཏིང་ངེ་འཛིན་གྱི་སྐྱོན་གྱིས་གཡོ་བ་ལ་དགོངས། གོང་མའི་ལས་རྣམས་སྨིན་མི་གཡོ་བ་ལ་དགོངས་པའི་ཕྱིར།

"Isn't it contradictory," one may object, "for you to describe deeds of the upper realms as unshifting, when those of the third and lower levels of concentration are explained as shifting types?" There is no contradiction. The levels of concentration from the third on down are explained as "shifting" or "affected"

only with reference to their being affected by the various problems that prevent one from perfecting single-pointed concentration. The point in calling deeds of the upper realms "unshifting" is in reference, rather, to the fact that they do not shift direction when they ripen.

རྣམ་སྨིན་མི་གཡོ་བ་ཡིན་ཏེ། གང་གི་ཕྱིར་ན་གཟུགས་གཟུགས་མེད་ཀྱིས་ནི་དེ་དག་ཏུ་སྨིན་པར་འགྱུར་པའི་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་ས་གཞན་དུ་ནམ་ཡང་མི་སྨིན་པའི་ཕྱིར་ན་རྣམ་སྨིན་གཞན་དུ་མི་གཡོ་བའི་ཕྱིར།

These deeds are called "unshifting" **for the reason that** a **ripening** of **deeds** which is meant to occur **at "their" level**—at the levels of the form and formless realms—will never occur at any other level. The point is thus that the ripening is an **unshifting** one.

འདོད་ཁམས་ཀྱི་ལས་ནི་གཡོ་བ་ཡིན་ཏེ། ལྷར་སྐྱེ་འགྱུར་རྐྱེན་གྱི་དབང་གིས་འགྲོ་བ་གཞན་དུ་འགྱུར་བ་ཡོད་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། བྲམ་ཟེ་ཞིག་གིས་སྦྱིན་པ་བཏང་བ་ལས་ལྷར་སྐྱེ་བར་འགྱུར་བ། གླང་ཆེན་མཛེས་པ་མཐོང་ནས་བདག་ཀྱང་འདི་ལྟ་བུ་ཐོབ་ན་སྙམ་པ་ལས་གླང་པོ་ཆེ་གསྲུངས་ཀྱི་བུར་སྐྱེས་པ་ལྟ་བུའོ།

Deeds of the desire realm, on the other hand, are shifting—someone meant to be born as a pleasure being can, through the effect of certain factors, take birth as one of the other types of beings. There was for example the case of the Brahmin who because of his generosity was to be born as a pleasure being. But he caught sight of an especially majestic elephant and thought to himself how wonderful it would be if he could obtain one. As a result, he took birth as the elephant known as Son of the Protector.

།གཉིས་པ་ལ། མྱོང་འགྱུར་གསུམ་པོ་སོ་སོའི་མཚན་གཞི། མྱོང་འགྱུར་གྱི་དབྱེ་བ། ལས་གང་གི་འབྲས་བུ་ཚོར་བ་གང་ཡིན་པའོ། །དང་པོ་ལ། རང་ལུགས་དང་། གཞན་ལུགས་སོ། །དང་པོ་ནི།

Next we consider deeds involving a sensation of pleasure and so on. We proceed in three steps concerning (1) definitive examples of each of the deeds leading to specific types of experiences, (2) the various divisions of experience,

and (3) the correlation between specific sensations and the deeds they result from. Definitive examples are discussed in terms of both positions accepted by the present school and those accepted by others.

51
Accepted Views on Deeds
Leading to Specific Experiences

།བསམ་གཏན་གསུམ་པའི་བར་དགེ་བ།
།བདེ་བ་མྱོང་འགྱུར་དེ་ཡན་ཆད།
།སྡུག་མིན་བདེ་མིན་མྱོང་འགྱུར་བ།
།སྡུག་བསྔལ་མྱོང་འགྱུར་འདིའི་མི་དགེ།

Virtue up to the third concentration, the ones that
Bring a pleasant experience. From here on up,
The ones which bring on neither pain nor pleasure.
Non-virtue here which bring a painful experience.
[IV.185-8]

བདེ་བ་མྱོང་འགྱུར་ལ་སོགས་གསུམ། ཞེས་བཤད་ན་དེ་དག་གང་ཞེ་ན། འདོད་པ་ནས་བསམ་གཏན་གསུམ་པའི་བར་གྱི་དགེ་བའི་ལས་ནི་བདེ་བ་མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས། བསམ་གཏན་གསུམ་པ་དེ་ཡན་ཆད་ནས་སྲིད་རྩེའི་བར་གྱི་དགེ་བའི་ལས་ནི་སྡུག་མིན་བདེ་མིན་གྱི་བཏང་སྙོམས་མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས། སྡུག་བསྔལ་མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས་ནི་འདོད་པ་འདིའི་མི་དགེ་བའོ།

"In the lines above," one might begin, "you mentioned `the three including those which lead to pleasure.' Can you describe these types of deeds?" **Virtuous** deeds from the desire realm **up to the third concentration** level are **the ones that bring** one **a pleasant experience** in the future. **From here**—that is, from this third concentration level—**on up** to the "peak" level, virtuous deeds are **the ones which bring on** an experience of a neutral nature: **neither pain nor pleasure.** The deeds **which bring** on **a painful experience** are all the **non-virtuous** deeds **here** in the desire realm.

52
Other Views on Deeds that Lead
to Specific Experiences

།འོག་ནའང་བར་མ་ཡོད་དོ་ཞེས།
།ཁ་ཅིག་ཟེར་ཏེ་གང་གི་ཕྱིར།
།བསམ་གཏན་ཁྱད་པར་རྣམ་སྨིན་ལས།
།སྔ་ཕྱི་མེད་གསུམ་སྨིན་འདོད་ཕྱིར།

Some make the claim that the ones below as well
Have the one between, for the reason that
Deeds ripen in the advanced concentration,
Three accepted to ripen without progression.
[IV.189-92]

།གཉིས་པ་ནི། བསམ་གཏན་བཞི་པའི་འོག་གསུམ་པ་མན་ཆད་ནའང་བར་མ་མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས་ཡོད་དོ་ཞེས་ཁ་ཅིག་ཟེར་ཏེ། གང་གི་ཕྱིར་ན་བསམ་གཏན་ཁྱད་པར་ཅན་དུ་རྣམ་པར་སྨིན་པའི་ལས་ཡོད་པའི་ཕྱིར་དང་། སྔ་ཕྱི་མེད་པར་དུས་གཅིག་ཏུ་འབྲས་བུ་གསུམ་སྨིན་པར་འདོད་དགོས་པའི་ཕྱིར།

Now **some** people **make the claim that the ones below** the fourth concentration level—that is, the third on down—**have as well** those deeds that lead to **the "one between":** to a neutral experience. They say this is **for the reason that** these are **deeds** that **ripen in the advanced** stages of the **concentration** levels, and because we must **accept** it as possible for all **three** types of results **to ripen** at the same time, **without** a temporal **progression.**

གཉིས་པ་ལ། ལྔར་དབྱེ་བ། རྣམ་སྨིན་མྱོང་འགྱུར་བྱེ་བྲག་ཏུ་བཤད་པའོ། །དང་པོ་ནི།

Next we present the various divisions of experience. After discussing a division into five different kinds, we will continue on to a more detailed treatment of the ripening of past deeds into future experience.

53
Five Types of Experience

།ངོ་བོ་ཉིད་དང་མཚུངས་ལྡན་དང་།

།དམིགས་པ་དང་ནི་རྣམ་སྨིན་དང་།

།མངོན་སུམ་དུ་ནི་གྱུར་པ་ལས།

།མྱོང་འགྱུར་རྣམ་པ་ལྔ་ཡིན་ནོ།

Five are the different types of experience:
That by very nature, a mental link,
An object of focus, that by ripening,
That which makes its appearance in a manner direct.
[IV.193-6]

མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས་རྣམ་པ་ལྔ་ཡོད་པ་ཡིན་ཏེ། ཚོར་བ་ལྟ་བུ་ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་དང་། རེག་པ་ལྟ་བུ་མཚུངས་ལྡན་གྱིས་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་དང་། གཟུགས་ལྟ་བུ་དམིགས་པས་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་དང་།

Now there are **five different types of experience**s that deeds bring about. An example of the first would be feelings, which are an experience or sensation **by** their **very nature.** Something like the mental function of contact represents the second type, or experience due to **a mental link.** And form for example is experienced by acting as the **object of** one's **focus.**

དགེ་མི་དགེའི་ལས་ལྟ་བུ་རྣམ་སྨིན་གྱིས་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་དང་། ཚོར་བ་ལྟ་བུ་མངོན་སུམ་དུ་གྱུར་པ་ལས་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་རྣམས་སུ་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

Virtuous and non-virtuous deeds are cases where something is experienced **by** its **ripening.** And an example of the final type, of something that one experiences as it **makes its appearance in a direct manner,** would be feelings.

གཉིས་པ་ལ། སྤྱིར་བསྟན། མྱོང་ངེས་བྱེ་བྲག་ཏུ་བཤད་པའོ། །དང་པོ་ལ། ལས་ཀྱི་དབྱེ་བ། ཁམས་དང་འགྲོ་བ་གང་ན་ལས་འཕེན་པ་དུ་ཡོད་གཉིས། དང་པོ་ནི།

Our more detailed treatment of experiences that ripen from a past deed will begin with some general notes and continue to the particulars of deeds that definitely lead to a future experience. The general notes themselves touch first on the various divisions of deeds, then on the number of different deeds projected with different realms and types of beings.

54
Experiences that Ripen from Past Deeds

།དེ་ཡང་ངེས་དང་མ་ངེས་དང་།

།མཐོང་བའི་ཆོས་ལ་སོགས་པ་ལ།

།མྱོང་འགྱུར་ཕྱིར་ན་ངེས་རྣམ་གསུམ།

།ཁ་ཅིག་ལས་རྣམ་ལྔ་ཞེས་ཟེར།

།གཞན་དག་མུ་ནི་བཞི་ཞེས་ཟེར།

།གསུམ་གྱིས་རིགས་ནི་འཕེན་པར་བྱེད།

These are either definite or not;
The definite's three types because of those
Experienced as something seen and such.
Some claim that the kinds of deeds are five,
Others that the combinations are four.
Three of them act to project a discrete being.
[IV.197-202]

རྣམ་སྨིན་མྱོང་འགྱུར་གྱི་ལས་དེ་ལ་བཞི་སྟེ། དེ་ལ་ཡང་ངེས་པ་དང་མ་ངེས་པའི་ལས་
གཉིས་ལས། དང་པོ་ལ། ཚེ་འདི་ལ་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་མཐོང་ཆོས་ལ་མྱོང་འགྱུར་
གྱི་ལས། ཚེ་ཕྱི་མ་ལ་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་སྐྱེས་ནས་མྱོང་འགྱུར་གྱི་ལས། ཚེ་དེའི་
ཡང་ཕྱི་མ་ཕན་ཆད་ལ་མྱོང་བར་འགྱུར་བ་ལན་གྲངས་གཞན་ལ་མྱོང་འགྱུར་གྱི་ལས་
ཏེ་ངེས་པའི་ལས་རྣམ་པ་གསུམ་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

Now there are three types of deeds which lead to a future experience through a process of ripening. **These** types of deeds themselves **are** grouped into two:

they are **either definite, or not. The "definite"** group **is** of **three** different **types, because** it includes (1) those deeds with results that are **experienced as "something seen"**—that is, deeds which ripen into an experience in this very life; (2) deeds with results that are experienced after one's rebirth—that is, in the very next life; and (3) deeds with results that are experienced in "some other" life—which is to say, in any life after the next.

ཁ་ཅིག་ལས་རྣམ་པ་ལྔ་ཞེས་ཟེར་ཏེ། མ་ངེས་པའི་ལས་ལ་རྣམ་སྨིན་ངེས་ལ་གནས་སྐབས་མ་ངེས་པ་དང་། དེ་གཉིས་ཀ་མ་ངེས་པ་གཉིས་སུ་ཕྱེ་བས་སོ།

Some people **claim that the kinds of deeds are five:** they arrive at this figure by dividing indefinite types of deeds into (1) those which will definitely ripen but at an indefinite time, and (2) those where neither ripening itself nor its timing is definite.

།དཔེ་སྟོན་པ་མདོ་སྡེ་པའི་སྡེ་པ་གཞན་དག་མུ་ནི་བཞི་ཞེས་ཟེར་ཏེ། རྣམ་སྨིན་ངེས་པ་ལ་གནས་སྐབས་མ་ངེས་པ། གནས་སྐབས་ངེས་ལ་རྣམ་སྨིན་མ་ངེས་པ། གཉིས་ཀ་ངེས་པ། གཉིས་ཀ་མ་ངེས་པའོ།

Others—namely, the Exemplist group in the Sutrist school—claim **that the** possible **combinations** which hold true in this regard **are four.** They say there are (1) deeds which are definite to ripen but at no definite time, (2) deeds which should ripen at a definite time but which are not definite to ripen at all, (3) deeds which are definite in both respects, and (4) deeds which are definite in neither respect.

།འོ་ན། ལས་གང་གིས་རིས་མཐུན་འཕེན་ཞེ་ན། གསུམ་གྱིས་རིས་མཐུན་ནི་འཕེན་པར་བྱེད་ཀྱི། མཐོང་ཆོས་ལ་མྱོང་འགྱུར་གྱི་ལས་ཀྱིས་རིས་མཐུན་མི་འཕེན་ཏེ། ལས་བྱེད་པའི་ཕུང་པོའི་རྒྱུན་དེ་ཉིད་ལ་རྣམ་པར་སྨིན་པའི་ཕྱིར། གཉིས་པ་ནི།

One may ask which of these deeds projects a discrete being in the future. **Three of them act to project a discrete being,** but deeds with results that you see in this very life do not. This is because they ripen upon the very same stream of heaps which performed the original deed.

Next we examine the number of different deeds that can be projected with different realms and types of beings.

55
Deeds Projected for Different Realms and Beings

།ཐམས་ཅད་ན་ནི་འཕེན་པ་བཞི།
།དམྱལ་བ་ན་ནི་དགེ་བའི་གསུམ།
།གང་ལས་འདོད་ཆགས་བྲལ་བརྟན་པའི།
།བྱིས་པ་དེར་སྐྱེས་མྱོང་མི་བྱེད།
།འཕགས་པ་གཞན་དུའང་མྱོང་མི་བྱེད།
།འདོད་རྩེའི་མི་བརྟན་པ་ཡང་མིན།

Every one has four projections each;
In the hells, three of virtuous.
A stable child does none to experience born
At that for which he's overcome desire.
Neither realized, in others even;
Neither the unstable, desire and peak.

[IV.203-8]

།ཁམས་དང་འགྲོ་བ་གང་ན་ལས་འཕེན་པ་དུ་ཡོད་ཅེ་ན། འགྲོ་བ་ལྔ་པོ་ཐམས་ཅད་ན་ནི་ལས་ཀྱི་འཕེན་པ་བཞི་ཡོད། འོན་ཀྱང་དམྱལ་བ་ན་ནི་དགེ་བའི་ལས་ཀྱི་འཕེན་པ་གསུམ་ཡོད་ཀྱི། མཐོང་ཆོས་ལ་མྱོང་འགྱུར་གྱི་དགེ་བའི་ལས་འཕེན་མེད་དེ། དེ་ན་རྣམ་སྨིན་ཡིད་དུ་འོང་བ་མེད་པའི་ཕྱིར།

One may ask which different deeds can be projected with different realms and beings. **Every one** of the five different types of beings **each has** all **four** kinds of **projections** produced by deeds. **In the hells** through there are only **three** projections **of virtuous** types of deeds that are possible. Here there can be no projection of a virtuous deed that will bring one a result that he sees in the very same life, because it is impossible for any deed to ripen into a pleasant result in the hells.

ས་བརྒྱད་པོ་གང་ལས་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བ་བརྟན་པའི་བྱིས་པ། འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་ས་དེར་སྐྱེས་ནས་མྱོང་འགྱུར་གྱི་ལས་མི་བྱེད་དེ། དེ་ཕྱི་མ་ལ་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་ས་དེར་མི་སྐྱེ་བའི་ཕྱིར།

Next let's consider a **child** [non-Arya] who is **stable** and has overcome his desire for any one or number of the eight different levels. He **does no** deeds of the type that will lead **to** an **experience** there after being re**born at** a level **for which he has overcome desire.** For the fact is that for his next life he will not take any rebirth at a level for which he's lost desire.

ས་བར་པ་བདུན་ལས་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བ་བརྟན་པའི་འཕགས་པས་དེར་སྐྱེས་ནས་མྱོང་འགྱུར་དུ་མ་ཟད་ལན་གྲངས་གཞན་དུའང་མྱོང་འགྱུར་གྱི་ལས་མི་བྱེད་དེ། དེ་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་ས་དེར་གཏན་ནས་མི་སྐྱེ་བའི་ཕྱིར།

Next let's consider a **realized** being who is stable and has overcome desire for any one or number of the seven levels between. **Neither** does he perform any deed which will lead to an experience at such a level after being reborn there; what's more, he does not **even** perform any deed which will lead to an experience at such a level **in** any **other** life beyond the next. This is because he will never again take a birth at a level for which he has overcome desire.

འདོད་པ་དང་སྲིད་རྩེ་ལས་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་འཕགས་པ་མི་བརྟན་པ་དེ་ཡང་། འདོད་རྩེར་སྐྱེས་ནས་མྱོང་འགྱུར་དང་། ལན་གྲངས་གཞན་ལ་མྱོང་འགྱུར་གྱི་ལས་བྱེད་པ་མིན་ཏེ། འདོད་པ་དང་སྲིད་རྩེ་ལ་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བ་ལས་ཉམས་པའི་འཕགས་པ་ནི་འབྲས་བུ་ལས་ཉམས་པ་ཡིན་ལ། དེ་ལས་ཉམས་པ་སོར་མ་ཆུད་ཀྱི་བར་དུ་འཆི་བ་མི་སྲིད་པའི་ཕྱིར།

Let's finally consider a realized being who has overcome his desire for the desire realm and the "peak" level, but who is **unstable. Neither** does he ever perform any deed which will lead to an experience subsequent to a rebirth, for either his next life or for any life beyond, in the **desire** realm or **"peak"** level. A realized being who has degenerated from the state of having overcome desire for the desire realm and "peak" level is someone that we say has "lost

his result." But it is impossible for such a person to die during the period between losing his result and gaining it back again.

56
Projections with Different
Realms and Beings, Continued

།སྲིད་པ་བར་མ་འདོད་ཁམས་སུ།
།འཕེན་པ་རྣམ་པ་ཉི་ཤུ་གཉིས།
།དེ་ནི་མཐོང་ཆོས་འབྲས་བུ་ཡིན།
།དེ་ནི་རིགས་གཅིག་ཁོ་ན་ཡིན།

Twenty-two different projections had with
Inbetween beings in the realm of desire.
One is the type with results that you see;
It is but a single discrete type.

[IV.209-12]

བར་དོ་ན་ཡང་ལས་ཀྱི་འཕེན་པ་ཡོད་དམ་ཞེ་ན། སྲིད་པ་བར་མ་འདོད་ཁམས་སུ་བར་དོ་དེ་ཉིད་དང་། མངལ་གྱི་གནས་སྐབས་ལྔ། བཙས་པའི་གནས་སྐབས་ལྔ་སྟེ་བཅུ་གཅིག་སྨྱོང་བར་ངེས་མ་ངེས་གཉིས་གཉིས་ཏེ་འཕེན་པ་རྣམ་པ་ཉི་ཤུ་རྩ་གཉིས་ཡོད་ལ།

One may ask whether deeds project their energy with beings of the state between death and rebirth as well. There are **twenty-two different projections had with inbetween beings in the realm of desire.** These are the inbetween being himself, the five periods in the womb, and the five periods out of the womb: these eleven are then divided into two types each, those which will definitely be experienced and those that will not.

ངེས་པ་བཅུ་གཅིག་ནི་མཐོང་ཆོས་ལ་འབྲས་བུ་ཅན་གྱི་ལས་བྱེད་པ་ཡིན་ཏེ། དེ་ནི་ལས་སོག་པའི་གནས་སྐབས་ཀྱི་ཕུང་པོ་དང་རྣམ་སྨིན་སྨྱོང་བའི་གནས་སྐབས་ཀྱི་ཕུང་པོ་གཉིས་འཕེན་བྱེད་ཀྱི་ལས་གཅིག་གིས་འཕངས་པའི་རིས་མཐུན་གཅིག་ཁོ་ན་ཡིན་པའི་

ཕྱིར། གཉིས་པ་ནི།

The **one** group of eleven which are definite **is** considered to come from **the type** of deeds that come **with results that you see** in the same life. This is because **"it"**—this group—**is** counted **but a single discrete** being: the heaps that were present when the energy of the deeds was collected, and the heaps that are present when this energy ripens into an experience, have both been sent forth by the same projecting energy born from deeds of the past.

Next we consider the particulars of deeds that definitely lead to a future experience.

57
Deeds that Definitely Ripen

།ཉོན་མོངས་རབ་དང་དྲག་པོ་དང་།
།ཡོན་ཏན་ཞིང་དང་རྒྱུན་ཆགས་སུ།
།བྱས་པ་གང་ཞིག་ཡིན་པ་དང་།
།ཕ་མ་གསོད་གང་དེ་ངེས་སོ།
།མཐོང་ཆོས་འབྲས་བུ་ཅན་གྱི་ལས།
།ཞིང་དང་བསམ་པའི་ཁྱད་པར་ལས།
།ས་དེའི་འདོད་ཆགས་གཏན་བྲལ་ཕྱིར།
།རྣམ་སྨིན་ངེས་པ་གང་ཡིན་པའོ།

Those are definite which involve fierce
Mental affliction or faith, an object of special
Qualities, anything done on a
Continual basis, killing father or mother.
Deeds with results which are something seen,
Due to features of the object or thought;
Anything which was something certain to ripen,
Where completely free of the level's desire.
[IV.213-20]

རྣམ་སྨིན་སྨྱོང་ངེས་ཀྱི་ལས་དེ་གང་ཞེ་ན། ཉོན་མོངས་པ་དང་རབ་ཏུ་དང་བ་ཤུགས་དྲག་པོ་དང་ཡོན་ཏན་གྱི་ཞིང་དཀོན་མཆོག་ལ་བརྟེན་པ་དང་། རྒྱུན་ཆགས་སུ་བྱས་པ་གང་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། བསོད་ནམས་ཀྱི་བློས་ཀྱང་རུང་བ་ཕ་མ་གསོད་པའི་ལས་གང་ཡིན་པ་དེ་རྣམ་སྨིན་སྨྱོང་བར་ངེས་པའོ།

"Just what," one may ask, "do you mean when you mention types of deeds that are certain to ripen?" **Those** deeds **are definite** (will definitely ripen into a future experience) **which involve** any of the following:

1) **fierce** emotions, of either **mental affliction or faith;**
2) **an object of special qualities**—that is, deeds performed with respect to the Gems;
3) **anything done on a continual basis;** and
4) **killing** one's **father or mother,** even when this is done with meritorious intent.

།དེ་ནི་མཐོང་ཆོས་འབྲས་བུ་ཡིན། །ཞེས་བཤད་ན་དེ་གང་ཞེ་ན། མཐོང་ཆོས་འབྲས་བུ་ཅན་གྱི་ལས་ཞིང་དང་བསམ་པའི་ཁྱད་པར་ལས་འགྱུར་བ་ཡིན་ཏེ།

"In the lines above," one may continue, "you mentioned that `one is the type with results that you see.' Can you describe this further?" **Deeds with results which are something seen** in the same life are this way **due to** special **features of the object or thought** involved.

ཞིང་གི་ཁྱད་པར་ལས་མཐོང་ཆོས་འབྲས་བུ་ཅན་གྱི་ལས་སུ་འགྱུར་བ་ནི། སྔོན་བདག་ཅག་གི་སྟོན་པ་དགེ་སློང་སྡེ་སྣོད་གསུམ་པར་གྱུར་པ་ན། དགེ་འདུན་གྱིས་རྩོད་པ་འཕེལ་བར་བྱས་པ་དགེ་སློང་སྡེ་སྣོད་འཛིན་པ་ཞིག་གིས་བསྡུམས་པས། དགེ་སློང་སྡེ་སྣོད་གསུམ་པ་དེ་ཁྲོས་ནས་བུད་མེད་ཀྱིས་བུད་མེད་ཀྱི་རྩོད་པ་ཞི་བར་བྱས་སོ་ཞེས་སྐུར་པ་བཏབ་པ་ལས། ཚེ་དེ་ཉིད་ལ་བུད་མེད་དུ་གྱུར་ཅིང་། དེ་ནས་སྐྱེ་བ་ལྔ་བརྒྱར་བུད་མེད་དུ་གྱུར་པ་ལྟ་བུའོ།

A case of a deed which, because of the special features of the object involved, turned into the type that gives a result in the very same life would be as follows. In one of his former lives, our Teacher was once a certain monk who had mastered all three sections of the canon. There had been a steady increase in quarreling among the community of monks. One monk—who had himself committed the sections of the canon to memory—managed to bring the different sides to an agreement. This angered the other monk (the one who was a master of the canon), who made the sarcastic statement that "A woman has settled a women's quarrel." Because of this deed the monk turned into a woman in that very life, and took five hundred births thereafter as a woman as well.

།བསམ་པའི་ཁྱད་པར་ལས་མཐོང་ཆོས་འབྲས་བུ་ཅན་གྱི་ལས་སུ་འགྱུར་པ་ནི། རྒྱལ་པོ་ཀ་ནི་ཀའི་ཉུག་རུམ་པ་ལོང་བ་ཞེས་པས། མི་ཞིག་གིས་གླང་ལྔ་བརྒྱ་འདོད་པ་ལ་ཅི་བྱེད་དྲིས་པས། འབྲས་བུ་འབྱིན་པ་ཡིན་ཟེར་ལ། སྙིང་རྗེས་དེ་དག་དེ་ལས་ཐར་པས་བྱས་པས་ཚེ་དེ་ཉིད་ལ་མཚན་སོར་ཆུད་པ་ལྟ་བུའོ།

An instance of a deed which, because of special features of the thought involved, turns into the type that gives a result that you see in this very life would be as follows. King Kanaka had a certain eunuch by the name of "Longwa." He met someone driving a herd of five hundred cattle and asked the man what he planned to do. "We're going to castrate them," was the reply. Overcome with compassion, Longwa managed to save all the cattle from their fate: as a result, his own organ was restored in the very same life.

།དེར་མ་ཟད་ས་དེའི་འདོད་ཆགས་དང་གཏན་དུ་བྲལ་བའི་ཕྱིར། ས་དེར་རྣམ་སྨིན་ངེས་པ་གང་ཡིན་པའང་མཐོང་ཆོས་འབྲས་བུ་ཅན་གྱི་ལས་ཡིན་ནོ།

Aside from the above, **anything which was something certain to ripen** at any particular level can also constitute a deed which gives a result that you see in the very same life, in cases **where** the person has become **completely free of** any **desire** for this **level.**

58
Objects with Very Special Features

།གང་དག་འགོག་བྱམས་ཉོན་མོངས་མེད།

།མཐོང་དང་དགྲ་བཅོམ་འབྲས་ལངས་པ།

།དེ་ལ་ཕན་གནོད་བྱས་པ་ཡི།

།འབྲས་བུ་འཕྲལ་དུ་མྱོང་བར་འགྱུར།

Help or harm to any of the following
Leads to quick experience of a result:
Anyone coming out of cessation or love,
No affliction, seeing, result of destroying.

[IV.221-4]

།ཞིང་གི་ཁྱད་པར་ཅི་ལྟ་བུ་ཞེ་ན། གང་དག་འགོག་པ་ལས་ལངས་མ་ཐག་པ་ལ་ཕན་གནོད་བྱས་པས་འབྲས་བུ་འཕྲལ་དུ་མྱོང་བར་འགྱུར་ཏེ། དེ་མྱ་ངན་ལས་འདས་པ་སླར་ལོག་པ་དང་འདྲ་བའི་ཕྱིར། བྱམས་པ་ཚད་མེད་དང་ཉོན་མོངས་མེད་པའི་ཏིང་ངེ་འཛིན་ལས་ལངས་མ་ཐག་པ་ལ་ཕན་གནོད་བྱས་པས་འབྲས་བུ་འཕྲལ་དུ་མྱོང་བར་འགྱུར་ཏེ། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ལ་ཕན་པ་དང་། ཉོན་མོངས་པ་མེད་པའི་ལྷག་པའི་བསམ་པ་དང་འབྲེལ་ཞིང་། རྣོ་ཞིང་གསལ་བའི་བསོད་ནམས་ཚད་མེད་པས་ཡོངས་སུ་བསྒོས་པའི་ཕྱིར།

One may ask about the features that make an object special. **Help or harm** which you perform **to**wards **anyone** who has just **come out of cessation leads to** a **quick experience of a result,** for it is almost as if such a person has just come back from nirvana. Help and harm too towards anyone who has just come out of a meditation on immeasurable **love** or a state of one-pointed concentration where he has **no affliction** at all also leads to the speedy experience of a result. This is because such persons are helping every living being; they are involved with a willingness to accept the ultimate personal responsibility, free of any affliction; and they are totally imbued with an immeasurable kind of merit, very sharp and clear.

མཐོང་ལམ་ལས་ལངས་མ་ཐག་པ་ལ་ཕན་གནོད་བྱས་པས་འབྲས་བུ་འབྲལ་དུ་སྨྱོང་བར་འགྱུར་ཏེ། ངེས་མཐོང་སྤང་མ་ལུས་པར་སྤངས་པའི་གནས་གྱུར་གསར་པ་དྲི་མ་མེད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར།

Help or harm done towards a person who has just come out of the path of **seeing** is another example of a deed that leads to a quick result. This is true because this person has just attained, for the first time, an unstained state where he has gotten rid of every undesirable object eliminated by the path of seeing.

དགྲ་བཅོམ་པའི་འབྲས་བུ་ལས་ལངས་མ་ཐག་པ་ལ་ཕན་གནོད་བྱས་པས་འབྲས་བུ་འཕྲལ་དུ་སྨྱོང་བར་འགྱུར་ཏེ། སྒོམ་སྤང་མ་ལུས་པར་སྤངས་པའི་གནས་གྱུར་གསར་པ་དྲི་མ་མེད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར།

Finally, beneficial or harmful acts towards a person who has just come out of the state where he achieved the **result of destroying** the enemy also lead to the quick experience of a result. The reason here is that the person has just achieved, for the first time, the unstained state where he has gotten rid of every undesirable object eliminated by the path of habituation.

ཕྱིར་འོང་དང་ཕྱིར་མི་འོང་གི་འབྲས་བུ་ལས་ལངས་མ་ཐག་པ་ལ་ཕན་གནོད་བྱས་པས་འབྲས་བུ་འཕྲལ་དུ་སྨྱོང་བར་མི་འགྱུར་ཏེ། མཐོང་སྤང་སྤངས་པའི་གནས་གྱུར་གསར་པ་དྲི་མ་མེད་པ་ནི་རྙིངས། སྒོམ་སྤང་མ་ལུས་པར་སྤངས་པའི་གནས་གྱུར་གསར་པ་དྲི་མ་མེད་པ་མ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར། གསུམ་པ་ལ། དངོས་དང་། གཡེངས་པའི་སེམས་བྱེ་བྲག་ཏུ་བཤད་པའོ།

Help or harm performed towards those who have just come out of a state where they have achieved one of the two results—where they need either return or not return to the realm of desire—does not though lead to a speedy result. First of all, their "new" condition of having reached an unstained state free of the objects eliminated by the path of seeing has by this time become somewhat old. Secondly, they have yet to reach the unstained state where they have just managed, for the first time, to rid themselves of the objects stopped by the path of habituation.

We turn now to the third and final step in our discussion of deeds involving a sensation of pleasure and so on. This is a presentation of the correlation between specific sensations and the deeds from which they result. Following the actual presentation we will go into some detail on the subject of mental illness.

****

ཇེ་ཙོང་ཁ་པ་ཆེན་པོས་བརྩམས་པའི་ལམ་རིམ་ཆེན་མོ་ལས།

The following selection is from the *Great Book on the Steps of the Path,* composed by Lord Tsongkapa (1357-1419):

གསུམ་པ་དེ་དག་གི་འབྲས་བུ་ལ་གསུམ་ལས། རྣམ་སྨིན་གྱི་འབྲས་བུ་ནི།

Here is the third section, a presentation on the consequences of the various kinds of bad deeds. We proceed in three parts, beginning with what are called the "ripened" consequences.

ལས་ལམ་བཅུ་པོ་རེ་རེ་ཡང་གཞི་དུག་གསུམ་ཆུང་འབྲིང་ཆེ་གསུམ་ལ་བརྟེན་པས་གསུམ་གསུམ་མོ། །དེ་ལ་སྲོག་གཅོད་སོགས་ཆེན་པོ་བཅུ་པོ་རེ་རེས་དམྱལ་བ། འབྲིང་བཅུ་པོ་རེ་རེས་ཡི་དྭགས་དང་། ཆུང་ངུ་བཅུ་པོ་རེ་རེས་དུད་འགྲོར་སྐྱེ་བར་སའི་དངོས་གཞིར་གསུངས་ལ།

Now each one of the ten paths of karma can itself be divided into three kinds—lesser, medium, and greater—depending on the intensity of the three poisons. The *Main Stage of Levels* states that, from the ten greater instances of killing and the rest, one is born into the hells. It says that from medium instances of each of the ten you take birth as an insatiable spirit; and from the ten lesser instances, you are born as an animal.

ས་བཅུ་པའི་མདོ་ལས་ནི་ཆུང་འབྲིང་གཉིས་ཀྱི་འབྲས་བུ་ལྡོག་སྟེ་གསུངས་སོ།

The *Sutra on the Ten Levels* however states the consequences of two of the kinds of instances, the lesser and the medium, in reverse of this.

།རྒྱུ་མཐུན་པའི་འབྲས་བུ་ནི། ངན་འགྲོ་ནས་མིར་སྐྱེས་ཀྱང་རིམ་པ་ལྟར་ཚེ་ཐུང་བ་དང་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱིས་ཕོངས་པ་དང་ཆུང་མ་མ་བསྲུངས་པར་འགྱུར་བ་དང་། སྐྱུར་པ་མང་

བ་དང་མཛའ་བོ་དང་འབྱེ་བ་དང་ཡིད་དུ་མི་འོང་བའི་སྒྲ་ཐོས་པ་དང་གཞན་གྱིས་ཚིག་མི་ཉན་པ་དང་། ཆགས་སྡང་རྨོངས་གསུམ་ཤས་ཆེ་བའོ།

The "consistent" consequences are as follows. Even if you do manage to escape the realms of misery and take birth as a human, the following respective results occur to you:

1) Your life is short.

2) You don't have enough to live on.

3) You have problems keeping your partner from others.

4) People don't believe what you say, even when you're telling the truth.

5) You lose friends easily.

6) You hear things as bad sounds.

7) No one listens to you.

8) Your personality is dominated by desire.

9) Your personality is dominated by anger.

10) Your personality is dominated by stupidity.

།བདེན་པ་པོའི་ལེའུ་དང་ས་བཅུ་པའི་མདོ་ལས་ནི་དེ་རེ་རེ་ལ་འབྲས་བུ་གཉིས་གཉིས་གསུངས་ཏེ། གལ་ཏེ་མིར་སྐྱེས་ན་ཡང་ཚེ་ཐུང་ལ་ནད་མང་བ་དང་ལོངས་སྤྱོད་ཆུང་ལ་ལོངས་སྤྱོད་གཞན་དང་ཐུན་མོང་བ་དང་གཡོག་འཁོར་མི་བསྲུན་པའམ་ཡིད་བརྟན་དུ་མི་རུང་ལ་ཆུང་མ་འགྲན་ཟླ་དང་བཅས་པ་དང་། སྐུར་པ་མང་ཞིང་གཞན་གྱིས་བསླུ་བ་དང་འཁོར་མི་འདུམ་ཞིང་ངན་པ་དང་ཡིད་དུ་མི་འོང་བ་ཐོས་ཤིང་འཐབ་མོའི་ཚིག་ཏུ་འགྱུར་བ་དང་ཚིག་མི་བཙུན་པའམ་ཚིག་བཟུང་མི་འོས་ཤིང་མ་ངེས་པའི་སྤོབས་པར་

འགྱུར་བ་དང་། འདོད་པ་ཆེ་ཞིང་ཆོག་མི་ཤེས་པ་དང་མི་ཕན་པ་ཚོལ་བའམ་ཕན་པ་མི་ཚོལ་བ་དང་གཞན་ལ་གནོད་པ་བྱེད་པའམ་གཞན་གྱིས་གནོད་པ་བྱེད་པར་འགྱུར་བ་དང་ལྟ་བ་ངན་ཞིང་གཡོ་སྒྱུ་ཅན་དུ་འགྱུར་བར་གསུངས་སོ།

The *Chapter on the True* and the *Sutra on the Ten Levels* state that there are two such consequences for each of the ones given here; even if you do manage to take birth as a human,

1) Your life is short, and you get sick easily.

2) You don't have enough to live on, and what you do have is all just common property with others.

3) The people who work around you are "inconsistent," which here means unreliable, and you find yourself having a lot of competition for your partner.

4) No one believes what you say, even when you are speaking the truth, and others are always deceiving you.

5) The people around you are always fighting against one another, and have an undesirable character.

6) You hear many unpleasant things, and when others talk to you it always seems to you as if they want to start a fight.

7) No one respects what you say—no one thinks that what you say has any particular value, and you are afflicted with a lack of confidence.

8) Your personality is dominated by desire, and you are never satisfied with what you have.

9) You are always finding yourself without help, or never find the help you need; and you are always hurting others, or always being hurt by others.

10) You become a person who keeps harmful views, or a deceitful person.

།ཀླུ་མ་གོང་མ་རྣམས་མིར་སྐྱེས་ན་ཡང་སྲོག་གཅོད་སོགས་དེ་དག་ལ་དགའ་བར་

འགྱུར་བ་བྱེད་པ་རྒྱུ་མཐུན་གྱི་འབྲས་བུ་དང་སྔ་མ་རྣམས་སྤྱོང་བ་རྒྱུ་མཐུན་གྱི་འབྲས་བུར་བཞེད་དོ།

Great lamas of the past have expressed the position that it is a consequence of consistent *action* where as a karmic result of killing you become someone who takes pleasure in killing and the rest. It is a consequence of consistent *experience* then when you have to undergo the results just listed.

།བདག་པོའི་འབྲས་བུའམ་དབང་གི་འབྲས་བུ་ནི། སྲོག་བཅད་པ་ལས་ཕྱི་སྣོད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་གྱི་བཟའ་བཏུང་དང་སྨན་དང་འབྲས་བུ་ལ་སོགས་པ་མཐུ་ཆུང་བ་དང་བསྙེམས་པ་དང་ནུས་པ་དང་སྟོབས་ཆུང་བ་དང་འཇུ་དཀའ་ཞིང་ནད་བསྐྱེད་པས་སེམས་ཅན་ཕལ་ཆེར་ཚེ་མ་ཟད་པར་ཡང་འཆི་བར་འགྱུར་བ་དང་།

Next is what we call the "environmental" or "dominant" consequence. Here for example the consequence of killing expresses itself in the outer world around you. Food, drink, medicine, the crops in the fields, and other such things have very little power; they are always inferior; they have little nutrition or potency; they are hard to digest, and they cause disease in you. Because of this the majority of the living beings around you die before reaching the end of a full life.

མ་བྱིན་པར་ལེན་པའི་ནི། འབྲས་བུ་ཉུང་བ་དང་འབྲས་བུ་མི་གྲུང་བ་དང་འབྲས་བུ་འགྱུར་བ་དང་འབྲས་བུ་ལོང་བ་དང་ཐན་པ་ཆེས་པ་དང་ཆར་ཆེས་པ་དང་འབྲས་བུ་སྐམས་པ་དང་མེད་པར་འགྱུར་བ་དང་།

Because you have stolen, then the crops are few and far between; the crops have no power to remove hunger; they spoil; they never come up; dry spells stay on too long; it rains too much; the crops dry up, or die off.

ལོག་གཡེམ་གྱི་ནི། བཤང་གཅི་དང་འདམ་རྫབ་དང་ལྷན་ལྷིན་དང་མི་གཙང་བ་དང་དྲི་ང་བ་མང་བ་དང་ཉམ་ང་བ་དང་ཉམས་མི་དགའ་བའོ།

Because you have done wrong sex, you live in a place where there is piss and shit all around, and mud and dirt and filth, and everything stinks, and everywhere seems unpleasant and distasteful.

།བརྫུན་དུ་སྨྲ་བའི་ནི། ཞིང་ལས་དང་གྲུ་སྦྱོར་པའི་ལས་ཀྱི་མཐའ་རྒྱས་པར་མི་འགྱུར་བ་དང་མཐུན་པར་མི་འགྱུར་ཞིང་ཕལ་ཆེར་བསླུ་བ་དང་འཇིགས་པ་དང་འཇིགས་སུ་རུང་བའི་རྒྱུ་མང་པོ་དང་ལྡན་པ་དང་།

Because you have lied, you live in a world where, when you undertake farming or some work in cooperation with other people, in the end the work fails to prosper, and the people can't work well together, and for the most part everyone is cheating one another, and is afraid, and where there are many things to be afraid of.

ཕྲ་མའི་ནི། ས་ཕྱོགས་འབར་འབུར་དང་ལྷུང་ལྷོང་དང་མཐོ་དམའ་དང་བགྲོད་དཀའ་བ་དང་འཇིགས་པ་དང་འཇིགས་སུ་རུང་བའི་རྒྱུ་མང་པོ་དང་ལྡན་པ་དང་།

Because you have split people up with your talk, the very ground in the place you live is all uneven, covered with crags and gullies, full of highs and lows, so that you can travel only with difficulty, and where you are always afraid, and there are many things to be afraid of.

ངག་རྩུབ་པོའི་ནི། ས་ཕྱོགས་སྡོང་དུམ་དང་ཚེར་མ་དང་རྡོ་དང་གསེག་མ་དང་གྱོ་མོ་མང་བ་དང་རྩུབ་པ་དང་མདངས་མི་སྙུམ་པ་དང་འབབ་ཆུ་དང་མཚོ་དང་ལྟེང་ཀ་མེད་པ་དང་སྐམས་དང་ཚྭ་སྒོ་དང་དགོན་དུང་དང་ཐ་ཆད་དང་སྡིག་པ་ཅན་གྱི་ས་གཞི་དང་འཇིགས་པའི་རྒྱུ་མང་པོ་དང་ལྡན་པ་དང་།

Because you have spoken harsh words, the ground where you live is covered with obstacles like the trunks of fallen trees, and thorns, and stones, and clods of dirt, and lots of sharp broken pieces of glass; it's rough, and dreary; no streams, or lakes, or springs of water; the whole earth is parched, poisoned with salt and borax, burning hot, useless, threatening; a place where there are many things to fear.

ཚིག་ཀྱལ་བའི་ནི། འབྲས་བུའི་ལྗོན་ཤིང་ལ་འབྲས་བུ་མི་འཆགས་པ་དང་དུས་མིན་པར་ཡང་འབྲས་བུ་འཆགས་པ་དང་དུས་སུ་མི་འཆགས་པ་དང་མ་སྨིན་པ་སྨིན་པར་

སྣང་བ་དང་ རྩ་བ་མི་བརྟན་པ་དང་ རིང་དུ་མི་གནས་པ་དང་ ཀུན་དགའ་ར་བའམ་ནགས་ཚལ་ལམ་རྫིང་བུ་ཉམས་དགའ་བ་མི་མང་བ་དང་ འཇིགས་པའི་རྒྱུ་མང་པོ་དང་ལྡན་པ་དང་།

Because you have talked meaninglessly, fruits refuse to grow on the trees, or they start to grow at the wrong times, never at the right times, and seem ripe when they're still not ripe, or their roots are frail, or they can't stay long; there are no places to take your leisure, no parks, no glades, no pools of cool water, and many things around to make you afraid.

བརྣབ་སེམས་ཀྱི་ནི། ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་ཐམས་ཅད་ལོ་རེ་རེ་དང་ དུས་ཚིགས་དང་ ཟླ་བ་དང་ ཞག་རེ་རེར་ཡང་ཉམས་ཤིང་འགྲི་ལ་འཕེལ་བ་ནི་མིན་པ་དང་།

Because you have coveted what others have, then each and every good thing you ever manage to find starts to get worse, and less and less, never more, each one of them, with the passing of each of the four seasons, and in every month, and even day by day.

གནོད་སེམས་ཀྱི་ནི། ཡམས་དང་ གནོད་པ་དང་ ནད་འགོ་བ་དང་ འཁྲུག་པ་དང་ ཕ་རོལ་གྱི་དམག་ཚོགས་ལས་འཁྲུག་ཡོང་མང་བ་དང་ སེང་གེ་དང་ སྟག་ལ་སོགས་པ་དང་ སྦྲུལ་གདུག་དང་ སྡིག་པ་དང་ སྲིན་གྱི་མི་མང་བ་དང་ གནོད་སྦྱིན་གདུག་པ་དང་ ཆོམ་རྐུན་ལ་སོགས་པ་མང་བ་དང་།

Because you have wished bad things on others, you live in a world of chaos, where diseases spread, and evil is everywhere, and plague, and conflict, and fear from the armies of other nations; where there are many lions or leopards or other dangerous animals; where there are everywhere venomous snakes or scorpions or poison biting worms; you live surrounded by harmful spirits, and thieves or muggers, and the like.

ལོག་ལྟའི་ནི། སྣོད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་ན་འབྱུང་ཁུངས་མཆོག་དང་ གཙོ་བོ་དག་ནུབ་པར་འགྱུར་བ་དང་ དངོས་པོ་མི་གཙང་བ་དང་ སྡུག་བསྔལ་བ་དག་མཆོག་ཏུ་གཙང་བ་དང་

བདེ་བར་སྣང་བ་དང་གནས་དང་སྐྱོབ་པ་དང་སྐྱབས་མེད་པར་འགྱུར་བའོ། །

Because you have held wrong views, then you live in a world where the single highest source of happiness is steadily disappearing from the earth; a world where people think that things that are unclean and things that are suffering are actually nice, and happiness; a world where there is no place to go, no one to help, nothing to protect you.

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Five: How Karma is Carried, According to the Mind-Only School

Selection One: The Mind-Only School on how mental seeds cause our perceptions

རྗེ་ཙོང་ཁ་པ་ཆེན་པོས་བརྩམས་པའི་དབུ་མ་དགོངས་པ་རབ་གསལ་ལས།

The selections are all taken from *Illumination of the True Thought,* written by Lord Tsongkapa:

།གཉིས་པ་ལ་གཉིས། གཞན་གྱི་ལུགས་བརྗོད་པ་དང་། ལུགས་དེ་དགག་པའོ། །དང་པོ་ནི། དེ་སྐད་བསྟན་པ་ཡིན་དང་སླར་ཡང་སེམས་ཙམ་པས་རང་གི་ལུགས་བརྗོད་པ་གཙོ་བོར་བྱས་པ་ཉིད་ཀྱིས་རང་གི་འདོད་དོན་འགྲུབ་པར་བསམས་ཤིང་སླས་པ།

. . .The second part has two sections of its own: stating the position of the other school, and then denying this position. Here is the first.

This is how the presentation was made. Then those of the Mind-Only School come back, considering and then presenting a position which by itself reflects the primary belief of their entire system.

མིག་གི་བློ་སྟེ་རྣམ་པར་ཤེས་པ་སྐྱེ་བའི་རང་གི་ནུས་པ་བག་ཆགས་གང་ཞིག་ཀུན་གཞི་ལ། རྣམ་ཤེས་གཞན་གྱིས་རང་འགག་བཞིན་པ་ན། དེ་མ་ཐག་ཏུ་འཇོག་པར་བྱེད་ལ།

དེ་སྨིན་པ་ལས་དུས་ཕྱིས་སྔ་མ་དེའི་རྣམ་པའི་རྗེས་སུ་བྱེད་པའི་མིག་གི་རྣམ་ཤེས་སྐྱེ་བར་འགྱུར་ཞིང་།

They speak first of the mental seed, the energy, from which the "mind of the eye" (which refers to the consciousness of the eye) comes forth. Another case of consciousness, as it is in the process of stopping, in the next moment plants this mental seed in the foundation consciousness. When this seed ripens later, it produces that consciousness of the eye, one which takes after the earlier one.

རང་གི་སྟེ་མིག་གི་རྣམ་ཤེས་དེ་ནུས་པའི་སྐད་ཅིག་བར་མེད་པ་གང་ཞིག་ལས་སྐྱེ་བའི་ནུས་པའི་སྐད་ཅིག་བར་མེད་པ་རྟེན་དུ་གྱུར་པ་དེ་ལ། གཏི་མུག་གིས་འཇིག་རྟེན་རྣམས་དབང་པོ་གཟུགས་ཅན་མིག་ཡིན་ནོ་སྙམ་དུ་རྟོགས་ཀྱི། རྣམ་ཤེས་ལས་ཐ་དད་པའི་མིག་དབང་ནི་ཡོད་པ་མིན་ནོ། །དེ་བཞིན་དུ་དབང་པོ་གཟུགས་ཅན་ལྷག་མ་ལ་ཡང་སྦྱར་བར་བྱའོ།

Consider now this energy as it exists immediately before producing the consciousness of the eye related to it; consider the energy which acts as the immediate basis for this eye consciousness. Normal people, out of ignorance, conceive of this as the physical faculty of the eye. In truth though a power of the eye which is something separate from consciousness is something that doesn't even exist. This same explanation applies to all the remaining physical faculties.

།དེ་ལ་མིག་ཤེས་སྐྱེ་བའི་རྒྱུ་བག་ཆགས་ནི་དེའི་རྒྱུའི་རྐྱེན་ཡིན་ལ། མིག་གི་དབང་པོ་ནི་མིག་ཤེས་ཀྱི་བདག་པོའི་རྐྱེན་ནོ།

Here the cause behind the consciousness of the eye, the mental seed, is the primary factor behind it. The faculty of the eye is the component of the body that provides a contributing circumstance.

།འདིར་མིག་དབང་མིག་ཤེས་ཀྱི་དངོས་རྒྱུར་བསྟན་པ་ནི། མིག་ཤེས་སྐྱེ་བའི་བག་ཆགས་སྨིན་པའི་སྐབས་ལ་དགོངས་ཀྱི་མིག་དབང་གང་ཡིན་ལ་མིན་ནོ།

Here when the physical faculty of the eye is presented as the direct cause of the consciousness of the eye, the real intent is to refer to the situation where the mental seed which produces the eye consciousness is ripening. They are not talking here of what we normally think of as the physical faculty of the eye.

།དེ་ཡང་དབུས་མཐའ་ལས། དོན་དང་སེམས་ཅན་བདག་རྣམ་རིག །སྣང་བའི་རྣམ་པར་ཤེས་པ་ནི། །རབ་ཏུ་སྐྱེ་བོ་དེ་དོན་མེད། །ཅེས་དོན་གཟུགས་སོགས་དང་། སེམས་ཅན་དབང་པོ་ལྔར་སྣང་བའི་རྣམ་ཤེས་སྐྱེའོ་ཞེས་གསུངས་པ་ནི་ཀུན་གཞི་རྣམ་ཤེས་ཡིན་ལ་སློབ་དཔོན་བློ་བརྟན་གྱིས་ཀྱང་དབང་པོ་གཟུགས་ཅན་རྣམས་ཀུན་གཞིའི་དམིགས་པར་བཤད་པས། སེམས་ཙམ་པ་ཀུན་གཞི་ཁས་ལེན་པ་རྣམས་ཀྱིས་ཀུན་གཞི་ལ་དབང་པོ་གཟུགས་ཅན་དུ་སྣང་བ་མིག་དབང་སོགས་སུ་འདོད་དོ།

Regarding this the text called *Middle and Extremes* states,

> The combination of the objects
>   and the person,
> The base consciousness, is a consciousness
>   that appears;
> In reality this is not the being.

Here the word "objects" refers to form and the rest, and "the person" refers to the five faculties; the lines are describing a consciousness that arises and which appears to be them, but which is actually foundation consciousness. Master Stiramati also explains the physical faculties as the object of foundation consciousness. The point then is that those of the Mind-Only School who accept the idea of a foundation consciousness believe that the physical faculties of the eye and so on are actually the condition of the foundation consciousness appearing as the physical faculties.

།རྣམ་ཤེས་ལས་ཐ་དད་པའི་མིག་དབང་སོགས་མེད་པར་བསྟན་ནས། གཟུགས་ཀྱང་རྣམ་པར་ཤེས་པ་ལས་དོན་གཞན་པ་མེད་པར་བསྟན་པའི་ཕྱིར་སྨྲས་པ། འཇིག་རྟེན་འདི་ན་དབང་པོ་ལྔ་ལས་བྱུང་བའི་རྣམ་པར་རིག་པ་ལྔ། སྔོན་པོ་ལ་སོགས་པའི་ཕྱི་རོལ་

གྱི་གཟུང་བ་མེད་པར་རྣམ་ཤེས་རང་གི་ས་བོན་ཀུན་གཞི་ལ་བཞག་པ་སྨིན་པ་ལས། སྔོ་སོགས་སུ་སྣང་བ་ཉིད་འབྱུང་བར་མ་རྟོགས་ནས། སྐྱེ་བོས་སེམས་སྔོ་སོགས་སུ་སྣང་བ་ལ་ཕྱི་རོལ་གྱི་གཟུང་བར་ཁས་ལེན་པ་སྟེ་མངོན་པར་ཞེན་ཏོ། །དེའི་ཕྱིར་རྣམ་ཤེས་ལས་དོན་གཞན་པའི་ཕྱི་རོལ་མེད་དོ།

Once they have demonstrated that there is no such thing as physical faculties of the eye and so on that could ever be anything separate from consciousness itself, then they must show how form as well is nothing other than consciousness. To do this they give the following description. Consider now the five types of consciousness that, according to general belief, arise from the five physical faculties. It is not that there are any outside physical objects such as the color blue and so on which the consciousness has to grasp to. Rather, blue and the rest are only an appearance which occurs through the ripening of the very mental seed which was planted in the foundation consciousness and from which consciousness itself has arisen. Not realizing this fact, people look at the mind appearing as blue or whatever and accept or interpret these appearances as being outer objects.

****

Selection Two: How the Middle-Way School says the mental seeds of karma work

།གཉིས་པ་ནི། གལ་ཏེ་ཀུན་གཞི་རྣམ་ཤེས་ཁས་མི་ལེན་ཀྱང་དགེ་མི་དགེའི་བག་ཆགས་འཇོག་པ་དང་། བག་ཆགས་དེ་སྨིན་པ་ལས་འབྲས་བུ་འབྱུང་བར་འདོད་དགོས་ཏེ། འཇུག་འགྲེལ་ལས། ཐོག་མ་མེད་པའི་འཁོར་བར་དངོས་པོའི་བག་ཆགས་བཞག་པ་ཡོངས་སུ་སྨིན་པ། དངོས་པོ་ལ་མངོན་པར་ཞེན་པ། ཞེས་དང་། དེ་འདྲ་བ་གཞན་ཡང་མང་དུ་འབྱུང་བའི་ཕྱིར་རོ། །དེ་ཡང་བག་ཆགས་འཇོག་པའི་གཞི་མེད་པར་མི་རུང་བས་གཞི་དེ་གང་ཡིན་ཞེ་ན།

Here is the second part [of a different] discussion [about where the Madhyamika school believes the mental seeds from karma are planted, since they do not accept the concept of foundation consciousness]. One may begin with the following question:

Suppose you deny then the existence of a foundation consciousness. Nonetheless you must accept that mental seeds from virtue or non-virtue do get planted, and that consequences do arise from the ripening of these mental seeds. After all, the autocommentary to *Entering the Middle Way* does state that "For time without beginning, in the suffering cycle of life, the mental seeds for things have been planted, and have then ripened, and have then been interpreted by people as the things themselves." There are as well many other quotations which mention the same thing. And it would be incorrect to say that there existed no basis or place where these mental seeds were planted. What then, according to your view, provides this place for the seeds to be planted?

ཇི་ལྟར་ཀུན་གཞི་རྣམ་ཤེས་ཁས་ལེན་པ་རྣམས་ཀྱི་ལྟར་ན། ཉོན་ཡིད་ཀྱིས་ངའོ་སྙམ་དུ་དམིགས་པའི་གཞིར་གྱུར་པའི་ཀུན་གཞི་རྣམ་ཤེས་བག་ཆགས་ཀྱི་གནས་སུ་འདོད་པ་དེ་བཞིན་དུ་ལུགས་འདིས་ཀྱང་ངའོ་སྙམ་པ་ཙམ་གྱི་བློ་ལྷན་སྐྱེས་ཀྱི་དམིགས་པ་དེ་ཉིད་བག་ཆགས་སྔོ་བའི་གཞིར་བཞེད་དོ།

According to those who accept the idea of a foundation consciousness, the thing called "afflicted mind" focuses on foundation consciousness and holds it to be "me"; they say that this foundation consciousness then is the place where the mental seeds stay. In our [Madhyamika] school too we have a similar concept; we say that the base which is stained with the mental seed is exactly that thing that you focus on with your simple, natural awareness of yourself and call "me."

།འོ་ན་འཇུག་འགྲེལ་ལས། སེམས་ཀྱི་རྒྱུན་བག་ཆགས་ཀྱི་གཞིར་གསུངས་པ་ཇི་ལྟར་ཡིན་ཞེ་ན། ང་ཙམ་དེ་ཉིད་སེམས་རྣམ་ཤེས་ལ་བརྟེན་ནས་བཏགས་པའི་རྒྱུད་ཡིན་པས། སེམས་ཀྱི་རྒྱུད་ཅེས་ཀྱང་བྱ་ལ། སེམས་ཉིད་ཀྱི་རིགས་འདྲ་ལ་དེའི་རྒྱུད་ཅེས་པ་ལྟར་ན། དེ་ཡང་རེས་འགའ་བའི་བག་ཆགས་སྔོ་བའི་གཞིར་འགྱུར་རོ།

One may ask the following:

> The autocommentary to *Entering the Middle Way* states that the stream of the mind is the basis where the mental seeds are planted. How does this fit into what you have just said?

The very thing we call the simple "me" is something which results from a label being applied to the *mind,* or consciousness. It also goes on in a *stream.* From this point of view then we can also refer to it as the "stream of the mind." And even if what you mean by a "stream" is the continuation of later, similar instances of mind itself, you can say that it too is the basis which is stained by mental seeds of particular occasions.

།མ་རིག་པའི་བག་ཆགས་ཀྱི་ཚུལ་ནི། འཇུག་འགྲེལ་ལས། གང་གིས་སེམས་ཀྱི་རྒྱུད་འགག་པར་བྱེད་ཅིང་སྒོ་བར་བྱེད་ལ། རྗེས་སུ་བགྲོད་པར་བྱེད་པ་ནི་བག་ཆགས་ཏེ། ཉོན་མོངས་པའི་སྨུར་ཐུག་པ་དང་། གོམས་པ་དང་རྩ་བ་དང་བག་ཆགས་ཞེས་བྱ་བ་ནི་རྣམ་གྲངས་དག་གོ །དེ་ནི་ཟག་པ་མེད་པའི་ལམ་གྱིས་ཉོན་མོངས་པ་སྤངས་སུ་ཟིན་ཀྱང་། ཉན་ཐོས་དང་རང་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་སྤང་བར་མི་ནུས་ཏེ། ཏིལ་མར་དང་མེ་ཏོག་ལ་སོགས་པ་བསལ་དུ་ཟིན་ཀྱང་། བུམ་པ་དང་སྣམ་བུ་ལ་སོགས་པ་རྣམས་ལ་དེ་དང་ཕྲད་པས་ཡོན་ཏན་ཕྲ་མོ་དམིགས་པ་བཞིན་ནོ། །ཞེས་གསུངས་སོ། །དགེ་མི་དགེའི་བག་ཆགས་ལ་སོགས་པའི་བག་ཆགས་གཞན་ལ་ཡང་གཞི་གཉིས་སུ་འགྱུར་བ་ཇི་ལྟར་རིགས་པར་སྦྱར་རོ།

Here is how the mental seed for ignorance works. The autocommentary to *Entering the Middle Way* says,

> That thing which tends to stop, and yet still stain, and then continue on in the flow of the mind is what we refer to as a 'mental seed.' The expressions 'continuity' and 'habit' and 'root' and 'mental seed' for the state of mental affliction all refer to the same thing. This is something that Listeners and Self-Made "Buddhas" are unable to eliminate even though they may already have eliminated the state of mental affliction itself through using the unstained path. It's similar to what

> happens with sesame butter or flowers; you may already remove these things from the scene, but the vase in which the flowers were, or the piece of cloth that the butter stained, still retain some subtle trace of them due to the previous contact.

How then could there be any sense to saying that there is another basis, a second one, on top of the one mentioned here, where other types of mental seeds, like those of virtuous deeds and non-virtuous deeds and the rest, are planted?

།འོ་ན་མཐོང་ལམ་བར་ཆད་མེད་ལམ་གྱི་དུས་སུ་དེའི་སྤང་བྱ་མཐོང་སྤང་མེད་མོད་ཀྱང་། སྒོམ་སྤང་གི་བག་ལ་ཉལ་ཡོད་དགོས་ལ། དེའི་ཚེ་ཡིད་ཀྱི་ཤེས་པ་ནི་གཉིས་སྣང་འཁྲུལ་པའི་བག་ཆགས་ཀྱིས་མ་བསླད་པའི་ཟག་མེད་ཡིན་པས། དེའི་ངོ་བོར་བག་ལ་ཉལ་དེ་གནས་པ་མི་རིགས་ལ། དབང་ཤེས་ཀྱང་དེའི་རྟེན་དུ་མེད་ཅིང་གཟུགས་ཀྱང་དེའི་རྟེན་དུ་མི་རིགས་ལ་ཀུན་གཞི་ཡང་མི་འདོད་པས་དེའི་རྟེན་མེད་པར་འགྱུར་རོ་སྙམ་ན། སྐྱོན་མེད་དེ་དེའི་ཚེ་ང་ཙམ་ཞིག་སྒོམ་སྤང་གི་བག་ལ་ཉལ་གྱི་རྟེན་ཡིན་པའི་ཕྱིར་ཏེ། སྤང་གཉེན་གཞན་ལ་ཡང་དེ་བཞིན་དུ་ཤེས་པར་བྱའོ།

One might wonder about something else:

> Let's talk about the period while you are in the "uninterrupted" stage of the path of seeing [the actual direct perception of emptiness]. I can accept that at this point the negative thoughts eliminated by this path are no longer present, but we would have to say that the negative things eliminated by the path of habituation are still there, in a dormant way. At this particular point in time, the consciousness of the mind is unstained, unaffected by the mental seed which causes the mistaken state of mind where the appearance and actuality of things are different from one another. As such none of these things could lie dormant here, due to its very quality at the time. There is no consciousness of the senses that could act as the basis for those mental seeds, and it would be improper to say that physical form could ever provide

> such a basis either. According to you, moreover, there's no foundation consciousness. I would have to think then that there is no basis at all where these dormant things could stay.

And yet there is no such problem, for at this point in time it is the simple "me" which is providing the basis for the dormant things eliminated by the path of habituation to stay. You can apply this reasoning as well to all the other cases involving things to be eliminated, and the antidotes which eliminate them.

****

Selection Three: The Middle-Way School on the question of where the seeds of karma stay until they give their result

།གཉིས་པ་ནི། དངོས་པོ་རང་བཞིན་གྱིས་གྲུབ་པ་མེད་པར་འདོད་པའི་ཕྱོགས་ལ། ཀུན་གཞི་སོགས་ཁས་མ་བླངས་ཀྱང་ལས་འབྲས་ཀྱི་འབྲེལ་པ་འཐད་ཚུལ་ཇི་ལྟར་ཡིན་ཞེ་ན།

Here is the second point [of still another discussion]. One may ask the following:

> Those who believe that entities have no natural existence [meaning the Madhyamika Prasangika (or Consequence) School] do not accept the concepts of a foundation consciousness and the like; how then is it that they can still assert that all the workings of karma and its consequences are totally right and proper?

ལས་དང་དེའི་འབྲས་བུའི་བར་དུ་ཡུན་རིང་པོར་ཆོད་པའི་དགེ་མི་དགེའི་ལས་ལས་ཀྱང་། བདེ་བ་དང་སྡུག་བསྔལ་སོགས་ཀྱི་འབྲས་བུ་འབྱུང་བ་ནི་རང་གི་སྡེ་པ་གོང་འོག་ཐམས་ཅད་འདོད་ལ། དེ་ལ་ལས་དེ་འབྲས་བུ་འབྱིན་པའི་སྔ་ལོགས་བར་དུ་གནས་ན་ནི་རྟག་པར་འགྱུར་ལ། རྟག་པས་དོན་བྱེད་པར་མི་ནུས་པས་ལས་ལས་འབྲས་བུ་འབྱུང་བའི་འབྲེལ་པ་མི་འཐད་དོ།

All the Buddhist schools, whether higher schools or lower schools, accept the principle that the consequences of pleasure and pain and so on arise from

virtuous and non-virtuous karma or actions, even though the original karma and its eventual consequences may be separated by a very long period of time. The problem though is that, if the karma stays around during the entire period up to the point at which it gives its consequence, it would have to be unchanging. An unchanging thing though is incapable of affecting anything, and so you could never have a relationship where karma gave rise to any consequence.

།ལས་དེ་བྱས་པའི་སྐད་ཅིག་གཉིས་པར་ཞིག་ན་ནི། མཚམས་དེ་ནས་འབྲས་བུ་དངོས་སུ་འབྱིན་པའི་སྔ་ལོགས་ཀྱི་བར་དུ་ལས་དེ་མེད་ལ། ལས་ཞིག་པ་ཡང་དངོས་པོར་མེད་པས་ལས་ལས་འབྲས་བུ་ཇི་ལྟར་འབྱུང་བར་འགྱུར་ཞེས་བརྩད་པའི་ལན་དུ།

From the moment after you complete a karma or deed, that deed is finished and gone. During the entire period from that point up to the point at which the consequence actually occurs, the deed no longer exists. A deed which is already gone is no longer a thing that can have any affect on anything. How then does a deed or karma ever produce any kind of consequence? Here is how we explain this problem:

ལས་བྱས་པའི་སྐད་ཅིག་གཉིས་པར་འགགས་ཟིན་པའི་སྔ་ལོགས་ཀྱི་ལས་འགག་པ་ལ་མངོན་དུ་ཕྱོགས་པའི་ཚེ། ལས་ཀྱི་ནུས་པ་གཞག་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་ཁ་ཅིག་ཀུན་གཞི་རྣམ་པར་ཤེས་པ་རྟོག་པར་བྱེད་ལ། ཁ་ཅིག་བུ་ལོན་གྱི་དཔང་རྒྱ་སྡེ་དེའི་ཡི་གེ་དང་འདྲ་བའི་ལས་གཉིས་ལས་དོན་གཞན་པ། ཆུད་མི་ཟ་བ་ཞེས་པ་ལྡན་མིན་འདུ་བྱེད་དུ་གྱུར་པ་ཅིག་འདོད་དོ། །ཁ་ཅིག་ནི་ལས་གཉིས་ཀྱི་ཐོབ་པ་ཞེས་པ་དེ་གཉིས་ལས་དོན་གཞན་དུ་གྱུར་པའི་ལྡན་མིན་ཞིག་རྟོག་པར་བྱེད་དོ།

Let's consider the deed or karma as it exists up to the point right after the moment in which the deed is completed; that is, let's consider the deed as it approaches its end. The energy of the deed has to be stored somewhere, and so some thinkers have invented the idea of some kind of foundation consciousness for it to stay. Others have said that there is something which is changing but neither mental nor physical, something they call "the fact of not just going away"; they say it is something that exists separately from the two types of deeds [virtue and non-virtue], and that it resembles the document

written up for a loan that has to be repaid. Still others have invented the idea that there is another changing thing which is neither mental nor physical, again different from the two kinds of deeds themselves, something they call a "hold."

།ཁ་ཅིག་ནི་ལས་ཀྱི་བག་ཆགས་ཀྱིས་བསྒོས་པའི་རྣམ་ཤེས་ཀྱི་རྒྱུན་རྟོག་པར་བྱེད་ལ། དེའི་ཕྱིར་ལས་འགགས་ཀྱང་ལས་ཀྱིས་ཕྱིས་ཡུན་རིང་པོ་ནས་འབྲས་བུ་འབྱིན་པ་མི་འགལ་བར་འདོད་དེ། ལས་ཀྱིས་ཀུན་གཞི་ལ་བག་ཆགས་འཇོག་པས་བག་ཆགས་དེ་ལས་ཀྱི་འབྲས་བུ་ཡིན་ལ། དེའི་རིགས་འདྲ་བརྒྱུད་པས་མཐར་འབྲས་བུ་འབྱིན་པས་དང་པོའི་ལས་ཀྱི་འབྲས་བུ་བརྒྱུད་པ་ལས་འབྱུང་བར་འདོད་པའོ། །དེ་བཞིན་དུ་གཞན་གསུམ་ལ་ཡང་ཤེས་པར་བྱའོ།

Others finally have invented the idea of a stream of consciousness which is stained with the mental seed of the deed. This then is why, they say, that it is no contradiction for the deed to produce its consequence later, even after a very long time. The deed or karma plants a mental seed in the foundation consciousness, and so the mental seed is the result of the deed. This mental seed continues on in a stream of similar forms until eventually it produces the consequence. Thus, they say, the consequence of the original karma is something that is produced indirectly, via a medium. This same type of idea applies to the other three positions expressed.

།དེའི་དང་པོ་ནི་སེམས་ཙམ་པ་འགའ་ཞིག་གོ །གཉིས་པ་ནི་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྨྲ་བ་ཡིན་པར་སྤྱན་རས་གཟིགས་བརྟུལ་ཞུགས་ཀྱིས་བཤད་དེ། ཁ་ཆེ་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྨྲ་བ་ལས་གཞན་པ་ཞིག་གོ །གསུམ་པ་ཡང་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྨྲ་བའི་ནང་ཚན་གཅིག་གོ །བཞི་པ་ལ་གསལ་ཁ་མ་བྱུང་ཡང་མཛོད་འགྲེལ་གྱི་གནས་དགུ་པ་དང་བསྟུན་ན་མདོ་སྡེ་པ་དང་ཁ་ཆེ་བྱེ་བྲག་ཏུ་སྨྲ་བའི་ཡང་འདོད་པ་ཡིན་པ་འདྲའོ།

The first of these positions belongs to a certain group within the Mind-Only School. The second position is explained by Master Avalokitavrata to be that of the Detailist School—of a certain section other than the Kashmiri Detailists. The third position also belongs to a specific group within the Detailist School. It is not completely clear where the fourth position belongs, but since it is

consistent with the ninth chapter of the autocommentary to the *Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* it would appear to be an alternate belief of the Sutrists and the Kashmiri Detailists.

།ཁ་ཆེ་བས་ཐོབ་པ་ཁས་ལེན་ཀྱང་ཐོབ་བྱའི་ཆོས་ལས་གཉིས་ཀྱིས་ཐོབ་པ་སྐྱེད་པར་མི་འདོད་ལ་འདིར་ནི་དེ་ལྟར་འདོད་པ་ཅིག་སྟེ་གང་གི་ལྟར་ན་ཞེས་པའི་དོན་ནོ། །དབུ་མ་ཐལ་འགྱུར་བ་གང་གི་ལྟར་ན། ལས་རང་གི་བདག་ཉིད་ཀྱིས་མ་སྐྱེས་པ་དེའི་ལྟར་ན་ནི། གང་གི་ཕྱིར་ལས་དེ་རང་བཞིན་གྱིས་ཧེ་མི་འགག་པ་རང་བཞིན་གྱིས་མ་འགགས་པ་ལས་ཀྱང་འབྲས་བུ་འབྱུང་བ་མི་འགལ་བ་དེའི་ཕྱིར་ཀུན་གཞི་སོགས་ཁས་མ་བླངས་ཀྱང་། ལས་ལས་འབྲས་བུ་འདི་འབྱུང་བར་ནུས་པའི་ཕྱིར། སེམས་ཅན་གྱི་རྒྱུད་ལ་ཡར་ལས་གཉིས་བྱས་པ་འགགས་ནས་ཡུན་རིང་པོ་བསྐལ་པ་མང་པོ་ལོན་པ་ལས་ཀྱང་། ལས་ལས་འབྲས་བུ་ཡང་དག་པ་སྟེ་རྒྱུ་ལ་འབྲས་བུ་མི་འཁྲུལ་བར་འབྱུང་བར་རིག་པར་གྱིས་ཤིག །དེ་ལྟར་ན་ཕྱོགས་འདི་ལ་ནི་ལས་དང་འབྲས་བུའི་འབྲེལ་པ་ཆེས་ཤིན་ཏུ་འཐད་པར་འགྱུར་རོ།

Although the Kashmiris do accept the idea of a "hold," they do not assert that a hold could be produced by the two types of karma as something retained by the hold. The position here though belongs to someone who does assert this, and this is the point of the phrase "according to someone."

According to someone now of the Madhyamika Consequence school, the deed or karma is not something which arises in and of itself, and so, for this very reason, neither is it something which finishes through any nature of its own. Nonetheless it is no contradiction to say that something which never finishes through any nature of its own can still produce a consequence. As such a consequence can come from a deed even if we never accept the idea of a foundation consciousness or the like.

You must understand then that this is why the two kinds of karma can already have finished in the mental continuum of any given sentient being, and yet still after a long time—even after the passing of many millions of years—these deeds can nonetheless produce their consequences "perfectly," which is to say,

without any confusion. [That is, good deeds lead to pleasure, and bad deeds lead to pain, and there is never any case where this law somehow goes wrong, and good deeds lead to pain, or bad deeds to pleasure.]

Given all this, the connection between deeds and their consequences is, in this school, purely and totally correct.

།དེ་རྣམས་ཀྱི་དོན་ནི་སྔར་བཞིན་བརྗོད་པའི་ལན་སྨྲ་བ་པོ་བཞི་གས་ཀྱང་། ལས་ལ་སྐྱེ་བ་དང་འགག་པ་རང་གི་མཚན་ཉིད་ཀྱིས་གྲུབ་པ་ཁས་ལེན་ཞིང་། ལས་ཞིག་པའི་འོག་ཏུ་འགགས་པ་དེ་རང་བཞིན་གྱིས་གྲུབ་པར་འདོད་དོ། །དེ་ལ་སློབ་དཔོན་འདིས་དེ་འདྲ་བའི་འགགས་པ་ཡིན་ཀྱང་ཀུན་གཞི་སོགས་ཁས་ལེན་པས་སྐྱོན་མེད་ཅེས་ལན་འདེབས་པ་མི་རིགས་ཏེ། རང་བཞིན་གྱིས་གྲུབ་པའི་ཚུལ་གྱིས་ལས་སྐྱེ་བ་དང་འགགས་པ་མེད་པའི་ཕྱིར་རོ་ཞེས་འགོག་པ་ཡིན་ནོ།

The point of all this is that all four of the positions above, as they attempt to answer the problem raised, do so from a viewpoint of accepting that a deed has a beginning that exists by definition and an ending too that exists by definition. They are agreeing as well that the later condition of the deed's having ended is something that exists by definition. The Master [Chandrakirti] is stating that it is improper to answer the problem raised above by saying that, "Even though the ending of the deed is that way, it's no problem, because we believe in foundation consciousness." He is denying all these positions, for the reason that there simply doesn't even exist any beginning or ending of a deed that could occur through any nature of its own.

།ལན་འདེབས་ཚུལ་དེ་ཉིད་འཕགས་པའི་བཞེད་པ་ཡིན་པར་སྟོན་པ་ལ། གང་ཕྱིར་ལས་ནི་སྐྱེ་བ་མེད། །འདི་ལྟར་རང་བཞིན་མེད་དེའི་ཕྱིར། གང་ཕྱིར་དེ་ནི་མ་སྐྱེས་པ། །དེ་ཕྱིར་ཆུད་ཟར་མི་འགྱུར་རོ། །ཞེས་རྩ་ཤེར་གསུངས་པ་དྲངས་ཏེ། ལས་རང་བཞིན་གྱིས་གྲུབ་པ་མེད་པའི་ཕྱིར་རང་གི་བདག་ཉིད་ཀྱིས་སྐྱེ་བ་མེད་དོ། །དེའི་ཕྱིར་ལས་རང་བཞིན་གྱིས་འགག་པ་མི་སྲིད་པའི་ཕྱིར། ལས་ཞིག་པའི་འོག་ཏུ་འགགས་པ

དེ་རང་བཞིན་གྱིས་གྲུབ་པར་བཟུང་ནས་ཆུད་མི་ཟ་བར་རྟོག་པ་རིགས་པ་མིན་ནོ། །ཞེས་པའི་དོན་ནོ།

The Master, to demonstrate how this way of answering reflects exactly the position of the Arya [Nagarjuna], quotes the following statement from the *Root Text on Wisdom:*

> Because the karma never begins,
> Because it has no nature of its own,
> And since it has never even begun,
> Neither then can it simply go away.

The lines are saying that, because there is no such thing as a karma that exists through its own nature, no such karma could ever have a beginning that came in and of itself. Because of this, it is completely impossible for a karma ever to end by any nature of its own. It is illogical to think of the subsequent condition of the deed's having ended and invent some idea of something that can never just go away.

****

Selection Four: What the Middle-Way School means when it says things are just the results of conceptualization

འདི་ལ་གཉིས། ཆོས་རྣམས་རྟོག་པའི་དབང་གིས་འཇོག་ཚུལ་དང་། དེ་ལས་བཟློག་སྟེ་འཛིན་པའི་བདེན་འཛིན་བསྟན་པའོ། །དང་པོ་ནི། ཉེ་བར་འཁོར་གྱིས་ཞུས་པ་ལས། སྣ་ཚོགས་ཡིད་དགའ་མེ་ཏོག་ཁ་བྱེ་ཞིང་། །གསེར་གྱི་ཁང་མཆོག་འབར་བ་ཡིད་འོང་བ། །འདི་ན་དེ་ལའང་བྱེད་པ་འགའ་མེད་དེ། །དེ་དག་རྟོག་པའི་དབང་གིས་བཞག་པ་ཡིན། །རྟོག་པའི་དབང་གིས་འཇིག་རྟེན་རྣམ་བརྟགས་ཏེ། ཞེས་ཆོས་རྣམས་རྟོག་པའི་དབང་གིས་བཞག་པར་གསུངས་ཏེ། ཆོས་ཐམས་ཅད་རྟོག་པས་བཏགས་པ་ཙམ་དང་རྟོག་པའི་དབང་གིས་བཞག་པར་གསུངས་པ་གཞན་ཡང་མང་ངོ་།

This section [still another one] has two parts to it. First we will show how it is that objects are established through the process of conceptualization, and then describe what it is to grasp to true existence, wherein one holds things as existing in the opposite way. Here is the first.

The *Sutra Requested by Upali* includes the following lines:

> A splash of pleasing flowers open their petals,
> Golden palaces blaze in breathtaking beauty;
> Look for their maker, but you'll never find him,
> For all of these are built of conceptions—
> The world is an invention of conceptions.

The verse is describing how objects are established through the process of conceptualization, and there are as well many other statements of the Buddha that describe how every single object in the universe is nothing more than a creation of conceptions.

།རིགས་པ་དྲུག་ཅུ་པ་ལས་ཀྱང་། འཇིག་རྟེན་མ་རིག་རྐྱེན་ཅན་དུ། །གང་ཕྱིར་རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་གསུངས། །དེ་ཡི་ཕྱིར་ན་འཇིག་རྟེན་འདི། །རྣམ་རྟོག་ཡིན་ཞེས་ཅིས་མི་འཐད། །ཅེས་གསུངས་པའི་དོན་འགྲེལ་པར་འཇིག་རྟེན་རྣམས་རང་གི་ངོ་བོས་མ་གྲུབ་པ་རྟོག་པས་བཏགས་པ་ཙམ་དུ་བཤད་ཅིང་།

The *Sixty Verses on Reasoning* say as well,

> The world is something that ignorance causes;
> Why? For the Buddhas say it is so.
> And why then would it be wrong to say
> That this world is only conceptions.

The meaning of this verse, according to the commentary, is that none of the many worlds that exist does so through some essence of its own: none of them are anything more than products of our conception.

བརྒྱ་པ་ལས་ཀྱང་། རྟོག་པ་མེད་པར་འདོད་ཆགས་ལ། །སོགས་ལ་ཡོད་ཉིད་ཡོད་མིན་ན། །ཡང་དག་དོན་དང་རྟོག་པ་ཞེས། །བློ་དང་ལྡན་པ་སུ་ཞིག་འཛིན། །ཞེས་གསུངས་ཤིང་དེའི་འགྲེལ་པ་ལས་ཀྱང་། རྟོག་པ་ཡོད་པ་ཁོ་ནས་ཡོད་པ་ཉིད་དང་། རྟོག་པ་མེད་པར་ཡོད་པ་ཉིད་མེད་པ་དེ་དག་ནི། གོར་མ་ཆག་པར་ཐག་པ་བསྒྱོགས་པ་ལ་བཏགས་པའི་སྦྲུལ་ལྟར་རང་གི་ངོ་བོས་མ་གྲུབ་པར་ངེས་སོ། །ཞེས་གསུངས་ཏེ་

ཡང་དག་དོན་ནི་རང་གི་ངོ་བོས་གྲུབ་པའོ། །རྟོག་པ་ནི་དེ་ལ་བལྟོས་ཏེ་སྐྱེ་བའོ།

The *400 Verses* says as well:

> Without conceptions, desire and such
> Are nothing that can even exist;
> Why then would anyone with a brain
> Believe in reality and conception?

The commentary to the work states that—

> Things that can't even exist in the absence of conceptions are, beyond any manner of doubt, absolutely things that cannot exist through any essence of their own: they are like a coil of rope you label with "snake."

The expression "reality" here refers to something that could exist through its own essence. "Conception" is the fact that things occur through the process of conceptualization.

།འགྲེལ་པ་དེར་ཆགས་སོགས་རྣམས་ཐག་པ་ལ་སྦྲུལ་དུ་བཏགས་པ་ལྟར་གསུངས་པ་ནི་མཚོན་པ་ཙམ་སྟེ། ཆོས་གཞན་ཐམས་ཅད་ཀྱང་ཐག་པ་ལ་སྦྲུལ་དུ་བཏགས་པ་ལྟར་རྟོག་པས་བཞག་པར་འཆད་པའོ། །དེ་ལ་ཁྲ་བོའི་མདོག་དང་འཁྱིལ་ལུགས་སྦྲུལ་དང་འདྲ་ཞིང་། ཡུལ་མི་གསལ་བར་སྣང་བ་ན་ཐག་པ་ལ་འདི་སྦྲུལ་ལོ་སྙམ་པ་འབྱུང་ངོ་། །དེའི་ཚེ་ཐག་པ་ལ་ཐག་པའི་ཚོགས་པ་དང་ཆ་ཤས་སྦྲུལ་གྱི་མཚན་གཞིར་འཇོག་རྒྱུ་ཅུང་ཟད་ཀྱང་མེད་པས། དེའི་སྦྲུལ་ནི་རྟོག་པས་བཏགས་པ་ཙམ་མོ།

When this commentary states that "desire and such" are like a piece of rope labelled "snake," it is only giving a single example; what it means to say is that each and every other existing object is as well like a rope called a snake: they are all established through the process of conceptualization.

Here the colored pattern of the rope and the way it's coiled make it resemble a snake; and if you're in a place where you can't see it very clearly, then you start to think to yourself, "It's a snake!" The fact though is that there is nothing about the rope as a whole, nor anything about its various parts, that you could

ever establish as being one kind of a snake; the snake of the rope, then, is nothing but a creation of conceptions.

།དེ་བཞིན་དུ་ཕུང་པོ་ལ་བརྟེན་ནས་ངའོ་སྙམ་པ་འབྱུང་བ་ན། ཕུང་པོའི་སྟེང་ནས་སྔ་ཕྱིའི་རྒྱུན་གྱི་ཚོགས་པ་དང་། དུས་གཅིག་པའི་ཚོགས་པ་དང་དེའི་ཆ་ཤས་དེའི་མཚན་གཞིར་འཇོག་རྒྱུ་ཅུང་ཟད་ཀྱང་མེད་དེ་རྒྱས་པར་འོག་ནས་འཆད་དེ།

The same thing happens when you get the idea of "me" about the heaps, the various components to yourself. There is nothing about these components as a whole, when you consider them as a continuum in time, nor as a whole considered in a single moment in time, nor as the various parts to a whole, that you could ever establish as being any kind of "me." We'll go into this in more detail further on.

།དེའི་ཕྱིར་དང་ཕུང་པོའི་ཆ་དང་ཆ་ཅན་ལས་ངོ་བོ་ཐ་དད་པའི་དེའི་གཞིར་འཛིན་རྒྱུ་ཡང་ཅུང་ཟད་ཀྱང་མེད་པས། ང་དེ་ནི་རྟོག་པས་ཕུང་པོ་ལ་བརྟེན་ནས་བཞག་པ་ཙམ་ཡིན་གྱི། རང་གི་ངོ་བོས་གྲུབ་པ་མེད་དོ།

Because of this fact, and since moreover there is not the slightest thing outside of the parts or whole of the components to yourself that you could ever consider any kind of "me," this "me" is nothing more than a creation of conception, based on the components. There is no "me" which exists through any essence of its own.

****

Selection Five: What the Buddha really meant when He said that things were "mind only"

།རིགས་པ་དྲུག་ཅུ་པ་ལས་ཀྱང་། འཇིག་རྟེན་མ་རིག་རྒྱུན་ཅན་དུ། །གང་ཕྱིར་རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་གསུང་། །དེ་ཡི་ཕྱིར་ན་འཇིག་རྟེན་འདི། །རྣམ་རྟོག་ཡིན་ཞེས་ཅིས་མི་འཐད། །མ་རིག་འགགས་པར་གྱུར་ན་ནི། །གང་ཞིག་འགག་པར་འགྱུར་བ་དེ། །མི་ཤེས་པ་ལས་ཀུན་བརྟགས་པར། །ཇི་ལྟ་བུར་ན་གསལ་མི་འགྱུར། །ཞེས་

གསུངས་ཏེ།

Now the *Sixty Verses on Reasoning* says,

> The world is something that ignorance causes;
> Why? For the Buddhas say it is so.
> And why then would it be wrong to say
> That this world is only conceptions.
> If one were to end his ignorance,
> Then how is it that the thing that's ended,
> Despite our misunderstanding, could never
> Disappear, even in conceptions?

རང་གི་ངོ་བོ་ཉིད་ཀྱིས་གྲུབ་ན་གནས་ལུགས་སུ་གྲུབ་པར་འགྱུར་ལ། དེའི་ཚེ་འཁྲུལ་པ་ལོག་པ་ན་གསལ་དུ་འགྲོ་དགོས་ཀྱི། ལྡོག་པར་མི་འགྱུར་རོ། །ཞེས་པའི་དོན་ནོ།

The meaning of the lines is as follows. If things existed in their very essence, then they would exist as some independent reality. If this were so, then when you finally stopped your mistaken states of mind, they would never disappear, although they should have.

།སེམས་གཙོ་བོ་ཡིན་པ་དེ་ཉིད་བསྟན་པའི་ཕྱིར་བཤད་པ་དེ་ལ་སེམས་ཅན་གྱི་འཇིག་རྟེན་ནི་རང་གི་སེམས་ཀྱིས་བསགས་པའི་ལས་དང་ཉོན་མོངས་པས་བདག་གི་དངོས་པོ་སྐྱེད་པ་ཡིན་ལ། སྣོད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་ཤིན་ཏུ་སྣ་ཚོགས་པ་ནི་སེམས་ཅན་དེ་དག་ཁོ་ནའི་སེམས་ཉིད་ཀྱིས་བསགས་པའི་ཐུན་མོང་བའི་ལས་ཀྱིས་འགོད་པ་སྟེ་སྐྱེད་དེ། ལྷུང་གི་དཀྱིལ་འཁོར་ནས་འོག་མིན་གྱི་སྣོད་ཀྱི་མཐར་ཐུག་པའོ།

The mind is the main thing; and to show this, the following explanation appears in the scripture:

> The world, in the form of those who live in it, finds its very being through the power of the karma they have collected with their minds, and through the bad thoughts in their minds. All the vast multitude of worlds too, in the form of the places where these beings live, have been put there, have been produced, by the collective karma of these same beings, and no

one else—by the karma within their own minds. This refers to everything up to the farthest reaches of the world, from the great disc of wind that underpins our planet up to the highest temporary heaven, the one named "Below No Other."

།དེ་ལ་རྨ་བྱ་ལ་སོགས་པའི་མདོངས་ལ་སོགས་པ་སྣ་ཚོགས་པ་ནི། སེམས་ཅན་དེ་རྣམས་ཁོ་ནའི་ལས་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པས་སྐྱེད་པའོ། །པད་མ་ལ་སོགས་པའི་འདབ་མ་དང་ཁ་དོག་སྣ་ཚོགས་པ་ནི། སེམས་ཅན་གྱི་ཐུན་མོང་གི་ལས་ཀྱིས་བསྐྱེད་པའོ། །དེ་བཞིན་དུ་གཞན་ལའང་ཤེས་པར་བྱའོ།

On this subject, the intricate patterns on a peacock and other such objects are produced by each one's personal karma. The intricacies of the petals and colors of a lotus flower and other such things are produced by the collective karma of living beings. You can apply these principles to all other cases as well.

།ཇི་སྐད་དུ། སེམས་ཅན་ལས་ཀྱི་དབང་གིས་རི། །ནག་པོའི་དུས་སུ་སྐྱེས་ཏེ་དཔེར། །སེམས་དམྱལ་མཐོ་རིས་འཇིག་རྟེན་དུ། །མཚོན་དང་རིན་ཆེན་ཤིང་བཞིན་ནོ། །ཞེས་གསུངས་སོ། །འཇིག་རྟེན་གཉིས་ཐུན་མོང་གི་ལས་ཡིན་མིན་གཉིས་ཀྱིས་བསྐྱེད་པ་ནི། སེམས་ཙམ་གྱི་གཞུང་དུ་ཡང་བཤད་པས་སེམས་ཙམ་གྱི་ལུགས་ལའང་སྣོད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་མེད་པ་མིན་ནོ།

As the verse goes,

> It's through the karma of living beings
> That the great dark mountains arise in their time.
> It's like the hells, and the heavens above,
> And swords, and jewels, and trees in the world.

The great books of the Mind-Only School also discuss whether the two worlds [of beings and the place they live] are produced by karma that is collective or not, and so it's not as though the system of the Mind Only denies the existence of the world where beings live.

།དེ་ལྟར་ན་འགྲོ་བ་མ་ལུས་པ་ལས་ལས་སྐྱེས་པར་གསུངས་ཤིང༌། སེམས་སྤྱངས་ནས་ནི་ལས་ཀྱང་ཡོད་པ་མ་ཡིན་ཏེ་སེམས་དང་བཅས་པ་ཁོ་ནས་ལས་གསོག་པའི་ཕྱིར་ན་ལས་ཀྱང་སེམས་ལ་བརྟེན་པའོ། །དེ་ལྟར་ན་ས་བཅུ་པར་བྱེད་པ་པོ་དང་ཚོར་བ་པོ་མེད་པ་ཞེས་གསུངས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། ཙམ་གྱི་སྒྲས་བྱེད་པ་པོ་གཞན་འགོག་པར་བསྟན་ལ།

And so it is spoken, that all the living beings of the universe are produced by karma. And if somehow you could stop all minds, then karma itself would cease to be, for it is only through mind and what comes along with it that karma can be collected. Therefore karma itself depends on the mind. So the statement from the *Sutra of the Ten Levels,* where it says that there is no great master of all things, and no great maker of all things, conveys one meaning of the word "only" in the expression "mind-only"; the point is that there is no other creator of things than the mind itself.

ཡན་ལག་བཅུ་གཉིས་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་སེམས་གཅིག་ལ་བརྟེན་པར་གསུངས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། ཙམ་གྱི་སྒྲས་སེམས་གཙོ་བོར་གྱུར་པར་བསྟན་ཏེ། བཤད་པ་སྔ་མ་དགག་ཕྱོགས་དང་ཕྱི་མ་སྒྲུབ་ཕྱོགས་ནས་ཡིན་ནོ། །དེའི་ཕྱིར་འགྲོ་བ་རབ་ཏུ་འདུག་པ་ལ་སེམས་ཉིད་གཙོ་བོའི་རྒྱུ་ཡིན་གྱི། སེམས་ལས་གཞན་པ་ནི་གཙོ་བོའི་རྒྱུ་མིན་པས། མདོ་ལས་སེམས་ཙམ་ཞིག་གཙོ་བོར་བཞག་གི་གཟུགས་ནི་མ་ཡིན་ནོ། །གལ་ཏེ་གཟུགས་ཡོད་པར་འདོད་མོད་ཀྱི་སྟེ་ཀྱང་གཟུགས་དེ་ལ་ནི་སེམས་བཞིན་དུ་འགྲོ་བའི་བྱེད་པ་པོ་ཉིད་ནི་ཡོད་པ་མ་ཡིན་ནོ། །དེས་ན་སེམས་ལས་གཞན་པའི་བྱེད་པ་པོ་བཟློག་པ་སྟེ་བཀག་གི །ཕྱི་རོལ་གྱི་གཟུགས་ནི་བཀག་པ་མ་ཡིན་ནོ། །

It is stated in scripture as well that each and every one of the twelve links in the chain of interdependence depends on a single thing: the mind. These references convey yet another meaning of the word "only" in the expression "mind-only." Here the point is that mind is the main thing. The former scriptural references are putting their point in a negative way, and the latter references are putting their point in a positive way.

Thus we can see that it's the mind which is the one single principal cause that sets all life into motion. The principal cause is not something other than the mind. Therefore when the sutras speak of "mind only," they are making the point that mind is the main thing, and not matter. Although we do of course admit that physical matter exists, this matter is not the one prime creator of sentient beings in the way that mind is.

Therefore all these scriptural references are denying that the opposite of the mind, something other than the mind, could be the creator. They are not though saying that there are no outside physical objects at all.

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Six: How Emptiness Allows Karma to Work, According to the Middle-Way School

མཁས་གྲུབ་བསྟན་པ་དར་རྒྱས་མཆོག་གིས་བརྩོམས་པའི་དབུ་མ་སྤྱི་དོན་ནས།

The following selections are from the *Overview of the Middle Way*, composed by Master Kedrup Tenpa Dargye (1493-1568).

ཉན་རང་དགྲ་བཅོམ་པ་ཆོས་ཅན། ཕྱི་རོལ་པ་བཞིན་དུ་ཁམས་གསུམ་ན་སྤྱོད་པའི་ཕྲ་རྒྱས་ཐམས་ཅད་མ་སྤངས་པར་ཐལ། དེ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྩ་བར་གྱུར་པའི་དངོས་པོ་རང་བཞིན་གྱིས་གྲུབ་པར་འཛིན་པའི་རྟོག་པ་དང་འཛིན་སྟངས་དངོས་འགལ་དུ་ཞུགས་པའི་ལམ་མ་སྐྱེད་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། དངོས་པོ་རང་བཞིན་མེད་པར་ཡོངས་སུ་ཤེས་པ་དང་བྲལ་བའི་ཕྱིར།

Let us first consider enemy destroyers of the Listener or Self-Made Buddha type. Aren't you saying then that, like the non-Buddhists, they fail to eliminate all the widespread mental afflictions that operate in all three realms? Because isn't it true that they have failed to achieve the path which is directly incompatible, in the way it holds its object, with the root of all these afflictions; that is, the tendency to conceive of things as existing through some nature of their own? And this is true, for they lack that comprehensive knowledge where they realize that things have no nature of their own.

གཞན་ཡང་དེ་ཆོས་ཅན། གང་ཟག་གི་བདག་མེད་རྫོགས་པར་མ་རྟོགས་པར་ཐལ། གང་ཟག་རང་བཞིན་མེད་པར་མངོན་སུམ་དུ་མ་རྟོགས་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ།

གདགས་གཞི་ཕུང་པོ་རང་ངོས་ནས་གྲུབ་པར་འཛིན་པའི་ཞེན་ཡུལ་སུན་འབྱིན་མི་ནུས་པའི་ཚུལ་གྱི་ཕྱིན་ཅི་ལོག་གིས་བཅིངས་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། ཕུང་པོ་རང་བཞིན་མེད་པར་ཡོངས་སུ་ཤེས་པ་དང་བྲལ་བའི་ཕྱིར།

Consider these same enemy destroyers. It is true that they have not yet realized, entirely, the fact that the person has no self nature. This is because they have yet to perceive directly the fact that the person has no nature. This in itself is true as well, for they are still chained by total misperceptions, in such a way that they will never be able to root out the object that they think they see when they hold the parts to the person, the thing which gets the label of "me," as existing from its own side. And this too is true, for they lack that comprehensive knowledge where they realize that the parts to the person have no nature of their own.

ཐལ་འགྱུར་སྔ་མ་ལ་ཁྱབ་པ་ཡོད་དེ། གདགས་གཞི་ཕུང་པོ་རང་བཞིན་གྱིས་གྲུབ་པར་འཛིན་པའི་རྟོག་པའི་ཞེན་ཡུལ་སུན་ཕྱུང་མི་ནུས་པ་ཇི་སྲིད་འཇུག་གི་བར་དུ། བཏགས་ཆོས་གང་ཟག་རང་ངོས་ནས་གྲུབ་པར་འཛིན་པའི་རྟོག་པའི་ཞེན་ཡུལ་སུན་ཕྱུང་མི་ནུས་པར་འཇུག་པ་གང་ཞིག །དེ་ཇི་སྲིད་འཇུག་གི་བར་དུ་དེའི་དབང་གིས་ལས་བསོག །ལས་དེའི་དབང་གིས་འཁོར་བར་འཁོར་བའི་ཕྱིར།

The first of our logical statements above is always true. For suppose that a person is still unable to root out the object that he thinks he sees when he holds the parts to the person, the thing which gets the label of "me," as existing through some nature of its own. As long as he goes on this way, then he will continue to find himself unable to root out the object that he thinks he sees when he holds the thing which gets the label, the "me," as existing from its own side. And as long as he continues with this, then by the power of this misperception he will continue to collect karma. And as long as he collects karma, then he will continue to spin around in this wheel of suffering life.

****

རྒྱུད་བླ་མ་རྩ་འགྲེལ་གྱི་དགོངས་པ་མཐར་ཐུག་ཡིན་ཏེ། བདག་འཛིན་གཉིས་ཀྱི་བག་ཆགས་ལ་བརྟེན་ནས་དེ་གཉིས་སྐྱེས། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་རང་ངོས་ནས་གྲུབ་པའི་ཡིད་

འོང་བ་དང་ཡིད་མི་འོང་དུ་སྣང་བའི་ཚུལ་མིན་ཡིད་བྱེད་ཀྱི་རྣམ་རྟོག་སྐྱེ། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་ཡིད་འོང་ལ་དམིགས་ནས་མི་འབྲལ་བར་འདོད་པའི་འདོད་ཆགས་དང་། ཡིད་མི་འོང་ལ་དམིགས་ནས་འབྲལ་འདོད་ཀྱི་ཞེ་སྡང་སྐྱེས། དེའི་དབང་གིས་ལས་བསགས་ལས་དེའི་དབང་གིས་འཁོར་བར་འཁོར་བ་དང་དེ་ལྟར་འཁོར་བ་དེ་ཡང་། དེ་བཞིན་གཤེགས་པའི་སྙིང་པོ་མངོན་སུམ་དུ་མ་རྟོགས་པའི་དབང་གིས་ཡིན་པར་གསུངས་པའི་ཕྱིར'''

This then is the ultimate idea within the root text and the commentary of the *Higher Line,* [written by Maitreya and Asanga]:

Due to the mental seeds for the two kinds of tendencies to grasp to some self-nature, these two tendencies themselves spring up.

Due to the fact that they have sprung up, an impression with a wrong way of looking at things springs up, and some things seem as though they are pleasant from their own side, and other things seem as though they are unpleasant from their own side.

Due to the fact that this impression has sprung up, the emotion of liking springs up, where you focus on a pleasant object and don't want to lose it. And the emotion of disliking springs up, where you focus on an unpleasant object and want to avoid it.

This then forces you to collect karma.

And karma forces you to spin around in the wheel of suffering life.

And this is why the Buddhas have said that this suffering life is something forced on us because we have not been able to see, directly, the essence of the Ones Gone Thus [that is, emptiness].

****

ཆུ་འབབ་ཀླུང་ལ་ཡི་དྭགས་རྣག་གློ་ཡང་། །ཞེས་སོགས་ཀྱི་སྐབས་སུ་མཐའ་དཔྱད་པ་ལ། ཆུ་ཀླུང་རྣག་ཁྲག་ཏུ་སྣང་བའི་ཡི་དྭགས་ཀྱི་མིག་ཤེས་དང་། བསེ་རུའི་ནང་དུ་སྐྲ་

ཤད་འཛག་པར་སྣང་བའི་རབ་རིབ་ཅན་གྱི་མིག་ཤེས་དང་། ས་གཞི་ཀེང་རུས་ཀྱིས་ཁྱབ་པར་སྣང་བའི་ཀེང་རུས་གསལ་སྣང་ཅན་གྱི་ཏིང་ངེ་འཛིན་དང་བཅས་པ་རྣམས་ཀྱི་ཡུལ་དེ་དང་། དེར་ཡོད་མེད་རྣམ་པ་ཀུན་ཏུ་མཚུངས་སམ་མི་མཚུངས་ཞེ་ན།

Here we will analyze the statement [from *Entering the Middle Way,* by Master Chandrakirti (650 AD)] where it says, "...The mind of a craving spirit as well, which sees a stream of water as pus." One may begin with the following question:

> Let's consider the objects of the following states of mind: the visual consciousness of a craving spirit where a river of water looks like pus and blood; the visual consciousness of a person with a kind of cataract where a clean white porcelain basin looks like a hair has fallen into it; and that kind of meditation where you visualize skeletons—where you imagine that the entire surface of the earth is covered with the bones of corpses. Are all these objects completely equivalent, as far as being something that exists or doesn't exist?

དེ་ལ་བཤད་བྱའི་ལུང་འགོད་པ་དང་། ལུང་གི་དོན་བཤད་པ་གཉིས། དང་པོ་ལ། ཐེག་བསྡུས་ལས། ཡི་དྭགས་དུད་འགྲོ་མི་རྣམས་དང་། །ལྷ་རྣམས་ཇི་ལྟར་རིགས་རིགས་སུ། །དངོས་གཅིག་ཡིད་ནི་ཐ་དད་ཕྱིར། །དོན་མ་གྲུབ་པར་འདོད་པ་ཡིན། །ཞེས་དང་། དེའི་བཤད་སྦྱར་དགེ་བསྙེན་བཙུན་པ་ངོ་བོ་ཉིད་མེད་པས་མཛད་པ་ལས།

In reply we will first set forth a relevant passage, and then we will explicate the passage. Here is the first. The text called *The Abbreviation of the Greater Way* says,

> Insofar as craving spirits, animals,
> Humans, and pleasure beings, each according
> To their class, have differing perceptions
> Of a single thing, we say it has no reality.

Asvabhava, the venered layman with lifetime vows, has explained the passage. His words include the following:

ཆུ་ཀླུང་གི་དངོས་པོ་གཅིག་ལ་རང་རང་གི་ལས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་གྱི་དབང་གིས་ཡི་དྭགས་ཀྱིས་རྣག་ཁྲག་ལ་སོགས་པས་གང་བར་མཐོང་བ་དང་།

When they look at *a single thing,* a stream of water, each one sees what the ripening of his particular karma forces him to see. A *craving spirit* sees the river full of pus and blood and the like.

དེ་ཉིད་ལ་དུད་འགྲོ་ལ་སོགས་པས་གནས་ཀྱི་བློས་གནས་པར་བྱེད་པ་དང་།

An *animal* or such, on the other hand, thinks of this same water as a place to stay, and makes his home there.

མི་རྣམས་ཀྱིས་ནི་མངར་བ་དང་། དྭངས་པ་དང་། བསིལ་བའི་ཆུར་རྟོགས་ཤིང་འཐུང་ངོ་། །ཁྲུས་བྱེད་དོ། །དེར་འཇུག་གོ

Humans look at the same thing and perceive it as water—sweet, clear, and cool. They drink of it, they wash themselves with it, and they swim in it.

།ནམ་མཁའ་མཐའ་ཡས་སྐྱེ་མཆེད་ལ་སྙོམས་པར་ཞུགས་པའི་ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་ནམ་མཁར་མཐོང་སྟེ། གཟུགས་ཀྱི་འདུ་ཤེས་རྣམ་པར་བཤིག་པའི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

Those pleasure beings who are wrapped in deep meditation at the level we call the "realm of limitless space" see the water as empty space, for their ability to conceptualize physical matter has dissolved altogether.

གཉིས་པ་ལུང་གི་དོན་བཤད་པ་ལ། གཞན་ལུགས་དགག །རང་ལུགས་བཞག །རྩོད་པ་སྤོང་བ་དང་གསུམ་ལས། དང་པོ་ལ།

Here secondly we will explain the meaning of the text we quoted first. We proceed in three steps: disproving the position of others, establishing our own position, and then refuting their rebuttal. Here is the first.

ཁ་ཅིག་ན་རེ། རྒྱུ་མཚན་དེ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་ན། ཆོས་ཐམས་ཅད་ལ་འདི་ཡིན་འདི་མིན་གང་དུ་ཡང་བཟུང་དུ་མེད་དོ། །ཞེས་ཟེར་ན། སངས་རྒྱས་པའི་གྲུབ་མཐའ་དང་། ཕྱི་རོལ་པའི་གྲུབ་མཐའ་ལ་བཟང་ངན་དང་། བདག་ཅག་གི་སྟོན་པ་དང་། ཕྱི་རོལ་པའི་སྟོན་པ་ལ་མཆོག་དམན་སོགས་མེད་པར་ཐལ།

Someone may make the following claim:

> Given the statements that have come above, the fact is that we should never again consider anything as being one way or the other.

Well then, you must be suggesting that the system of the Buddha is all the same as the system of every non-Buddhist belief, that there is no difference in their correctness at all. And you must be saying too that we could never state that our Teacher was the highest teacher, and that the teachers of the non-Buddhists are lesser.

ཆོས་ཐམས་ཅད་ལ་འདི་ཡིན་འདི་མིན་གང་དུ་ཡང་བཟུང་དུ་མེད་པའི་ཕྱིར། འདོད་ན། ཡོད་པར་ཐལ། བདག་ནི་སྟོན་པ་གཞན་སྤངས་ནས། །ཁྱོད་ལ་སྐྱབས་སུ་མཆི་ལགས་ཀྱི། །ཅི་སླད་ཅེ་ན་ཁྱོད་ཉིད་ནི། །སྐྱོན་མི་མངའ་ཞིང་ཡོན་ཏན་རྫོགས། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

And you must be suggesting all this, for you have claimed that we should never again consider anything as being one way or the other.

Now if you should agree that none of the differences mentioned above exist, we must reply that they do, for as the verse says:

> All other teachers now I've given up,
> And go for refuge now to only You;
> Why? Because it's You alone who has
> No fault, and perfected every good.

ཡང་ཁ་ཅིག །བསྙན་ཞིང་གཞིར་བ་ཆུ་ཡོར་པ་གང་ལ། ལྷ་མི་ཡི་དྭགས་གསུམ་

གྲིས་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། འགྲོ་བ་རང་རང་གི་ངོ་བོར་ཐད་ཀ་ཐད་ཀར་བདེན་པས། བསྣན་ཞིང་གཞེར་བ་ཆུ་ཡོར་པ་གང་པོ་དེ། ཡི་དྭགས་ཀྱི་ངོ་བོར་རྣག་ཁྲག་ཏུ་བདེན། མིའི་ངོ་བོར་ཆུར་བདེན་ལྷའི་ངོ་བོར་བདུད་རྩིར་བདེན་པ་ཡིན་ནོ། །ཟེར་ན།

Someone else might make the following claim:

> Suppose a pleasure being, a human, and a craving spirit sit down together and look at a glass filled with water: the thing that we define as "wet and flowing." Since to the perceptions of each different type of being it is real, the glass full of wet and flowing water is in reality pus and blood to the eyes of the craving spirit, and in reality water to the eyes of the human, and in reality ambrosia to the eyes of the pleasure being.

དེའི་ཚེ་ན་འགྲོ་བ་གསུམ་པོ་དེའི་མིག་ཤེས་ཐམས་ཅད་ཚད་མ་ཡིན་ནམ། འགའ་ཞིག་ཚད་མ་ཡིན་པ་དག་ལས་གང་ཡིན། དང་པོ་ལྟར་ན་བསྣན་ཞིང་གཞེར་བ་ཆུ་ཡོར་པ་གང་པོ་དེ་རྣག་ཁྲག་ལ་སོགས་པའི་དངོས་པོ་གསུམ་ག་ཡིན་པ་དང་། འགལ་བ་ལ་མ་འཁྲུལ་བའི་ཚད་མ་ཡོད་པ་དང་། ཡོར་པ་གང་པོ་དེ་ཆུ་ཡིན་པ་དང་ཆུ་མ་ཡིན་པ་གཉིས་ཀར་ཚད་མས་རྟོགས་པར་ཐལ། དེའི་ཚེ་ན་འགྲོ་བ་གསུམ་པོ་དེའི་མིག་ཤེས་ཐམས་ཅད་ཚད་མ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

We ask you then a question: in the situation you've just described, is it that the visual consciousness of all three beings are a valid perception, or is it that only one or two of them are a valid perception? Suppose you say all three are valid. Well then, the glass of wet and flowing water must be full of something that is all three different things: pus and blood, and each of the others. And then too it must be possible for there to be multiple and yet still valid perceptions which see one thing in two completely incompatible ways. And finally there must be such a thing as a valid perception which correctly perceives that the glass is filled with something which is simultaneously water and yet not water. Why so? Because, according to your view, the three

differing cases of visual consciousness possessed by the three different beings would all have to be valid perception.

འདོད་ན་མི་འཐད་པར་ཐལ། རྣག་ཁྲག་ལ་སོགས་པའི་དངོས་པོ་གསུམ་པོ་འགལ་བའི་ཕྱིར་དང་། ཆུ་ཡིན་མིན་གཉིས་པོ་དེ་ཕན་ཚུན་སྤངས་འགལ་གྱི་དངོས་འགལ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

And if you try to agree to these absurdities, you are wrong, for the quality of being pus and blood is incompatible with the quality of being either one of the other two substances mentioned. Moreover, the quality of being water and the quality of not being water are directly incompatible in such a way that, if something exists and lacks one of these qualities, it must then possess the other.

དེ་ལ་ཁོ་ན་རེ། མིའི་མིག་ཤེས་ཚད་མ་ཡིན་གྱི། འགྲོ་བ་གཞན་གཉིས་ཀྱི་མིག་ཤེས་ཚད་མ་མ་ཡིན་ཏེ། དེ་གཉིས་ལས་བཟང་ངན་གྱི་དབང་གིས་རྣག་ཁྲག་དང་། བདུད་རྩི་སོགས་སུ་མཐོང་བ་ཙམ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། ཟེར་ན།

Someone may answer with the following claim:

> In the case mentioned, the visual consciousness of the human is a valid perception, but the visual consciousnesses of the other two types of beings are not valid perception. These latter two see something like the pus and blood, and the ambrosia, only because their karma (which is good in one case, and bad in the other) forces them to.

འོ་ན་མིའི་མིག་ཤེས་ཚད་མ་མ་ཡིན་པར་ཐལ། མི་ལས་འབྲིང་པོའི་དབང་གིས་ཆུར་མཐོང་བ་ཙམ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། གཞན་ཡང་། མི་མ་ཡིན་པའི་འགྲོ་བའི་རྒྱུད་ལ་ལུས་ཤེས་ཚད་མ་དང་། ཉན་ཤེས་ཚད་མ་ཡང་མེད་པར་ཐལ། དེའི་རྒྱུད་ལ་མིག་ཤེས་ཚད་མ་མེད་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། ཁྱོད་ཀྱི་རྩ་བའི་དམ་བཅའ་འཐད་པའི་ཕྱིར། འདོད་ན།

Well then, according to you, the visual consciousness of the human wouldn't be valid perception either. Because isn't it true that the human sees the water only because his karma (which in this case is halfway between the good and the bad just mentioned) forces him to? Moreover, aren't you implying then that there is no such thing as a valid tactile consciousness, or a valid auditory consciousness, in the mental stream of any being who is not a human? Because aren't you saying that there's no such thing as a valid visual consciousness in the mental stream of any such being? Certainly you are, for you believe your original position to be correct. And suppose now that you do agree that such beings can have no such valid consciousnesses.

འགྲོ་བ་དེ་དག་གིས་ངེས་ཤེས་དྲོངས་པ་དང་། སྒྲོ་འདོགས་ཆོད་པ་ཡང་མེད་པར་ཐལ། འདོད་པའི་ཕྱིར། འདོད་ན། དེ་དག་ཕན་ཚུན་གཅིག་གིས་གཅིག་ངོ་ཤེས་པ་ཡང་མེད་པར་ཐལ། འདོད་པའི་ཕྱིར།

Aren't you then implying that these beings never have any case where they are able to reach a definite conclusion about something, or to analyze an object? And if so, aren't you implying that there could never be a case where one of these beings could recognize another? Of course you are, given your position.

༈ གཉིས་པ་རང་ལུགས་བཞག་པ་ལ། བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཆུ་ཕོར་པ་གང་ལ། ལས་ཅན་གྱི་ལྷ་མི་ཡི་དྭགས་གསུམ་གྱིས་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ། ཆུ་ཕོར་པ་གང་པོ་དེ་དངོས་པོ་གསུམ་གྱི་གཞི་མཐུན་པ་མ་ཡིན་པ་དང་། དེའི་ཚེ་ཚད་མཚུངས་གསུམ་ངེས་པར་མི་དགོས་ཤིང་། བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཆུ་ཕོར་པ་གང་པོ་དེ་ཆ་ཤས་གསུམ་ལྡན་དུ་སྐྱེ་བ་དང་།

Here secondly is the section where we establish our own position. Now suppose three different types of beings—a pleasure being, a human, and a craving spirit, each with their own karma—sit down together and look upon a glass filled with water, the thing we define as "wet and flowing." The glass of water is not at this point one thing which is simultaneously three different objects. Neither is it necessary in this situation for there to be three identical valid perceptions. And when the glass full of wet and flowing water occurs, it occurs with three different, distinct parts to it.

དེ་ཡང་དང་པོར་གྲུབ་ཙམ་ནས་ཆུ་ཤས་གསུམ་ལྡན་དུ་གྲུབ་ཅིང་། མཐར་མ་ཞིག་གི་བར་དུ་ཆུ་ཤས་གསུམ་ལྡན་དུ་གནས་པ་མ་ཡིན་ཏེ། བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཆུ་ཕོར་པ་གང་པོ་དེའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གིས་ཉེར་ལེན་དང་། ཡི་དྭགས་ཀྱི་ལས་ཀྱིས་ལྷན་ཅིག་བྱེད་རྐྱེན་བྱས་པ་ལ་བརྟེན་ནས་དེའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གི་རིགས་འདྲ་ཕྱི་མ་རྣག་ཁྲག་ཏུ་སྐྱེ་བ་དང་།

It is not though the case that, from the time it first started, the glass of water came with the three different parts, or that they stay with the glass of water until it eventually ends. What happens is that one of the parts of the glass filled with wet and flowing water provides a material cause, and the karma of the craving spirit provides a contributing factor; and then based on both of these the later continuation of one part of the glass of water starts being blood and pus.

དེའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གིས་ཉེར་ལེན་དང་། མིའི་ལས་ཀྱིས་ལྷན་ཅིག་བྱེད་རྐྱེན་བྱས་པ་ལ་བརྟེན་ནས་དེའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གི་རིགས་འདྲ་ཕྱི་མ་ཆུར་སྐྱེ་བ་དང་།

Another part of the glass of water again provides a material cause, and the karma of the human provides a contributing factor; and then based on both of these the later continuation of one part of the glass of water starts being water.

ཡང་དེའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གིས་ཉེར་ལེན་དང་། ལྷའི་ལས་ཀྱིས་ལྷན་ཅིག་བྱེད་རྐྱེན་བྱས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། དེའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གི་རིགས་འདྲ་ཕྱི་མ་བདུད་རྩིར་སྐྱེ་བ་སོགས་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Yet another part of the glass of water provides a material cause, and the karma of the pleasure being provides a contributing factor; and then based on both of these the later continuation of one part of the glass of water starts being ambrosia, and so on.

དེའི་ཚེ་ན་བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཆུ་ཕོར་པ་གང་པོ་དེ་ཆུ་ཤས་གསུམ་ལྡན་དུ་ཡོད་ཀྱང་། གསུམ་གས་གསུམ་ག་མཐོང་བ་མ་ཡིན་ཏེ། ཡི་དྭགས་ཀྱི་ལས་ངན་པ་བསགས་པའི་

དབང་གིས་རྣག་ཁྲག་ཏུ་མཐོང་། དངོས་པོ་གཞན་གཉིས་མ་མཐོང་བ་དང་། དེ་བཞིན་དུ་འགྲོ་བ་འོག་མ་གཉིས་ལ་ཡང་ཤེས་པར་བྱ་བ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

At this point, the glass full of wet and flowing water is something with three different parts. Nonetheless, it is not the case that all three different beings see all three parts. The craving spirit is forced by the bad karma he has collected to see the glass of water as pus and blood; and he doesn't see the other two things. One should understand that a similar case holds with the latter two types of beings.

དེ་ལྟར་འབྱུང་བ་དེ་ཡང་བསྟན་ཞིང་གཤེར་བ་ཕོར་པ་གང་པོ་དེ་བལྟ་བྱ་ཐུན་མོང་བ་ཡིན་པའི་དབང་དུ་བྱས་པ་ཡིན་གྱི། ཡི་དྭགས་ཀྱིས་ལག་ཏུ་བླངས་ནས་ལོངས་སྤྱོད་པར་བརྩམས་པ་དེའི་ཚེ་ན་ཁྱད་ཆོས་གསུམ་ལྡན་དུ་སྐྱེ་བ་མ་ཡིན་ཏེ། དེའི་ཚེ་ན་ཡི་དྭགས་ཀྱི་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་ལོངས་སྤྱོད་བྱ་ཡིན་པས། རིགས་འདྲ་ཕྱི་མ་རྣག་ཁྲག་ཏུ་སྐྱེ་བ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

What we just described as happening is only with reference to where a glass of something wet and flowing is an object shared by the three different beings, as they look at it together. When the craving spirit himself though picks up the glass in his hand and begins to partake of its contents, the glass of liquid is no longer something that exists with three different parts. Since at this point it is something that the craving spirit is experiencing exclusively, its continuation starts being pus and blood.

དང་པོར་གང་དུ་གནས་པ་དེ་ཡང་འགྲོ་བ་གསུམ་པོ་དེའི་རང་རང་གི་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་ལས་ལ་བརྟེན་ནས་གྲུབ་པའི་སྣོད་ཀྱི་འཇིག་རྟེན་གང་ནས་བླངས་པ་དེ་ཉིད་དུ་གྲུབ་པ་ཡིན་ཏེ། མིའི་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་ལས་ལ་བརྟེན་ནས་གྲུབ་པས་མིའི་འཇིག་རྟེན་གྱི་ཆུ་དངས་ཞིང་བསིལ་བ་ནས་བླངས་ན་དེ་ཉིད་དུ་གནས་པ་སོགས་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

How the glass of liquid exists originally all depends on the particular outer world from where it has been taken, for each of the three different beings has a different outer world, depending on the specific karma he himself has collected. If the glass of liquid were sweet, cool water taken from the world

of humans—a world created by the specific karma of the human in the group—then that would be its original condition, and so on.

ཡི་དྭགས་ཀྱིས་ཆུ་ཀླུང་ལ་བལྟས་པ་ན་རྣག་ཁྲག་མཐོང་བ་དེ་ཡང་ཡི་དྭགས་འགའ་ཞིག་ལ་ཡིན་གྱི། ཡི་དྭགས་ཐམས་ཅད་ལ་མ་ཡིན་ཏེ། ཡི་དྭགས་ལ་ཕྱིའི་སྒྲིབ་པ་ཅན། ནང་གི་སྒྲིབ་པ་ཅན། ཟས་སྐོམ་ཉིད་ལ་ཡོད་པའི་སྒྲིབ་པ་ཅན་དུ་མ་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

When we say that a craving spirit looks at a stream of water and sees pus and blood, by the way, we are only talking about some kinds of craving spirits, and not all of them. This is because there are many kinds of craving spirits: some with obstacles in the world around them that prevent them from relieving their craving; some with obstacles that are parts of their bodies; and some with obstacles that relate to the food or drink itself.

བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཕོར་པ་གང་ལ་ལས་ཅན་གྱི་འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན་དངོས་པོ་ཚད་མས་གྲུབ་པ་གསུམ་སྐྱེ་བའི་དཔེ་ཡང་ཡོད་དེ། ལྕགས་གོང་དམར་འབར་བའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གིས་ཉེར་ལེན་དང་ལྕགས་སྔགས་ཀྱིས་ལྷན་ཅིག་བྱེད་རྐྱེན་བྱས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། ལྕགས་སྔགས་བཏབ་པའི་ལག་པས་རེག་པ་དེའི་ཚེ་ན་ཚ་བའི་རེག་བྱ་མི་སྐྱོང་རེག་བྱ་གཞན་ཞིག་སྐྱོང་བ་དང་། ལྕགས་སྔགས་མ་བཏབ་པའི་ལག་པས་རེག་པ་དེའི་ཚེ་ན། ཚ་བའི་རེག་བྱ་སྐྱོང་རེག་བྱ་གཞན་མི་སྐྱོང་བ་དང་།

There is, moreover, an example we can use for how, when the three different types of beings with their three karmas look all together at a glass full of something wet and flowing, there start to be three different objects, each confirmed by a valid perception. Suppose there is a ball of red-hot steel; one piece of this ball provides the material cause, and the "mantra of steel" provides a contributing factor. Due to these two, a person who has used the mantra of steel on his hand can touch the ball, but he doesn't undergo any sensation of heat; instead, he feels some other sensation. A person who has not used the mantra on his hand touches the ball and does feel a sensation of heat, and no other kind of sensation.

སོས་ཀའི་དུས་སུ་ཟླ་བའི་རེག་བྱའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གིས་ཉེར་ལེན་དང་། ཡི་དྭགས་ཀྱི་
ལས་ཀྱིས་ལྷན་ཅིག་བྱེད་རྐྱེན་བྱས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། དེའི་ལུས་ཤེས་ཀྱི་སྨྱོང་བྱར་གྱུར་
པའི་ཚ་བའི་རེག་བྱ་སྐྱེ་བ་དང་། དགུན་དུས་སུ་ཉི་མའི་རེག་བྱའི་ཆ་ཤས་གཅིག་གིས་
ཉེར་ལེན་དང་། ཡི་དྭགས་ཀྱི་ལས་ཀྱིས་ལྷན་ཅིག་བྱེད་རྐྱེན་བྱས་པ་ལ་བརྟེན་ནས།
དེའི་ལུས་ཤེས་ཀྱི་སྨྱོང་བྱར་གྱུར་པའི་གྲང་བའི་རེག་བྱ་སྐྱེ་བ་ཡོད་པ་ལྟ་བུ་ཡིན་པའི་
ཕྱིར།

Another example would be the moon in springtime; one part of the feel of its rays on the body provides the material cause, and then the karma of a craving spirit provides a contributing factor. Based on these two, the spirit gets a sensation of heat, which is experienced by the consciousness of the body.

So too with the wintertime sun; one part of the feel of its rays on the body provides the material cause, and then the karma of the craving spirit provides a contributing factor. Based on these two, the spirit gets a sensation of cold, which is experienced by the consciousness of the body.

དེ་ལྟར་སྐྱེ་བ་ཡིན་ཏེ། བཤེས་སྤྲིང་ལས། ཡི་དྭགས་རྣམས་ལ་སོས་ཀའི་དུས་སུ་ནི།
།ཟླ་བའང་ཚ་ལ་དགུན་ནི་ཉི་མའང་གྲང་། ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

It is a fact that they get this kind of sensation, for [Arya Nagarjuna's] *Letter to a Friend* states:

> For craving spirits, even the light of the moon
> In the spring is hot, and even the winter sun cold.

དེ་ཡང་ཡུལ་དུས་ཁྱད་པར་ཅན་དེ་དག་གི་དབང་གིས་སྐྱེ་བ་ཡིན་གྱི་སྤྱིར་དེ་ལྟར་སྐྱེ་བ་
མ་ཡིན་ཏེ། ཉི་མའི་སྟེང་དུ་གྲང་བའི་རེག་བྱ་ཡང་མེད། ཟླ་བའི་སྟེང་དུ་ཚ་བའི་རེག་
བྱ་ཡང་མེད་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། ཉི་མའི་སྟེང་དུ་སྣུན་པའི་རྫས་མེད་པའི་ཕྱིར།

All of this is caused by the extraordinary circumstances of the particular time and place, for generally speaking it never happens this way: there is nothing at all about the sun that can feel cold, and nothing about the moon that can

feel hot. This too is a fact, for there does not exist on the sun any case of that substance we call "covered space."

གསུམ་པ་དེ་ལ་རྩོད་པ་སྤོང་བ་ལ། བརྟན་ཞིང་གཞིར་བ་ཡོར་བ་གང་པོ་ལ། ལས་ཅན་གྱི་འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ། བརྟན་ཞིང་གཞིར་བ་ཡོར་པ་གང་པོ་དེ། ཆ་ཤས་གསུམ་ལྡན་གྱི་ཆ་ཅན་དུ་སྐྱེས་ཀྱང་། འགྲོ་བ་གསུམ་པོ་དེས་རང་རང་གི་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་ལས་ཀྱི་དབང་གིས། འགྲོ་བ་རེ་རེས་དངོས་པོ་གསུམ་ག་མ་མཐོང་བར་ཁས་བླངས་པ་ལ།

Here is the third part of our presentation, where we refute the rebuttal of representatives of other views. You will recall that our own position is describing a situation where beings of three different types, each with their own karma, are sitting together and looking at a glass filled with something that is wet and flowing. The glass filled with something wet and flowing exists, at this point, as something with three distinct parts. Nonetheless, no one of the beings is able to see all three things there, for they are each at the mercy of the particular karma that they themselves have collected. Representatives of other viewpoints now come to attack this position.

ཁ་ཅིག །དེ་ལྟར་འདོད་པ་དེ་མི་འཐད་པར་ཐལ། དཔལ་ལྡན་ཆོས་ཀྱི་གྲགས་པའི་ལུང་དང་འགལ་བའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། དེའི་གཞུང་ལས། གལ་ཏེ་དེ་ཡང་མཐོང་མེད་ལ། །བརྟེན་ནས་གཟུགས་གཞན་འབྱུང་འགྱུར་ན། །ཞེས་དགྲ་གཉེན་གཉིས་ཀྱིས་སྐྱེས་བུ་གཅིག་གི་གཟུགས་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། སྐྱེས་བུ་དེའི་གཟུགས་མཛེས་མི་མཛེས་གཉིས་སུ་གནས་ཀྱང་། གཟུགས་དེ་དང་དགྲ་གཉེན་གཉིས་ཀྱི་བར་དུ་ལས་གཟུགས་སྐྱེས་པས། དགྲ་གཉེན་གཉིས་པོ་དེས་གཟུགས་མཛེས་མི་མཛེས་གཉིས་ཀ་མ་མཐོང་བ། གྲངས་ཅན་གྱིས་ཁས་བླངས་པ་དེ་འགོག་བྱེད་ཀྱི་རིགས་པ་ཁ་སྐྱོས་པས་ཁྱོད་ཀྱི་དེ་ལ་གནོད་པའི་ཕྱིར་ཟེར་ན།

One comes and makes the following claim:

> Your position, as just explained, is mistaken, for it goes against a statement of the glorious Dharmakirti. This is quite surely the case, for in his major work [entitled *The Commentary on Valid Perception*] he says,
>
> > Suppose you say that they don't see it,
> > And circumstances cause another form.
>
> What he's talking about here is a belief of the [non-Buddhist] Numerist School. They give the case of a single person whose physical form is looked upon at the same time by his enemy, and also by his friend. In reality, the person's physical form is both attractive and ugly at the same time. Something happens where yet another physical form, one from karma, grows up between the person's true physical form and the enemy and friend looking at it. Because of this neither the enemy nor the friend sees both the attractiveness and the ugliness together.
>
> Master Dharmakirti uses logic to refute this concept, and this same logic can be used against the position you have taken, to prove that you are wrong.

དེ་མི་འཐད་པར་ཐལ། དེ་ལྟར་འདོད་པ་དེ་ནི་ཆོས་ཀྱི་གྲགས་པའི་ལུང་དོན་དང་། ཕྱོགས་སྔ་སྨྲ་བ་པོའི་འདོད་པ་གཉིས་ཀ་ཁོང་དུ་མ་ཆུད་པའི་སྐྱོན་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Your reasoning here is though incorrect, for the belief you have expressed shows that you have failed to understand both the meaning of Master Dharmakirti's statement, and the whole position expressed above.

དེར་ཐལ། ཆོས་ཀྱི་གྲགས་པའི་ལུང་དོན་ནི། གྲངས་ཅན་གྱིས་རྒྱང་རིང་ཐུང་གི་གཟུགས་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། རྒྱང་རིང་ཐུང་གི་གཟུགས་དང་། མིག་ཤེས་གཉིས་ཀྱི་བར་དུ། ལས་གཟུགས་གསལ་མི་གསལ་སྐྱེ་བའི་དབང་གིས། གཟུགས་གསལ་བར་སྣང་མི་སྣང་འཇོག་པ་ཡིན་གྱི། གཟུགས་ཀྱི་རྣམ་པ་ཤར་བའི་སྒོ་ནས་གཟུགས་

གསལ་བར་སྣང་མི་སྣང་འཇོག་པ་མ་ཡིན་ཞེས་ཁས་བླངས་པ་ལ། དེ་ལྟ་བུའི་ལས་གཟུགས་གཉིས་པོ་དེས་རྒྱང་རིང་ཐུང་གི་གཟུགས་གཉིས་པོ་དེ་བསྒྲིབས་སམ་མ་བསྒྲིབས། བསྒྲིབས་ན་མིག་ཤེས་ཀྱིས་གཟུགས་གཉིས་པོ་དེ་མ་མཐོང་བར་ཐལ། དེས་དེ་སྒྲིབ་པའི་ཕྱིར།

This is a fact, for the actual meaning of Master Dharmakirti's statement is as follows. The Numerist School is describing a situation where you are looking at a physical form either from far away, or from up close. They say that, depending on the distance between you and the object, another physical form which is the result of karma, and which stands between your visual consciousness and the original form, is either clear or not. This then determines whether the original form appears to you distinctly or not. It is not the case though, they say, that what determines whether the original form appears clearly or not is whether or not you have a clear impression of this form.

In reply then Master Dharmakirti is asking the Numerists:

> Let's consider these two cases of some intermediate physical form that comes from karma. Do they, or do they not, function to obscure the two original forms, the one at a distance, and the other close by? If they were to obscure them, then your visual consciousness could never see the two original forms, since they would have been obscured by the others.

མ་བསྒྲིབས་ན། མིག་ཤེས་དེས་ལས་གཟུགས་གཉིས་དང་རྒྱང་རིང་ཐུང་གི་གཟུགས་གཉིས་པོ་དེ་ཅིག་ཅར་དུ་མཐོང་བར་ཐལ། དེས་དེ་མ་བསྒྲིབས་པའི་ཕྱིར་ཞེས་བཀག་པའི་དོན་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

> And suppose you say that they do not obscure them. Wouldn't your visual consciousness then see both the two intermediate forms created by karma, and the two original forms, the near one and the far one, all at the same time? They would have to because, according to you, the intermediate forms do not obscure the original ones.

This is the real point of the Master's statement, wherein he refutes that belief of the Numerists.

གཉིས་པ་དེར་ཐལ། ཕྱོགས་སྔ་མས་བརྟན་ཞིང་གཞིར་བ་ཡོར་པ་གང་ལ། འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། བརྟན་ཞིང་གཞིར་བ་ཡོར་པ་གང་པོ་དེ། དངོས་པོ་གསུམ་གྱི་གཞི་མཐུན་དུ་ཡང་ཁས་མ་བླངས། སྐྱེས་བུ་གཅིག་གི་གཟུགས་མཛེས་མི་མཛེས་གཉིས་ཀ་ཡིན་པར་ཡང་ཁས་མ་བླངས། ཡི་དྭགས་ཀྱིས་མིག་ཤེས་དང་ཆུ་ཀླུང་གི་བར་དུ་རྣག་ཁྲག་གི་ལས་གཟུགས་སྐྱེ་བར་ཁས་མ་བླངས། ཡི་དྭགས་ཀྱི་མིག་གིས་རྣག་ཁྲག་གི་ལས་གཟུགས་དང་ཆུ་ཀླུང་གཉིས་ཀ་མཐོང་བར་ཡང་ཁས་མ་བླངས། ལས་ཀྱི་དབང་གིས་ཡི་དྭགས་ཀྱི་ཆུ་ཀླུང་མ་མཐོང་བར་ཁས་བླངས་པའི་ཕྱིར།

Our second point [that you have failed to comprehend the position we expressed above] is also quite true. Our original position was describing a situation where three different kinds of beings were sitting together and looking at a glass full of something wet and flowing. It is not our position that the glass full of something wet and flowing is one thing that is three different things. And it is not our position that there is such a thing as the physical appearance of a person which is at once both attractive and ugly.

It is furthermore not our position that the blood and pus represent some kind of physical form which results from karma and grows up between the visual consciousness of the craving spirit and the stream of water. And it is not our position that the craving spirit's eyes see both this blood and pus as some kind of physical form resulting from karma, and the river of water at the same time. It *is* our position that, by force of his karma, the craving spirit is not able to see the stream of water.

གཞན་ཡང་། དཔལ་ཆོས་ཀྱི་གྲགས་པའི་ལུང་དང་འགྲོད་འགལ་བ་ཡིན་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱི་ནད་ལྷ་དང་། འབྱུང་བ་ལྷ་དང་། གདོན་ལྷ་དང་བཅས་པ་རྣམས། ཉོན་མོངས་པ་དུག་ལྔའི་དངོས་འབྲས་སུ་ཁས་བླངས། སུ་སྟེགས་བྱེད་ཀྱི་བད་ཀན་དང་འདོད་ཆགས་རྒྱུ་

འབྲས། མཁྲིས་པ་དང་ཞེ་སྡང་རྒྱུ་འབྲས་སོགས་སུ་ཁས་བླངས་པ་ལ། བད་ཀན་དང་འདོད་ཆགས་རྗེས་སུ་འགྲོ་ལྡོག་འཁྲུལ། མཁྲིས་པ་དང་ཞེ་སྡང་རྗེས་སུ་འགྲོ་ལྡོག་འཁྲུལ་པས་དེ་འགོག་བྱེད་ཀྱི། འཁྲུལ་ཕྱིར་རླུང་སོགས་ཆོས་མ་ཡིན། །ཞེས་པའི་གཞུང་འདོན་པ་སྒྱུར་བའི་སྒོ་ནས་ཁྱོད་ལ་གནོད་པའི་ཕྱིར་དང་། འདུས་མ་བྱས་ཀྱི་ནམ་མཁའ་ཕྲག་དོག་གི་དངོས་འབྲས་སུ་འདོད་པ་མི་རིགས་པའི་ཕྱིར།

And anyway, maybe it's you who have contradicted a statement of the glorious Dharmakirti. You have taken the position that the five sicknesses, and the five elements, and the five demons are all the direct result of the five poisons—the five bad thoughts. But when the non-Buddhists take the position that phlegm and desire have a cause-and-effect relationship, and that bile and anger have the same kind of relationship, and so on, then Master Dharmakirti refutes them by showing that desire doesn't always come and go according to the phlegm, and anger doesn't always come and go according to the bile. To do so he makes the statement that says, "It's not a fact that wind and the rest are such, for the relationship doesn't always hold." We could twist around this statement too and say that it disproved your position; and add as well how wrong it is to assert that uncreated space could ever be the direct result of jealousy.

[The point seems to be that, although your position about the bad thoughts, and our original position on the nature of the three beings' perceptions, are both correct, you could always twist around some quotation by a master, take it out of context or misinterpret it, and try to show they were wrong.]

ཡང་ཁ་ཅིག་ན་རེ། དངོས་གཅིག་ཡིད་ནི་ཐ་དད་ཕྱིར། །དོན་མ་གྲུབ་པར་འདོད་པ་ཡིན། །ཞེས་དངོས་པོ་གཅིག་ལ་སྣང་ཚུལ་མི་འདྲ་བ་གསུམ་འབྱུང་བར་གསུངས་པ་མི་འཐད་པར་ཐལ། ཁྱོད་ལྟར་ན་དངོས་པོ་གསུམ་ལ་སྣང་ཚུལ་མི་འདྲ་བ་གསུམ་འབྱུང་བའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་བརྟན་ཞིང་གཞིར་བ་ཡོར་པ་གང་ལ་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། དངོས་པོ་ཚད་གྲུབ་པ་གསུམ་ལ་སྣང་ཚུལ་མི་འདྲ་བ་གསུམ་འབྱུང་བའི་ཕྱིར། ཟེར་ན།

Someone else might come and make yet another claim:

> Let's talk about that quotation above, where it said:
>
> > Insofar as [these different beings] have
> > differing perceptions
> > Of a single thing, we say it has no reality.
>
> The idea being expressed here is that a single object can be appearing in three different ways. This is incorrect because, according to you, what's happening is that three different objects are appearing in three different ways. And this certainly is your position; remember, you were describing a situation where three different kinds of beings sit down together and look at a glass full of something that's wet and flowing. You said that there were three different objects, each confirmed by a valid perception, and that they were appearing in three different ways.

འོ་ན། སྐྱེས་བུ་གཅིག་གིས་ཡན་ལག་མི་འདྲ་བ་ལྔས་བྱ་བ་མི་འདྲ་བ་ལྔ་བྱས་པ་དེའི་ཚེ་ན། སྐྱེས་བུ་གཅིག་གིས་བྱ་བ་མི་འདྲ་བ་ལྔ་བྱས་པ་མ་ཡིན་པར་ཐལ། ཡན་ལག་མི་འདྲ་བ་ལྔས་བྱ་བ་མི་འདྲ་བ་ལྔ་བྱས་པའི་ཕྱིར།

Well now, suppose a person is using all four of his limbs, and his head, to perform five different actions. According to you, it wouldn't be one person performing five different actions, because five different protuberances of his body are performing five different actions.

བྱས་པ་ལ་ཁྱོན་ནོ། སྐྱོན་མེད་དེ། ཡན་ལག་ལྔ་པོ་དེ་སྐྱེས་བུ་དེའི་ཆ་ཤས་ཡིན་པས། དེས་བྱ་བ་བྱས་པས་སྐྱེས་བུ་དེས་བྱ་བ་བྱས་པར་འཇོག་དགོས་པའི་ཕྱིར། ཟེར་ན།

In response to this line of reasoning, someone responds:

> No, there's no such problem here. The five protuberances are all parts of the one person, so we have to say that, when the five are performing some actions, the person is performing some actions.

སྔ་མ་ཡང་དེ་དང་མཚུངས་ཏེ། རྣག་ཁྲག་ལ་སོགས་པའི་དངོས་པོ་གསུམ་པོ་དེ། བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཡོར་པ་གང་པོ་དེའི་ཆ་ཤས་ཡིན་པས་དེ་གསུམ་སྣང་བ་ན། བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཡོར་པ་གང་པོ་དེའི་སྟེང་དུ་སྣང་ཚུལ་མི་འདྲ་བ་གསུམ་སྣང་བར་འཇོག་པའི་ཕྱིར།

Well the case above is exactly the same! The three things mentioned, the blood and pus and the other two, are all parts of the glass full of something wet and flowing. When the three appear then we can say that the glass full of a thing which is wet and flowing is acting as a basis, and that three different ways of appearing are being displayed upon it.

ཡང་ཁ་ཅིག་ན་རེ། རྣག་ཁྲག་ལ་སོགས་པའི་དངོས་པོ་གསུམ་པོ་དེ་ཕན་ཚུན་གོ་ས་འགོག་པའི་དངོས་པོ་མ་ཡིན་པར་ཐལ། ལས་ཅན་གྱི་འགྲོ་བ་གསུམ་གྱི་ཆུ་ཡོར་པ་གང་ལ་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། དངོས་པོ་ཚད་གྲུབ་པ་གསུམ་སྲིད་པར་ཁས་བླངས་པ་ལ།

Someone else may come now and make yet another argument:

> Let's talk about these three things: the pus and blood, and the other two. Are you implying then that these are not types of objects which would block each other from entering the space that each one occupies? After all, you were talking about a situation where those three types of beings, each with their own karma, sit down together and look at a glass full of water. And you said that your position was that it was possible for there to be three different objects there, each one confirmed by a valid perception.

དངོས་པོ་གསུམ་ཕན་ཚུན་གོ་ས་འགོག་པའི་དངོས་པོ་མ་ཡིན་པར་ཐལ་བའི་རིགས་པས་མི་གནོད་དེ། དེའི་ཚེ་ན་བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཡོར་པ་གང་པོ་དེ། དངོས་པོ་གསུམ་གྱི་གཞི་མཐུན་དུ་ཡང་ཁས་མ་བླངས། ཚད་མཚུངས་ངེས་པར་དགོས་པར་

ཡང་ཁས་མ་བླངས་པའི་ཕྱིར།

This kind of reasoning, where you attempt to show that we are implying that the three objects are not the kinds that block each other from entering the space that each one occupies, cannot disprove our position. It is not our belief that in this situation the glass full of something which is wet and flowing is one thing which is three different things. Neither did we ever say that there definitely had to be identical valid perceptions here.

ཡང་ཁ་ཅིག་ན་རེ། ཉི་ཤུ་པའི་འགྲེལ་བཤད་སློབ་དཔོན་དུལ་བ་ལྷས་མཛད་པ་ལས། དེ་ལ་རྣག་གི་ཐིགས་པ་འགའ་ཡང་མེད་ན་རྣག་གིས་གང་བའི་ཀླུང་ལྟ་ག་ལ་ཡོད། ལས་ཀྱི་རྣམ་པར་སྨིན་པའི་དབང་གིས་དེ་དག་གིས་དེ་མཐོང་ངོ་། །ཞེས་གསུངས་པ་དེ་མི་འཐད་པར་ཐལ། འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་བལྟན་ཞིང་གཞིར་བ་ཕོར་པ་གང་ལ་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། ཡི་དྭགས་ཀྱི་མིག་ཤེས་ཚད་མར་སོང་བའི་རྣག་དངོས་གནས་པ་ཡོད་པའི་ཕྱིར་ཟེར་ན།

Someone might make the following claim:

> In his *Commentary to the Twenty Verses,* Master Vinitadeva makes this statement—
>
> > If there was not a single drop of pus there, then how could there ever be a whole river of pus? They are forced to see it, through the ripening of their karma.
>
> According to you, this statement would have to be mistaken, because when the three different kinds of beings sit down together and look at the glass full of something wet and flowing, the visual consciousness of the craving spirit is a valid perception, and the pus is real pus.

སྐྱོན་མེད་དེ། དེ་ལྟ་བུའི་བརྒྱལ་ལན་ཇི་སྐེད་ཅིག་བྱས་པ་ཐམས་ཅད་ཕྱི་དོན་འགོག་པའི་དབང་དུ་བྱས་པའི་ཕྱིར། ཕྱི་དོན་འགོག་པའི་ཚུལ་ཡང་ཡོད་དེ། སྔོན་པོ་ཕྱི་རོལ་

དོན་དུ་གྲུབ་ན། ཚུར་མཐོང་གི་རྒྱུད་ཀྱི་སྔོན་འཛིན་དབང་པོའི་མངོན་སུམ་ལ། སྔོན་པོ་སྣང་བ་ན་སྔོན་འཛིན་སྔ་མ་འགགས་པའི་ཚེ། སྔོན་འཛིན་ཕྱི་མ་སྐྱེ་བའི་བག་ཆགས་བཞག་པ་སྨིན་པ་ལ་བརྟེན་ནས། སྣང་བ་མ་ཡིན་པར་སྔོན་པོ་ཕྱི་རོལ་ནས་རང་འདྲའི་རྣམ་པ་གཏད་པའི་སྒོ་ནས་སྣང་བ་ཡིན་ན། འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་བརྣན་ཞིང་གཞེར་བ་ཡོད་པ་གང་ལ་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་ནས། དངོས་པོ་གསུམ་སྣང་བ་དེའི་ཚེ་ན། རང་རང་གི་ལས་ཀྱིས་བག་ཆགས་བཞག་པ་སྨིན་པ་ལ་མ་བལྟོས་པར། དངོས་པོ་གསུམ་པོ་དེ་རང་འདྲའི་རྣམ་པ་གཏད་པའི་སྒོ་ནས་སྣང་དགོས།

And yet there is no such problem. No matter how many arguments of this kind you want to present, they are all made from the point of view of denying the existence of external objects. The way these arguments go is as follows. If the color blue were to exist as an external object, then the following would occur when this color appeared directly to a sense perception grasping blue; that is, with such a perception found in the mental stream of one of those who "only sees this side" [which is another name for those who have not yet perceived emptiness directly].

When an earlier instance of the perception of blue ends, what actually happens is that it plants a mental seed which eventually grows into a later instance of the same perception of blue, when the seed ripens. Suppose the blue were not just this kind of appearance, but rather an appearance where blue as an outer object were transmitting a likeness of itself and thereby appearing to one's perceptions. Something else then would be happening when the three different beings sit down together and look at the glass full of something wet and flowing. The three different objects would be appearing to them because each of the objects was transmitting a likeness of itself to their perception. All of this would be happening independent of any process where each being's karma planted a mental seed, which later ripened and produced the appearance of the object.

དེ་ལྟར་སྣང་ན་འགྲོ་བ་གསུམ་པོ་དེས་རང་རང་གི་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པའི་ལས་ཀྱིས་བག་ཆགས་བཞག་པ་སྨིན་པ་ལ་བརྟེན་ནས། དངོས་པོ་གསུམ་པོ་དེ་སྣང་བ་མ་ཡིན་

པས། གང་ཟག་རེ་རེས་དངོས་པོ་གསུམ་ག་རྟོགས་དགོས་པ་ལས་མ་རྟོགས་པའི་ཕྱིར་ཞེས་བཀག་པའི་ཕྱིར།

If this were how the three objects were appearing, then they would not be appearing through a process where the specific and different karma that each of the three beings had collected had planted a seed in their mind which later ripened. As such each of the beings involved would have to be perceiving all three of the objects, whereas the fact is that they do not.

All this is an argument attempting to refute those who refuse to accept the denial of outer objects.

དེས་ན་ལུང་དེའི་དོན་ཡོད་དེ། ཡི་དྭགས་ལ་ཇི་ལྟར་སྣང་བ་ལྟར་གྱི་ཕྱི་རོལ་དོན་དུ་གྲུབ་པའི་རྣག་གི་ཐིགས་པ་འགའ་ཡང་མེད་ན། ཕྱི་རོལ་དོན་དུ་གྲུབ་པའི་རྣག་གིས་གང་བའི་ཀླུང་ལྟ་ག་ལ་ཡོད། འོན་ཀྱང་། འགྲོ་བ་དེ་དག་གི་ལས་ཀྱི་དབང་གིས་རྣག་སོགས་མཐོང་ངོ་ཞེས་བསྟན་པའི་ཕྱིར།

The real meaning of the quotation by Master Vinitadeva is therefore the following:

> Suppose there didn't exist a single drop of pus that existed as it appeared to exist to the craving spirit; that is, which existed as an outer object. How then could there exist a whole river full of pus which existed as an outer object? These beings do though see the pus and so on, for they are forced to do so by their karma.

དེར་ཐལ། དེའི་འོག་ཏུ་རྣག་ཁྲག་ཕྱི་རོལ་དོན་དུ་མ་གྲུབ་ཅིང་། སེམས་ཙམ་གྱི་བདག་ཉིད་ཡིན་ན། དེས་བཟའ་བཏུང་གི་བྱ་བ་མི་ནུས་པར་ཐོད་པའི་ལན་དུ། བྱ་བྱེད་རྨི་ལམ་གནོད་པ་འདྲ། །ཞེས་དེ་ཕྱི་རོལ་དོན་དུ་མ་གྲུབ་ཀྱང་བཟའ་བཏུང་གི་བྱ་བ་བྱེད་ནུས་པ་རྨི་ལམ་སོགས་དཔེ་དུ་མས་སྒྲུབ་པར་མཛད་པའི་ཕྱིར།

And this is certainly the case, for later on in the text someone argues that, if the pus and blood did not exist as outer objects, and if they were only a part of the mind itself, then they could never provide the function of being something to eat or drink. And in response, Master Vinitadeva says "Actions and their objects are like an injury in a dream." He is saying that, even though the pus and blood do not exist as outer objects, nonetheless they can perform the function of being something to eat or drink. He proves his point by using a great many examples, such as a dream.

དེ་ལྟར་མ་ཡིན་ན་གཟུགས་ལ་སོགས་པའི་སྐྱེ་མཆེད་རྣམས་མེད་པར་ཐལ། དེ་ཡོད་པར་སྟོན་པའི་མདོ་དྲང་དོན་དགོངས་པ་ཅན་གྱི་མདོ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། ཉི་ཤུ་པའི་རང་འགྲེལ་ལས། དེ་བཞིན་དུ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་གཟུགས་ལ་སོགས་པའི་སྐྱེ་མཆེད་ཡོད་པར་གསུངས་པ་ཡང་དེ་སྟོན་པས་འདུལ་བའི་སྐྱེ་བོའི་ཆེད་དུ་སྡེ་བཀའ་དེ་ནི་དགོངས་པ་ཅན་ནོ། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

If this were not the case, then one would have to say that form and other such doorways through which perceptions grow do not even exist at all. Why? Because you would be saying that all the sutras which state that they exist are sutras which do not mean what they say; sutras which you have to interpret to understand their true meaning. And this too is certainly the case, for the autocommentary to the *Twenty Verses* states that:

> In the same way, statements by the victorious Buddha where He says that form and other such doors of perception do exist would be examples of His word that must be interpreted to establish their real meaning; statements that are only spoken figuratively, for the benefit of disciples who might require such explanations.

ཁྱབ་པ་ལ་ཁོ་ན་རེ། སྐྱོན་མེད་དེ། ཕྱི་རོལ་དོན་དུ་གྲུབ་པའི་གཟུགས་སོགས་སྐྱེ་མཆེད་ཡོད་པར་སྟོན་པའི་མདོ་དྲང་དོན་དགོངས་པ་ཅན་ཡིན་པའི་དོན་ཡིན་པའི་ཕྱིར། ཟེར་ན། ལུང་སྔ་མའི་དོན་ཡང་མཚུངས་ཏེ། ཕྱི་རོལ་དོན་དུ་གྲུབ་པའི་རྣག་ཁྲག་གི་ཐིགས་པ་འགའ་ཡང་མེད་ཅེས་པའི་དོན་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

In response to this someone might claim:

> There's no problem; the point of this statement is to say that sutras which explain form and similar doors of perception as actually existing as outer objects are only spoken figuratively, and must be interpreted to establish their true meaning.

Well then, the meaning of the original statement then is just the same: it is saying that "there does not exist even a drop of pus and blood which exists as an outer object."

ཡང་ཁ་ཅིག །ཡི་དྭགས་ཀྱིས་རྒྱ་ཀླུང་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ། རྒྱ་ཀླུང་བསྐམས་པ་ལ་ཚད་མར་སོང་བའི་དེའི་མིག་ཤེས་དང་། འབྲས་བུ་ཅན་གྱི་ལྗོན་པ་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ། འབྲས་བུ་མེད་པ་ལ་ཚད་མར་སོང་བའི་དེའི་མིག་ཤེས་ཚད་མ་ཡོད་པར་ཐལ། འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་བཏྲུན་ཞིང་གཞིར་བ་ཕོར་པ་གང་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ། རྣག་ཁྲག་དངོས་གནས་པ་ལ་ཚད་མར་སོང་བའི་ཡི་དྭགས་ཀྱི་མིག་ཤེས་ཚད་མ་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

Yet again, another argument might be made:

> Let's take the case of one of those craving spirits that looks at a river of water, and sees it as a dry riverbed, genuinely so. Or consider one that looks at a tree loaded with fruit, but sees it as nothing but bare limbs, genuinely so. The visual consciousness of both of these beings then must be a valid perception. Why? Remember the case of the three different beings looking at a glass full of something wet and flowing; according to you, the pus and blood was actual pus and blood, and the perception of them by the craving spirit was genuine: his visual consciousness was a valid perception.

ཟེར་ན་མ་ཁྱབ་སྟེ། དང་པོར་ཡི་དྭགས་ཀྱིས་ཆུ་མ་མཐོང་ན་ཕྱོགས་དེར་ལོངས་སྤྱོད་པའི་ཕྱིར། འགྲོ་བ་ཡང་མི་འཐད་པས་དང་པོར་ཆུ་མཐོང་ཡང་། ཕྱིས་ལས་ཀྱི་དབང་

གིས་ཆུ་མ་མཐོང་བར་འོག་གཞི་གྲམ་སྐྱེག་ཙམ་ཞིག་མཐོང་ཞིང་། དེའི་རྗེས་སུ་རྟོག་པས་ཆུ་བསྐམས་པར་ཞེན་པ་དང་། དེ་བཞིན་དུ་དང་པོར་ལྗོན་ཤིང་གི་འབྲས་བུ་མཐོང་ཡང་ཕྱིས་ལས་ཀྱི་དབང་གིས་འབྲས་བུ་མ་མཐོང་བར་ཡལ་ག་ཙམ་ཞིག་མཐོང་ཞིང་། དེའི་རྗེས་སུ་རྟོག་པས་འབྲས་བུ་མེད་པར་ཞེན་པའི་ཕྱིར།

Just because we said that about the other case doesn't mean that it's true in every case. If the craving spirit hadn't seen any water in that area in the first place, it wouldn't have made any sense for him to go over in that direction to try to enjoy some of the water. Therefore what happened was that, at first, he saw some water. Later on, he was forced by his karma to stop seeing water and saw only bare, parched earth. Then he had an impression where he thought the water had dried up.

The case with the fruit tree is the same. Although at first the craving spirit sees a tree loaded with fruit, later on his karma forces him to stop seeing fruit, and all he sees is bare branches. Then he has an impression where he thinks that the tree has no fruit any more.

དེའི་ཚེ་ན། ཡི་དྭགས་ཀྱི་མིག་ཤེས་ཀྱི་སྒྲིབ་བྱེད་ཀྱིས་ཆུ་ཀླུང་མ་མཐོང་བས། འོག་གཞི་གྲམ་སྐྱེག་མཐོང་བ་ཡིན་ཏེ། མིའི་མིག་ཤེས་ཀྱིས་ཀྱང་སྒྲིབ་བྱེད་ཀྱིས་ཆུ་ཀླུང་མ་མཐོང་ན། འོག་གཞི་གྲམ་སྐྱེག་མཐོང་དགོས་པ་ལྟ་བུ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

When all this is happening, the obstacle in the visual consciousness of the craving spirit prevents him from seeing the river of water, and so he sees a dry, parched riverbed. The same is true for the visual consciousness of a human: if the obstacle were there, it would prevent him from seeing the river of water, and then he would have to see a dry, parched riverbed.

རྣམ་པ་གཅིག་ཏུ་ན། ཡི་དྭགས་ཀྱིས་ཆུ་ཀླུང་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན་དེ་མ་བསྐམས་ཀྱང་། རང་གི་བལྟ་བྱར་གྱུར་པའི་ཆུ་ཀླུང་དང་། ལོངས་སྤྱོད་བྱར་གྱུར་པའི་ཆུ་ཀླུང་བསྐམས་པ་ཡོད་དེ། འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་བརྟན་ཞིང་གཞིར་བ་ཕོར་པ་གང་ལ་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། ལས་ཀྱི་དབང་གིས་རྣག་ཁྲག་སོགས་དངོས་པོ་རྣམ་པ

གསུམ་ཅིག་ཅར་དུ་གྲུབ་པ་ཞིག་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

From one point of view, the river of water hasn't dried up when the craving spirit looks at it; but there *is* a river which has dried up, if you're talking about a river of water *that the spirit can see,* or a river of water *that the spirit can drink from.* This follows because when the three different types of beings sit down together and look at a glass full of something wet and flowing, it is true that, due to the force of karma, three different kinds of objects exist there at the same time: the pus and blood, and the other two.

དེ་ལྟར་བྱས་ན། ཟས་སྐོམ་ཉིད་ལ་ཡོད་པའི་སྒྲིབ་པ་ཅན་གྱི་ཡི་དྭགས་ཀྱིས་ལོངས་སྤྱོད་པ་ལ་མ་བརྩམས་ཀྱི་བར་དུ་བཟའ་བཏུང་དངོས་ཡིན་ཀྱང་། དེས་ལོངས་སྤྱོད་པར་བརྩམས་པ་ན། ཟས་དེའི་རིགས་འདྲ་ཕྱི་མ་རྣག་ཁྲག་ཏུ་སྐྱེ་བ་ཡིན་གྱི། རྣག་ཁྲག་ཏུ་སྣང་བའི་སྣང་བ་ཙམ་གྱིས་བཟའ་བཏུང་གི་བྱ་བ་བྱེད་པ་མ་ཡིན་ཏེ། དེ་ཡིན་ན་ལས་འབྲས་ལ་སྐུར་བ་བཏབ་པར་འགྱུར་བའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། དེ་ལྟ་བུའི་ཡི་དྭགས་ཀྱིས་ལས་འབྲས་ལ་སྐུར་བ་བཏབ་པར་འགྱུར་བའི་ཕྱིར།

Given all this, consider craving spirits that have obstacles that relate to their food and drink itself. The food and drink there really *is* food and drink, until such time as the spirit starts trying to eat or drink it. When he does try to do so, then the continuum of the food into the next moment starts becoming pus and blood. It is not though that it is the simple appearance of something as pus and blood that could ever function as something to eat or drink. If this were the case, then the rules of karma and its consequences would have to be less that what they really are. And this is true, for if a craving spirit like this ever existed it would represent a failure of the laws of karma and its consequences.

གཞན་ཡང་། སྣང་གཞིར་གྱུར་པའི་རྣག་ཁྲག་མེད་ཅིང་དེར་སྣང་བའི་སྣང་བ་ཙམ་གྱིས་བཟའ་བཏུང་གི་བྱ་བ་བྱེད་ན། རབ་རིབ་ཅན་ལ་བསེ་རུའི་ནང་དུ་སྐྲ་ཤད་སྣང་བས་འཆིང་བ་དང་། དེ་ལ་སྣང་བའི་སྦྲང་བུས་ལུས་ཟ་བ་དང་། སྨིག་རྒྱུའི་ཆུས་ཆུའི་བྱ་བ་བྱེད་ནུས་པ་སོགས་ཡིན་པར་ཐལ། སྣང་གཞིར་གྱུར་པའི་རྣག་ཁྲག་མེད་ཀྱང་། རྣག་

ཁྲག་དུ་སྣང་བའི་སྣང་བ་ཙམ་གྱིས་བཟའ་བཏུང་གི་བྱ་བ་བྱེད་ནུས་པའི་ཕྱིར།

Suppose moreover that there were no pus and blood out there to appear as the pus and blood, and suppose that the mere appearance of something looking like pus and blood could ever function as something to eat or drink. Well then, you would also have to be able to use a comb on the hair that appears on a porcelain sink to a person with cataracts. And a horsefly that appeared to the same person would have to be able to give him a bite. And the water of a mirage would have to provide all the normal functions of water, and so on. Why so? Well because, according to you, there is no pus and blood out there to appear as pus and blood; according to you, the mere appearance of something looking like pus and blood can provide all the functions of things that you eat and drink.

བརླན་ཞིང་གཤེར་བ་ཕོར་པ་གང་ལ་ལྷ་མི་ཡི་དྭགས་དུད་འགྲོ་སོགས་ཀྱིས་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། ལྷ་ཡི་བདུད་རྩི་སྣང་བའི་སྣང་བ་ལ་ཚད་མར་སོང་བ་དང་། ཡི་དྭགས་ལ་རྣག་ཁྲག་སྣང་བའི་སྣང་བ་ལ་ཚད་མར་སོང་བ་ཡོད་ཀྱང་། སྣང་གཞིར་གྱུར་པའི་རྣག་ཁྲག་སོགས་མེད་ན། སེམས་ཅན་དམྱལ་བའི་མིག་ཤེས་དེས། དམྱལ་བའི་ལྕགས་སྲེག་དང་། རལ་གྲིའི་ནགས་ཚལ་དང་། མེ་ཆོགས་ལ་སོགས་པ་སྣང་བའི་སྣང་བ་ཙམ་ལ་ཚད་མར་སོང་བ་ཡོད་ཀྱི། དེ་དག་དངོས་གནས་པ་ལ་ཚད་མར་སོང་བ་མེད་པར་ཐལ། ཁྱོད་ཀྱི་དམ་བཅའ་འཐད་པ་གང་ཞིག །རྒྱུ་མཚན་མཚུངས་པའི་ཕྱིར།

And consider again this case where a pleasure being and a human and a craving spirit and an animal or the like all sit down together and look at a glass full of something wet and flowing. According to you, it would have to be genuine when something that just looked like ambrosia appeared to the pleasure being, and it would have to be genuine when something that just looked like pus and blood appeared to the craving spirit, but there couldn't be any pus and blood out there to appear as pus and blood. And if this were the case, then consider the visual consciousness of a being in the hells. It would then have to be a valid perception towards something appearing to it that just looked like the burning steel of the hells, and towards something that just looked like the forest of swords, and towards something that just looked like a mass of fire, and so on. Finally, this person would not have any valid

perceptions at all towards any of these things as actual objects. Why would this all have to be so? If your idea were correct, it would have to be, for the logic here is identical to your own.

འདོད་ན། ལྕགས་སྲེག་ལ་སོགས་པས། དེར་སྐྱེས་པའི་འགྲོ་བའི་ལུས་སྲེག་པ་དང་། གཏུབ་པ་ལ་སོགས་པ་དངོས་གནས་པ་ཞིག་མེད་པར་ཐལ། འདོད་པ་དེའི་ཕྱིར། འདོད་ན། དམྱལ་བའི་སྡུག་བསྔལ་མེད་པར་ཐལ། འདོད་པ་དེའི་ཕྱིར། གཞན་ཡང་དེ་ལྟར་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། མིའི་མིག་ཤེས་ཚད་མར་སོང་བའི་ཆུ་དངོས་གནས་པ་མེད་པར་ཐལ། དེའི་ཚེ་ན་རྣག་ཁྲག་དངོས་གནས་པ་མེད་པའི་ཕྱིར།

And suppose you agree that this hell being could have no valid perceptions of the type we mentioned. Well then, the burning steel and other objects could never perform any real actions: they could never burn the bodies of the people born there, they could never chop them up, and so on. Why? Well because of what you just agreed to. And suppose you agree to this; that they could never perform any real actions. Well then, the torment of the hells itself then must not even exist, by your own admission. And remember too that case where the beings all sit down and look at the same thing. You must be saying then that the actual water, the thing towards which the visual consciousness of the human is a valid perception, doesn't exist at all. Why? Well because, according to you, no actual pus and blood exists either in the same situation.

ཁོ་ན་རེ། དེའི་ཚེ་ན་ཆུ་དངོས་གནས་པ་ཡོད་དེ། ཆུས་ལུས་འཁྲུད་པ་དང་འཚོད་པར་བྱེད་པ་མི་རང་གིས་མྱོང་བས་འགྲུབ་པའི་ཕྱིར་ཟེར་ན། འོ་ན། དེའི་ཚེ་ན། རྣག་ཁྲག་དངོས་གནས་ཡོད་པར་ཐལ། དེའི་ཚེ་ན། རྣག་ཁྲག་ལ་ལོངས་སྤྱོད་པ་དང་། ལྟོ་བ་དང་མགྲིན་པ་ལ་སོགས་པ་འཚིག་པ་ཡི་དྭགས་རང་གིས་མྱོང་བས་འགྲུབ་པའི་ཕྱིར།

Someone might now make the following claim:

> In this situation, there *does* exist some real water there. This is because the human can confirm the water with his own experience, as it performs all the functions of water—as he uses it to wash himself, or as he uses it to cook something.

Well then, in the same situation there must exist some real pus and blood there as well, because in this same situation the craving spirit can confirm the pus and blood with his own experience as they perform their functions—as he drinks them, and then as the sizzle in his throat and stomach, and so on.

བྱས་པ་ལ་ཁོ་ན་རེ། མི་མཚུངས་ཏེ། ཡི་དྭགས་ལ་དེ་ལྟར་འབྱུང་བ་དེ། ཡི་དྭགས་རང་གི་བློས་རློམ་པ་ཙམ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། ཟེར་ན། དེས་ན་མི་ལ་ཡང་དེ་ལྟར་འབྱུང་བ་མེད་དེ། དེ་མི་རང་གི་བློས་རློམ་པ་ཙམ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Someone may respond to this argument with the following claim:

> The two cases are not the same. When all this happens to the craving spirit, it's nothing more than his own imagination.

Well then, what happens to the human can't be happening to him either, because it's nothing more than *his* imagination.

བྱས་པ་ལ་ཁོ་ན་རེ། མི་ལ་ལུས་འཁྲུད་པ་སོགས་དངོས་གནས་པ་མེད་པར་ཐལ། དེ་མི་རང་གི་བློས་རློམ་པ་ཙམ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། ཟེར་ན།

Someone may respond to this with another claim:

> When the human washes himself with the water and so on, it must not be something real, because it's nothing more than his own imagination.

ཡི་དྭགས་ལ་ཡང་ལྟོ་བསྲེག་པ་སོགས་དངོས་གནས་པ་མེད་པར་ཐལ། དེ་ཡི་དྭགས་རང་གི་བློས་རློམ་པ་ཙམ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། འདོད་ན། ཡི་དྭགས་ཀྱི་སྡུག་བསྔལ་མེད་པར་ཐལ།

Are you saying then that when the pus and blood sizzle in the stomach of the craving spirit, and so on, it can't be something real? For that too is nothing more than his own imagination. You agree? Well then, the suffering of craving spirits must not exist at all.

ཁོ་ན་རེ། དེ་ལྟར་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པའི་ཚེ། རྣག་ཁྲག་དངོས་གནས་པ་མེད་པར་ཐལ། རབ་རིབ་ཅན་གྱིས་བསེ་རྡུ་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་བསེ་རྡུའི་ནང་དུ་སྐྲ་ཤད་མེད་པ་གང་ཞིག །རབ་རིབ་དང་ལྡན་དབང་པོ་ཅན་མཚུངས་པ། །ཆུ་འབབ་ཀླུང་ལ་ཡི་དྭགས་རྣག་བློ་ཡང་། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར། ཟེར་ན།

Someone might make the following claim:

> Isn't it true that when all those beings sit down together and look at something, there isn't any actual pus and blood at all? Because isn't it true first of all that, when a person with cataracts looks into a porcelain basin, there is no strand of hair in the basin at all? And, secondly, doesn't [Master Dharmakirti's] text itself say,
>
> > Identical to the case of someone where his sense power has a cataract,
> >
> > Is the mind of a craving spirit as well, which sees a stream of water as pus.

སྐྱོན་མེད་དེ། དབུ་སེམས་གཉིས་དོན་ཤེས་ཡོད་མེད་མཚུངས་མི་མཚུངས་དཔྱོད་པའི་སྐབས་ཡིན་པའི་ཕྱིར་དང་། ཡི་དྭགས་ཀྱི་མིག་ཤེས་ལ་ཆུ་ཀླུང་རྣག་ཁྲག་ཏུ་སྣང་བའི་ཚེ་ན། དེ་ལྟར་སྣང་བའི་མིག་ཤེས་ཚད་མ་མ་ཡིན་པ་དང་། ཆུ་ཀླུང་ལ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན། རྣག་ཁྲག་དངོས་གནས་པ་ཞིག་ཡོད་པ་མི་འགལ་བའི་ཕྱིར།

And yet there is no such problem, for this quotation appears in the section where we are examining the question of whether, in the schools of the Middle Way and the Mind-Only, an object and the perception of it must be equivalent in either both existing or both not existing. Moreover, there is another fact about this situation, where the stream of water appears as pus and blood to the visual consciousness of the craving spirit. It is no inconsistency to say that the visual consciousness that sees things this way is not a valid perception, and to say at the same time that—when the craving spirit looks at the stream of water—there does exist there actual pus and blood.

ཡང་ཁ་ཅིག །འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་བརྙན་ཞིང་གཞིར་བ་ཡོར་པ་གང་ལ་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པའི་ཚེ་ན། རྣག་ཁྲག་དངོས་གནས་པ་མེད་པར་ཐལ། དམྱལ་བའི་ལྕགས་སྲེག་ལ་སོགས་པ་དེར་སྐྱེས་པའི་སེམས་ཅན་གྱི་སྣང་བ་ཙམ་ཡིན་གྱི། དངོས་གནས་སུ་གྲུབ་པ་མེད་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། དེ་འདྲའི་བྱེད་པ་པོ་སུ་ཡང་མེད་པའི་ཕྱིར། དེར་ཐལ། སྤྱོད་འཇུག་ལས། ལྕགས་སྲེག་ས་གཞི་སུ་ཡིས་བྱས། །མེ་ཚོགས་དེ་དག་ཅི་ལས་བྱུང་། །དེ་འདྲ་དེ་དག་ཐམས་ཅད་ཀུང་། སྡིག་སེམས་ཡིན་པར་ཐུབ་པས་གསུངས། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར། ཟེར་ན།

Someone again may come and claim the following:

> Let's consider once more this situation where three different types of beings sit down together and look at a glass full of something wet and flowing. Isn't it true that there is no actual pus and blood there? Because isn't it true that the burning steel and so on in the hells is only something that appears to a person who is born there, but that there is nothing there which actually is these objects? Because isn't it true that there is no one at all who went and made all these kinds of things? And isn't this a fact, because doesn't the text of *The Bodhisattva's Way of Life* say:
>
> Who made the burning steel that acts
> As the floor of the world of hell?
> Where did all the mass of flames
> You find there all come from?
>
> The Able Ones have spoken that
> Everything there like this
> Is nothing at all other than
> The mind of what's non-virtue.

སྐྱོན་མེད་དེ། དེའི་དོན་ལྕགས་སྲེག་ལ་སོགས་པ་དེ་དག་དབང་ཕྱུག་རྟག་པ་སོགས་ཀྱིས་བློའི་གཡོ་བ་སྔོན་དུ་བཏང་ནས་བྱས་པ་མ་ཡིན་པར་དེར་སྐྱེས་པའི་འགྲོ་བའི་སྡིག

སེམས་བྱེད་པ་པོར་བསྟན་པའི་ཕྱིར།

Yet there is no such problem. The point of this quotation is to say that the burning steel and so on are not something that was created by some unchanging creator being or something like that; by someone who thought it over first and then created them. The lines are meant to show us that what really made all these things is the non-virtuous states of mind had by the beings who have to take birth there.

དེ་ལྟར་མ་ཡིན་ན། དགེ་བ་བཅུ་ལ་སྤྱོད་པའི་སྐྱེས་བུ་དམ་པ་མཐོ་རིས་སུ་སྐྱེས་ནས་དེའི་བདེ་བ་མྱོང་བ་དང་། མི་དགེ་བཅུ་ལ་སྤྱོད་པའི་སེམས་ཅན་དམན་པ་ངན་སོང་དུ་སྐྱེས་ནས་དེའི་སྡུག་བསྔལ་མྱོང་བ་གཉིས་ལ། འཁྲུལ་སྣང་བཟང་ངན་ཙམ་མ་གཏོགས་ལུས་ཀྱིས་བདེ་སྡུག་མྱོང་མི་མྱོང་གི་ཁྱད་པར་མེད་པར་ཐལ། ཁྱོད་ཀྱི་རིགས་པ་དེ་འཐད་པའི་ཕྱིར།

If this were not the case, then consider those holy people who lead their lives following the ten virtues, and who are then born into the higher realms, and then experience the pleasures of these realms. And consider too those miserable people who lead their lives following the ten non-virtues, and who are then born into the lower realms, and then experience the sufferings of these realms. Is the difference between them just that they are having some better or worse kind of misperception, and not whether they are experiencing pleasure or pain? This would have to be the case, if your reasoning were correct.

འདོད་ན། མཐོ་རིས་ཀྱི་བདེ་བ་དང་། ངན་སོང་གི་སྡུག་བསྔལ་མེད་པར་ཐལ། འདོད་པ་དེའི་ཕྱིར།

Suppose you agree that it is only a matter of better or worse misperceptions. Are you saying then that the pleasures of the higher realms don't even exist, and that the pains of the lower realms don't even exist? You must be, if you agree this way.

དེས་ན། ལས་ཅན་གྱི་འགྲོ་བ་གསུམ་གྱིས་བརྟན་ཞིང་གཡེར་བ་ཕོར་པ་གང་ལ་ཅིག་ཅར་དུ་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ། ཚད་མཚུངས་ངེས་པར་དགོས་པ་མ་ཡིན་ཏེ། དགོས་ན།

ཕོར་པ་གང་པོ་དེའི་ནང་དུ་གནས་ཀྱི་སློས་གནས་ཤིང་། ཐ་མལ་གྱི་མིག་ཤེས་ཀྱིས་མི་བཟོད་པའི་སྲོག་ཆགས་ཕྲ་མོའི་མིག་ཤེས་ཀྱིས་ཀྱང་། དེའི་ཚད་མར་འགྲོ་དགོས་པ་དང་། རྒྱ་མཚོའི་ནང་ན་གནས་པའི་སྲོག་ཆགས་ཕྲ་མོའི་མིག་ཤེས་ཀྱིས་ཀྱང་། རྒྱ་མཚོའི་ཚད་ལ་ཚད་མར་འགྲོ་དགོས་པ་དང་། ལྷ་མ་ཡིན་འགའ་ཞིག་ལ། མཚོན་ཆ་ཕོར་གང་སྣང་དགོས་པ་ལ་སོགས་པའི་སྐྱོན་ཡོད་པའི་ཕྱིར།

In conclusion now, let us consider again these three kinds of beings, each with their different karma, as they sit down together and look at a glass full of something wet and flowing. It's not necessarily true that they must all have valid perceptions which are identical. If they did, then the three beings looking at the glass of water would have to think of the water as a place to live, in the way that a creature living in water would. The three beings as well would have to see the water in the same way that microscopic organisms living in the water, little beings imperceptible to normal visual consciousness, see it with their own visual consciousness. Then too the visual consciousness of microscopic organisms living in the depths of the ocean would have to be a valid perception towards the entire extent of the sea. And certain kinds of near-gods too would have to see weapons as glasses of water, and on and on; the problems raised would be many.

དེའི་ཚེ་ན། ཚད་མཚུངས་ངེས་པར་མི་དགོས་ཀྱང་། ཚད་མཚུངས་གསུམ་ཡོད་པ་སྲིད་པ་ཡིན་ཏེ། ལས་ཀྱི་དབང་གིས་དངོས་པོ་ཚད་གྲུབ་པ་གསུམ་བསྐྱེད་ནུས་པ་སྔར་གྱི་རིགས་པས་འགྲུབ། དེ་བསྐྱེད་ནུས་ན། ལས་ཀྱི་དབང་གིས་སྣོད་ཚད་མཚུངས་གསུམ་སྐྱེ་བ་ཡོད་པར་ཡང་མཚུངས་པའི་ཕྱིར།

Again consider this same situation. Even though it is not necessarily true that the valid perceptions are identical, it is possible for there to be three valid perceptions here which happen to be identical. This is because, as we have already established logically, there can be a case where by the force of karma three different objects, each one confirmed by a valid perception, start to exist. And since this is possible, then it is equally possible that, by the force of karma, three equivalent valid perceptions of a vessel could start to exist as well.

རྣག་ལ་སོགས་པའི་དངོས་པོ་གསུམ་པོ་དེ་སྤྱིར་གོ་ས་འགོག་ནུས་ཀྱི་དངོས་པོ་ཡིན་ཀྱང་། དེ་ལྟར་བལྟས་པ་དེའི་ཚེ་ན་གོ་ས་འགོག་བྱེད་ཀྱི་དངོས་པོ་མ་ཡིན་པ་མི་འགལ་ཏེ། རི་རབ་གྲུ་བཞི་དང་། ཟླུམ་པོ་ལ་སོགས་པ་ཕན་ཚུན་གོ་ས་འགོག་ནུས་ཀྱི་དངོས་པོ་ཡིན་ཀྱང་། རི་རབ་གཅིག་གི་གོ་ས་ན། དེ་གཉིས་ཀ་ཡོད་པ་སྲིད་པ་ལྟ་བུ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། ལྕགས་གོང་དམར་འབར་བ་ཚ་བ་ཡིན་ཀྱང་། ལྕགས་སྔགས་བཏབ་པའི་ལག་པས་རེག་པའི་ཚེ། དེའི་སྨྱོང་བྱར་གྱུར་པའི་རེག་བྱ་དེ་ཚ་བའི་རེག་བྱ་མ་ཡིན་ཏེ། ཚ་བ་མ་ཡིན་པའི་རེག་བྱ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Generally speaking, each of the three objects mentioned—the pus and the other two—are things of the type that block other objects from entering into the space which they themselves occupy. It is no contradiction though to say that, in this situation where the beings are looking this way, they are not objects such that they block other things from entering into the space they occupy. This is true for the following reason.

A central mountain of the world which is square in shape, and a central mountain of the world which is round in shape, and the like, are objects such that they block other things from entering the space they occupy. Nevertheless, it is possible for both these things to occupy the space taken up by a single central mountain of the world. A red-hot ball of steel is something that's hot, but consider what happens when a person touches it after he has used the mantra of steel on his hand. The sensation that he feels is not a sensation of heat; on the contrary, it is a sensation of something not heat.

[This concludes the section of the text entitled "The Stream."]

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Seven: Black and White Deeds, the "Path of Action," and the Root and Branch Non-Virtues

རྒྱལ་བ་དགེ་འདུན་གྲུབ་ཀྱིས་བརྩམས་པའི་མཛོད་ཊཱིཀ་ཐར་ལམ་གསལ་བྱེད་རྩ་བ་དང་
བཅས་པ་ལས།

The following selections are taken from *Illumination of the Path to Freedom,* a commentary to the *Abhidharmakosha* by Gyalwa Gendun Drup, His Holiness the First Dalai Lama.

63
Black, White, and Other Deeds Defined

།མི་དགེ་གཟུགས་དང་འདོད་གཏོགས་པའི།
།དགེ་བ་ཉིད་ནི་རིམ་བཞིན་དུ།
།ནག་དང་དཀར་དང་གཉིས་ཀའི་ལས།
།དེ་ཟད་བྱེད་པ་ཟག་མེད་ཡིན།

Non-virtue as well as virtue itself taken
In by the form and desire represent
Respectively deeds which are black, white, and both.
The unstained is what brings it to an end.

[IV.237-40]

།འོ་ན་ལས་དེ་དག་གི་ངོ་བོ་ཇི་ལྟ་བུ་ཞེ་ན། མི་དགེ་བ་ནི་གནག་ལ་རྣམ་པར་སྨིན་པ་

གནག་པའི་ལས་ཡིན་ཏེ། རང་གི་ངོ་བོ་ཉོན་མོངས་ཅན་ཡིན་པས་གནག་ལ། རྣམ་སྨིན་ཡིད་དུ་མི་འོང་བ་འབྱིན་པས་རྣམ་སྨིན་ཡང་གནག་པའི་ཕྱིར།

Just how do we describe these four types of deeds? **Non-virtue represents** a type of **deed which is black** and ripens into something **black.** It is black in that its very nature consists of something afflicted. It also ripens into something black, for it ripens forth into an undesirable result.

གཟུགས་སུ་གཏོགས་པའི་དགེ་བ་ནི། དཀར་ལ་རྣམ་པར་སྨིན་པ་དཀར་བའི་ལས་ཡིན་ཏེ། རང་གི་ངོ་བོ་རྒྱུད་གཅིག་ལ་ཉོན་མོངས་པ་དང་མ་འདྲེས། རྣམ་སྨིན་ཡིད་དུ་འོང་བ་འབྱིན་ཞིང་རྒྱུད་གཅིག་ལ་སྡུག་བསྔལ་དང་མ་འདྲེས་པའི་ཕྱིར།

Virtue taken in by the realm of **form represents** a type of **deed which is white** and also ripens into something white. This is first of all because of its basic nature: it is unmixed with afflicted types of things, within the mental stream in question. And it ripens forth into a desirable result; with the one mental stream, it is not mixed together with any suffering.

འདོད་པར་གཏོགས་པའི་དགེ་བ་ནི་དཀར་གནག་ལ་རྣམ་པར་སྨིན་པ་ཡང་དཀར་གནག་པའི་ལས་ཡིན་ཏེ། རང་གི་ངོ་བོ་ཉོན་མོངས་ཅན་མིན་པས་དཀར། རྒྱུད་གཅིག་ལ་ཉོན་མོངས་པ་དང་འདྲེས་པས་གནག །འབྲས་བུ་ཡིད་དུ་འོང་བ་འབྱིན་པས་རྣམ་སྨིན་དཀར། རྒྱུད་གཅིག་ལ་སྡུག་བསྔལ་དང་འདྲེས་པས་རྣམ་སྨིན་གནག་པའི་ཕྱིར།

Virtue taken in by the realm of **desire represents** a type of **deed which is both** white and black, and which also ripens into something both white and black. Since its basic nature is free of affliction it is white but—since within a single mental stream it is also mixed with afflicted things—it is black as well. It ripens into something white because it gives forth a pleasant result but—since within the particular mental stream this is also mixed with suffering—we can also say it ripens into something black.

ཟག་མེད་ཀྱི་ལས་ནི་མི་དཀར་མི་གནག་རྣམ་པར་མི་སྨིན་ལ། ནག་པོ་ཟད་པར་བྱེད་པ་ཡིན་ནོ།

Deeds which are **unstained** never ripen into anything either white or black. Their nature is to be **what brings "it"**—that is, the black kind of deed—**to an end.**

64
Bringing Black and White Deeds
to an End

།ཆོས་བཟོད་འདོད་ཆགས་བྲལ་བ་ཡི།

།བར་ཆད་མེད་ལམ་བརྒྱད་ཀྱི་གང་།

།སེམས་པ་རྣམ་པ་བཅུ་གཉིས་དེ།

།ནག་པོ་ཟད་པར་བྱེད་པའི་ལས།

།དགུ་པའི་སེམས་པ་གང་ཡིན་པ།

།དེ་ནི་དཀར་ནག་ཟད་བྱེད་ཡིན།

།དཀར་པོ་བསམ་གཏན་ཆགས་བྲལ་བའི།

།བར་ཆད་མེད་ལམ་སྐྱེས་ཐ་མས།

Twelve types of mental movement had with
Phenomena, mastery, and eight of the
Uninterrupted path free of desire
Are deeds that act to bring the black to an end.
That which is the mental movement in the
Ninth acts to end the white and black.
White by the final uninterrupted arising,
Free of desire for the concentration.

[IV.241-8]

།ཟད་པར་བྱེད་ཚུལ་ནི། ཆོས་བཟོད་པ་ཞི་དང་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་བར་ཆད་མེད་ལམ་བརྒྱད་ཀྱི་སེམས་པ་གང་ཡིན་པ་རྣམ་པ་བཅུ་གཉིས་པོ་དེ་ནག་པོ་ཟད་པར་བྱེད་པའི་ལས་ཡིན་ཏེ། འདོད་ཉོན་སྤོང་བར་བྱེད་པའི་ཕྱིར།

Here is how these deeds are brought to an end. First let's take the **twelve types of mental movement had with** the four instants known as **"the mastery of phenomena,"** as well as **eight** instants **of the uninterrupted path** [part of the path of seeing, the direct perception of selflessness] which is **free of desire.** These **are** the **deeds that act to bring black** deeds **to an end,** for they function to eliminate all the mental afflictions that relate to the desire realm.

བར་ཆད་མེད་པའི་ལམ་དགུ་པའི་སེམས་པ་གང་ཡིན་པ་དེ་ནི་དཀར་གནག་ཟད་པར་བྱེད་པའི་ལས་ཡིན་ཏེ། འདོད་པའི་དགེ་བ་ལ་འདུན་པ་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་སྒོ་ནས་སྤོང་། འདོད་པའི་ཉོན་མོངས་ཐོབ་པ་ཆད་པའི་ཚུལ་གྱིས་སྤོང་བའི་ཕྱིར།

Next let's take **that** type **which is the mental movement in the ninth** instant of the uninterrupted path. This is a deed which **acts to end the white and black,** first of all because it eliminates desire-realm virtue by means of eliminating the aspiration, or the desire, for it. Secondly, it eliminates all the mental afflictions of the desire realm—the process here being that one stops the hold which retains them.

བསམ་གཏན་བཞི་པ་ལ་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་བར་ཆད་མེད་ལམ་སྐྱེས་པ་ཐ་མས་དཀར་པོ་ཟད་པར་བྱེད་པ་ཡིན་ཏེ། གཟུགས་ཀྱི་དགེ་བ་ལ་འདུན་པ་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བའི་ཚུལ་གྱིས་སྤོང་བའི་ཕྱིར།

Finally, let's consider **the final** instant in the **arising** of the **uninterrupted** path which is **free of desire for the** fourth level of **concentration.** It is **by** this that **white** deeds are brought to an end, for here one eliminates aspiration, that is desire, for virtue of the formless realm.

65
Other Views on the Black and White

།གཞན་ནི་དམྱལ་བ་མྱོང་འགྱུར་དང་།
།འདོད་གཞན་མྱོང་འགྱུར་གཉིས་སུ་རིག
།གཞན་ནི་མཐོང་བས་སྤང་བྱ་གནག

།འདོད་པ་ལས་སྐྱེས་གཞན་དཀར་གནག

According to others, understood as those
For a hell experience, the two for other desire.
Others, what seeing eliminates is black;
White and black, others that come from desire.

[IV.249-52]

སྡེ་པ་གཞན་ནི་དམྱལ་བ་མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས་དེ་ནག་པོ་དང་། འདོད་པའི་འགྲོ་བ་གཞན་མྱོང་བར་འགྱུར་བའི་ལས་ནི་དཀར་གནག་གཉིས་ཀའི་ལས་སུ་རིག་གོ་ཞེས་ཟེར། ཡང་སྡེ་པ་གཞན་ནི་མཐོང་བས་སྤང་བར་བྱ་བའི་ལས་དེ་གནག་པ་དང་། འདོད་པ་ལས་སྐྱེས་པ་གཞན་དཀར་གནག་གཉིས་ཀའི་ལས་སུ་འདོད་དོ།

According to the claim of certain **other** groups, deeds which bring one an **experience** in the **hells** are to be **understood as** the "black" ones. And those that bring one an experience in some **other** birth in the **desire** realm are to be **understood as** the **two:** as deeds that are both white and black.

Still **other** groups assert that those kinds of deeds **which** the path of **seeing eliminates are** the **black** ones, while the **other** deeds **that come from the desire** are both **white and black.**

We turn next to our fifth group of deeds, which includes those divided on the basis of the person who possesses them.

****

72
Three Types of Each Path of Action

།སྦྱོར་བ་རྫ་བ་གསུམ་ལས་སྐྱེས།
།དེ་ཡི་མཇུག་ཐོགས་ལས་བྱུང་ཕྱིར།
།བརྣབ་སེམས་སོགས་རྩ་གསུམ་ལས་སྐྱེས།
།དགེ་བ་སྦྱོར་དང་མཇུག་བཅས་རྣམས།

།ཆགས་སྡང་གཏི་མུག་མེད་ལས་སྐྱེས།

The undertakings come from the root three.
Because they occur just subsequent to them,
Coveting and the rest come from these three.
The virtues, with undertaking and conclusion,
From no desire, dislike, ignorance.

[IV.272-6]

།གཉིས་པ་ནི། མདོ་ལས་སྲོག་གཅོད་པ་གསུམ་སྟེ། འདོད་ཆགས་ལས་སྐྱེས་པ་དང་། ཞེ་སྡང་ལས་སྐྱེས་པ་དང་། གཏི་མུག་ལས་སྐྱེས་པས་གསུངས་ན། ལས་ལམ་ཐམས་ཅད་རྩ་བ་གསུམ་གསུམ་གྱིས་མཐར་ཕྱིན་པར་བྱེད་པ་ཡིན་ནམ་མིན་ཞེ་ན།

Now sutra states that there are three types of killing: that which comes from desiring something, that which comes from disliking something, and that which comes from being ignorant of things. One may ask then whether the various paths of action are each brought to completion by these three roots of all non-virtue.

མིན་ཏེ། མདོ་ལས་གསུངས་པ་ནི་སྲོག་གཅོད་པ་ལྟ་བུའི་སྦྱོར་བ་རྩ་བ་གསུམ་ལས་སྐྱེས་པ་ལ་དགོངས་སོ།

The answer is that they are not. The statement from sutra was made only with reference to the fact that **the "undertaking"** stages of deeds such as killing **come from the root three.**

།འོ་ན་མི་དགེ་བ་བཅུའི་སྦྱོར་བ་རྩ་བ་གསུམ་ལས་སྐྱེས་པ་ཇི་ལྟ་བུ་ཞེ་ན། སྲོག་གཅོད་པའི་སྦྱོར་བ་འདོད་ཆགས་ལས་སྐྱེས་པ་ནི། ཤའི་ཕྱིར་དུ་སྲོག་གཅོད་པ་ལྟ་བུའོ། །ཞེ་སྡང་ལས་སྐྱེས་པ་ནི་དགྲ་བོ་གསོད་པ་ལྟ་བུའོ། །གཏི་མུག་ལས་སྐྱེས་པ་ནི་བསོད་ནམས་ཀྱི་བློས་ཕམ་སོགས་གསོད་པ་ལྟ་བུའོ།

One may next ask for a description of the process by which the "undertaking" stages of the ten non-virtues come from the three roots of non-virtue. Let's start with the act of killing. The "undertaking" stage of this type of act comes from desire in a case where, for example, you take the life of another being in

order to get its flesh to eat. An instance where this stage comes from dislike would be where you kill your enemy. And a case where the undertaking stage comes from being ignorant of things would be where you kill someone like your father or mother out of some meritorious intent.

།མ་བྱིན་པར་ལེན་པའི་སྦྱོར་བ་འདོད་ཆགས་ལས་སྐྱེས་བ་ནི། ནོར་ལ་ཆགས་པའི་སློ་ནས་མ་བྱིན་པར་ལེན་པ་ལྟ་བུ། ཞེ་སྡང་ལས་སྐྱེས་པ་ནི་དགྲ་བོའི་ནོར་རྐུ་བ་ལྟ་བུ། གཏི་མུག་ལས་སྐྱེས་པ་ནི་བྲམ་ཟེ་རྐུ་བ་ཆོས་སུ་བཤད། །ཅེས་པ་ལྟ་བུའོ།

Next let's consider the act of stealing. An example of the "undertaking" stage for this act coming from desire would be where you steal something of value out of a longing for it. A case where this stage comes from dislike would be, for example, where you steal something of value from your enemy. An example of the "undertaking" stage for stealing coming from ignorance is exemplified by the description that "It's religion when a Brahmin steals."

།འདོད་པས་ལོག་པར་གཡེམ་པ་འདོད་ཆགས་ལས་སྐྱེས་པ་ནི། ཆགས་པའི་སློ་ནས་ལོག་པར་འཇུག་པ་ལྟ་བུ། ཞེ་སྡང་ལས་སྐྱེས་པ་ནི། གཞན་སྙ་དབབ་པའི་ཕྱིར་དུ་འཁྲིག་པ་སྤྱོད་པ་ལྟ་བུ། གཏི་མུག་ལས་སྐྱེས་པ་ནི། མེ་ཏོག་དང་། འབྲས་བུ་དང་། ཟས་གཡོས་ལེགས་པར་གྲུབ་པ་དང་། ཆུ་དོགས་དང་། ལམ་དང་འདྲ་བས་ཐམས་ཅད་ཀྱིས་བསྟེན་པར་བྱའོ་ཞེས་པ་ལྟ་བུའོ།

Sexual misconduct that comes from desire would be a case where, for example, one engages in some wrong kind of sexual activity because of lustful feelings. Sexual misconduct born from dislike would be represented by engaging in sexual intercourse in order to harm someone else's reputation. Sexual misconduct that you do from ignorance is typified in the statement that "Sex should be enjoyed by everyone together, like the flowers and the fruits of the earth, like a banquet ready for the feast, like a pool in the river, like a public road."

།བརྣབ་སེམས་སོགས་ཡིད་ཀྱི་གསུམ་ནི་རྩ་བ་གསུམ་ལས་སྐྱེས་ཏེ། རྩ་བ་གསུམ་པོ་དེའི་མཇུག་ཐོགས་ལས་བྱུང་བའི་ཕྱིར། དགེ་བ་བཅུ་སྦྱོར་བ་དང་མཇུག་དང་དངོས་

གཞི་དང་བཅས་པ་རྣམས་ཆགས་སྡང་གཏི་མུག་མེད་ལས་སྐྱེས་པ་ཡིན་ནོ།

Coveting and the rest of the three misdeeds of thought **come from these three** roots of non-virtue **because they occur just subsequent to them**—to these three roots. **The** ten **virtues,** and here we consider them **with** all their various stages (**undertaking** and **conclusion,** as well as actual commission), come **from** the states of possessing **no desire** for something, no **dislike** for a thing, and no **ignorance** of things.

།གསུམ་པ་ལ། མི་དགེ་བའི་ལས་ལམ་གྱི་བྱེད་པ། སོ་སོའི་མཚན་ཉིད། ལས་ལམ་གྱི་སྒྲ་དོན་ནོ།

This brings us to our third point, a detailed discussion of non-virtuous paths of action. We present first the way these paths are committed, the their individual definitions, and finally the literal meaning of the expression "a path of action."

73
How Non-Virtues are Completed

།གསོད་དང་གནོད་སེམས་ཚིག་རྩུབ་པོ།
།ཞེ་སྡང་གིས་ནི་མཐར་ཕྱིན་བྱེད།
།ལོག་གཡེམ་བརྣབ་སེམས་མ་བྱིན་ལེན།
།ཆགས་པ་ཡིས་ནི་རྫོགས་པར་བྱེད།
།ལོག་པར་ལྟ་བ་གཏི་མུག་གིས།
།ལྷག་མ་གསུམ་གྱིས་རྫོགས་པར་འདོད།

Taking life, malice, and harsh speech are
Brought to their completion by dislike.
Sexual misconduct, coveting, and
Stealing are brought to completion by desire.
Mistaken views by ignorance of things;
The rest accepted as completed by three.

[IV.277-82]

།དང་པོ་ནི། འོ་ན་མི་དགེ་བ་རྣམས་གང་གང་གིས་མཐར་ཕྱིན་པར་བྱེད་ཅེ་ན། གསོད་པ་དང་གནོད་སེམས་དང་ཚིག་རྩུབ་པོ་གསུམ་ཞེ་སྡང་གིས་མཐར་ཕྱིན་པར་བྱེད།

One may ask just what it is that brings each of the different non-virtues to completion. Three of them—**taking life, malice, and harsh speech—are brought to their completion by** the emotion of **dislike.**

འདོད་པས་ལོག་པར་གཡེམ་པ་བརྣབ་སེམས་མ་བྱིན་ལེན་གསུམ་འདོད་ཆགས་ཀྱིས་ནི་རྫོགས་པར་བྱེད། ལོག་པར་ལྟ་བ་གཏི་མུག་གིས་རྫོགས་པར་བྱེད་དེ། ཆེར་རྨོངས་པ་ལས་ལོག་ལྟ་འབྱུང་བའི་ཕྱིར།

Another three—the non-virtues of **sexual misconduct, coveting, and stealing—are brought to completion by desire. Mistaken views** are brought to completion **by** an **ignorance of things,** for mistaken views spring from a deep-seated lack of understanding.

ལྷག་མ་རྫུན་ཕྲ་མ་ངག་ཀྱལ་གསུམ་དུག་གསུམ་གྱིས་རྫོགས་པར་འདོད་དེ། འདོད་ཆགས་ཀྱིས་ཀུན་ནས་བསླངས་པ་འདོད་ཆགས་ཀྱིས་རྫོགས་པར་བྱེད་པ་ལྟ་བུའོ།།

The "rest"—which refers to the three of lying, divisive speech, and meaningless talk—are **accepted as** being **completed by** all **three** poisons of the mind. Such actions motivated by desire, for one example, would be brought to their completion by desire.

74
The Objects of Non-Virtue

།གཞི་ནི་སེམས་ཅན་ལོངས་སྤྱོད་དང་།
།མིང་དང་གཟུགས་ནི་མིང་ཡིན་ནོ།

The objects consist of living beings, enjoyments.
Names and forms, and then of names as well.

[IV.283-4]

འོ་ན། ཆ་བཞི་པོ་དེ་དག་གི་གཞི་གང་ཞེ་ན། ཆ་དང་པོའི་གཞི་ནི་སེམས་ཅན་ཡིན་ཏེ། གསོད་པ་ནི་སེམས་ཅན་གྱི་སྲོག་གཅོད་པ་དང་། གནོད་སེམས་སེམས་སེམས་ཅན་ལ་སྡང་བ། ཚིག་རྩུབ་པོ་ནི་མི་སྙན་པ། ཞེས་འབྱུང་བའི་ཕྱིར།

One might ask what things serve as the objects for each of the four divisions of non-virtues just mentioned. **The object** of the non-virtues of the first division **consists of living beings:** killing is to take the life of a living being; malice is to feel hatred for a living being; and—as the root text itself says—"harsh speech is that which is unpleasant."

ཆ་གཉིས་པའི་གཞི་ནི་ལོངས་སྤྱོད་ཡིན་ཏེ། སེམས་ཅན་གྱི་ནང་གི་རེག་བྱ་ལ་ལོངས་སྤྱོད་པ་ལས་བྱུང་བ་དང་། དེ་ལ་བདག་ཏུ་བཟུང་བའི་དབང་གིས་བྱུང་བའི་ཕྱིར།

The non-virtues of the second division have **enjoyments** as their object: they occur through enjoyment in the form of physical sensations within a living being, or by force of one's taking possession of certain enjoyments.

ཆ་གསུམ་པའི་གཞི་ནི་མིང་དང་གཟུགས་ཡིན་ཏེ། མིང་གཟུགས་ཀྱིས་བསྡུས་པའི་དགེ་མི་དགེ་མེད་པར་ལྟ་བ་ལས་བྱུང་བའི་ཕྱིར། ཆ་བཞི་པའི་གཞི་ནི་མིང་ཡིན་ཏེ། རྫུན་ཚིག་སོགས་མིང་ལ་བརྟེན་ནས་འབྱུང་བའི་ཕྱིར།

The objects of the third division are **names and forms,** for the non-virtue in this case arises from a view about the virtues and non-virtues that are all part of names and forms in general. The objects of the last division are **names,** for lying and so forth all occur—ultimately—based on the names of things.

75
Some Ethical Questions

།སྔ་དང་མཉམ་དུ་ཤི་བ་ལ།
།དངོས་མེད་ལུས་གཞན་སྐྱེས་ཕྱིར་རོ།
།དམག་ལ་སོགས་པར་དོན་གཅིག་ཕྱིར།

།ཐམས་ཅད་བྱེད་པ་པོ་བཞིན་ལྡན།

There is no actual stage for those who die
Before or together, for another body's been born.
Because their goal's the same in a war or whatever,
All possess it as much as the one who commits it.

[IV.285-8]

ཕ་རོལ་པོ་འཆི་ངེས་པའི་མཚོན་བསྣུན་ནས། གསོད་བྱེད་དེ་གསོད་བྱའི་སྔར་ཤི་བ་དང་། མཉམ་དུ་ཤི་བ་ལ་ལས་ལམ་གྱི་དངོས་གཞི་འབྱུང་ངམ་མི་འབྱུང་ཞེ་ན།

"Suppose," one may begin, "that a person takes a weapon and delivers a blow to someone else which is sure to kill him, but then this murderer himself happens to **die,** either **before** his victim **or together** with him—at the same time. Can we say then that the **actual** "commission" **stage** of a full path of action has occurred **for** such a murderer, or not?"

དེ་ལ་དེ་འབྱུང་བ་མེད་དེ། གསད་བྱ་མ་ཤི་བར་དེ་མི་འབྱུང་། གསད་བྱ་དང་མཉམ་དུ་ཤི་ན་ལུས་གཞན་སྐྱེས་ཤིང་། དེས་ཕ་རོལ་པོ་གསོད་པའི་སྦྱོར་བ་མ་བྱས་པའི་ཕྱིར།

The answer is that **there is no** occurrence of this stage for such a person. In the first place, the stage cannot occur before the victim dies; in the second place, where the murderer dies at the same time as his victim, **another body** of the killer **has been born.** There is no actual commission because the body never went through the stage of undertaking this act towards the victim in question.

དམག་ལ་སོགས་པ་བྱས་ནས་གཅིག་གིས་ཕ་རོལ་པོ་བསད་ན། གཅིག་པོ་དེ་ཁོ་ན་ལ་ལས་ལམ་འབྱུང་ངམ་ཞེ་ན། མ་ཡིན་ཏེ། དམག་ལ་སོགས་པར་གསོད་པའི་དོན་གཅིག་ལ་ཞུགས་པའི་ཕྱིར་ཐམས་ཅད་གསོད་པར་བྱེད་པ་པོ་བཞིན་དུ་ལས་ལམ་དང་ལྡན་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

One may raise another question: "Suppose a group of people are engaged in a war or similar activity, and one of these people kills someone from the other side. Does a path of action occur only for the one person who actually did the killing?" It does not. **Because** they are engaged **in** the **war** (**or whatever** activity it may be) for **the same** common **goal,** all the people involved come to possess a full path of action, just **as much as the one who commits it.**

གཉིས་པ་ལ། རྩ་བ་བཞི། ཐ་སྐད་བཞི། ཡན་ལག་དྲུག་བཤད་པའོ།

Next we present the definition of each individual non-virtue. We start with the "root" non-virtues, continue to the "four expressions," and end with the six "branch" non-virtues.

76
Definitions of the Four
"Root" Non-Virtues

།སྲོག་གཅོད་པ་ནི་བསམས་བཞིན་དུ།
།མ་ནོར་བར་ནི་གཞན་གསད་པའོ།
།མ་བྱིན་ལེན་པ་གཞན་གྱི་ནོར།
།གཟུ་དང་འཇབ་བུས་བདག་གིར་བྱེད།
།བགྲོད་མིན་འགྲོ་བ་འདོད་པ་ཡིས།
།ལོག་པར་གཡེམ་པ་རྣམ་པ་བཞི།
།རྫུན་ཚིག་འདུ་ཤེས་གཞན་སྒྱུར་བའི།
།ཚིག་དོན་མངོན་པར་གོ་བའོ།

Taking life is killing another being
Purposely, and without a mistake.
Stealing is to take possession of
Another's wealth by means of force or stealth.
Sexual misconduct, of four types,
Engaging in improper kinds of sex.
Lying's when the meanings of one's words
Are understood, a wrong impression given.

[IV.289-96]

།དང་པོ་ནི། མི་དགེ་བ་བཅུ་སོ་སོའི་ངོ་བོ་གང་ཞེ་ན། སྲོག་གཅོད་པ་ནི་བསམས་བཞིན་དུ་མ་ནོར་བར་ནི་གཞན་བསད་པའོ། །བསམས་བཞིན་དུ་ཞེས་པས་མ་བསམས་པར་ཤི་བ་ལ་ཉེས་པ་མེད་པར་བསྟན།

"What," one may ask, "is the basic nature of each of the ten non-virtues?" The **taking** of **life is** defined as **killing another being purposely, and without a mistake.** The word "purposely" is meant to indicate that there is no problem like where the being in question has died but there was no intent.

མ་ནོར་བར་ཞེས་པས་ལྷ་སྦྱིན་ལྟ་བུ་གསོད་པའི་སྦྱོར་བ་བྱས་ནས། གཞན་མཆོད་སྦྱིན་དང་ནོར་ནས་མཆོད་སྦྱིན་བསད་ཀྱང་ལས་ལམ་གྱི་དངོས་གཞི་མི་འབྱུང་བར་བསྟན། གཞན་ཞེས་པས་རང་བསད་པ་ལ་ལས་ལམ་གྱི་དངོས་གཞི་མི་འབྱུང་བར་བསྟན་ཏོ།

The words "without a mistake" are meant to indicate that no "actual-commission" stage of an act occurs in a case of mistaken identity; for example, in a case where you undertake to kill John but instead kill Joe because you have mistaken him for John. The word "another," finally, is meant to indicate that no "actual-commission" stage occurs either in an instance where one takes his own life.

།མ་བྱིན་པར་ལེན་པ་ནི་བསམས་བཞིན་དུ་མ་ནོར་བར་གཞན་གྱི་ནོར་མཐུ་དབང་ཆ་དང་འཇབ་བུས་མ་ཚོར་བར་བདག་གིར་བྱེད་པའོ། །བསམས་བཞིན་དུ་མ་ནོར་བར་བགྲོད་པར་བྱ་བ་མིན་པར། འགྲོ་བར་འདོད་པའི་སྒོ་ནས་འདོད་པས་ལོག་པར་གཡེམ་པར་འགྱུར་བ་རྣམ་པ་བཞི་ཡོད་དེ།

Stealing is to take possession of another's wealth, purposely and without a mistake, whether it be **by means of** superior **force or** by **stealth**—undetected. **Sexual misconduct** is **engaging in kinds of sex** which are **improper** to perform, purposely and with no mistaken identity.

གཞན་གྱིས་བདག་ཏུ་བཟུང་བའི་རྒྱུད་མ་དང་། དེ་མིན་ཡང་རང་གི་མ་དང་སྲིང་མོ་དང་ཕ་མ་བདུན་རྒྱུད་ཚུན་ཆད་དུ་འབྲེལ་བའི་ཉེ་དུ་མོ་དང་། རང་གི་རྒྱུད་མ་ཡིན་ཡང་

ཡན་ལག་མ་ཡིན་པ་ཁ་དང་གཞང་ལམ་དང་། ཡུལ་མ་ཡིན་པ་སྣང་བ་དང་བཅས་པ་དང་། མཆོད་རྟེན་དང་གཙུག་ལག་ཁང་གི་དྲུང་དུ་དང་། དུས་མ་ཡིན་པ་ནུ་ཞོ་འཐུང་བ་དང་། སྦྲུམ་པ་དང་། བསྙེན་གནས་ལ་གནས་པའི་ཆ་སྤྱོད་ན་ལོག་གཡེམ་དུ་འགྱུར་བའི་ཕྱིར།

This sexual misconduct is **of four** different **types,** as the number of the following list each constitutes one of its forms:

1) sex with someone else's wife or with a woman who, although she is not another person's wife, is too closely related to oneself—his mother, or sister, or any female related to one up to seven generations past;

2) sex with a woman, even if she is one's wife, using an improper part of her body—her mouth or anus;

3) sex in an improper place—out in the open or in the environs of a shrine or temple; and

4) sex at an improper time—while a baby is still nursing from the woman, or when she is pregnant, or during the period that she is observing the one-day layman's vow.

རྫུན་ཚིག་ནི་བསམས་བཞིན་དུ་མ་ནོར་བར་འདུ་ཤེས་གཞན་དུ་བསྒྱུར་ནས་སྨྲས་པའི་ཚིག་གི་དོན་ཕ་རོལ་པོས་མངོན་པར་གོ་བའོ།།

Lying is when the meanings of one's spoken **words are understood** by the other person involved, and **a wrong impression** has been **given** him—purposely, and without any mistaken identity.

Next we describe the "four expressions."

77
The Four Expressions

།མིག་རྣ་ཡིད་ཀྱི་རྣམ་ཤེས་དང་།
།གསུམ་གྱིས་ཉམས་སུ་མྱོང་གང་དེ།
།མཐོང་ཐོས་རྣམ་པར་ཤེས་པ་དང་།
།རྟོགས་པ་ཡིན་ཏེ་རིམ་བཞིན་བཤད།

That experienced by consciousness
Of eye, of ear, the thought, and by the three
Represents respectively what's seen,
What's heard, what's known, and also what is sensed.
[IV.297-300]

གཉིས་པ་ནི། མདོ་ལས། མཐོང་བ་དང་། ཐོས་པ་དང་། རྣམ་པར་ཤེས་པ་དང་། རྟོགས་པ་བཞི་ལ། མ་མཐོང་ཞེས་སོགས་བཞི་དང་། མ་མཐོང་ཞེས་སོགས་བཞི་ལ། མཐོང་ཞེས་སོགས་བཞི་སྟེ་བྱིས་པའི་ཐ་སྙད་བརྒྱད་དང་།

Now sutra makes mention of the "eight expressions of a child" [one who has yet to see selflessness directly], which consist of:

1) four types where you say "I didn't see it" and so on about four different kinds of things—things that you really did see, hear, know, or sense; and

2) four types where you say "I did see it" and so on about another four kinds of things—things that you really didn't see, hear, know, or sense.

མཐོང་བ་ལ་མཐོང་ཞེས་སོགས་བཞི་དང་། མ་མཐོང་བ་ལ་མ་མཐོང་ཞེས་སོགས་བཞི་སྟེ་འཕགས་པའི་ཐ་སྙད་བརྒྱད་གསུངས་ན། མཐོང་བ་དང་ཐོས་པ་སོགས་བཞི་པོ་གང་ཡིན་ཞེ་ན། མིག་གི་རྣམ་པར་ཤེས་པ་དང་། རྣ་བའི་རྣམ་པར་ཤེས་པ་དང་། ཡིད་ཀྱི་

རྣམ་པར་ཤེས་པ་དང་། སྣ་ལྕེ་ལུས་གསུམ་གྱིས་ཉམས་སུ་མྱོང་བ་གང་ཡིན་པ་དེ། རིམ་པ་བཞིན་དུ་མཐོང་བ་དང་། ཐོས་པ་དང་། རྣམ་པར་ཤེས་པ་དང་། རྟོགས་པ་ཡིན་པར་བཤད་དོ།

Sutra also mentions the "eight expressions of a realized person"—four where you say "I did see it" about things you really did see and so on; four where you say "I didn't see it" about things you really didn't see and such.

Regarding these two sets of eight, one may ask for a more detailed description of the basic four: what it is to be "something seen," "something heard," and so on. **That** which is **experienced by consciousness of** the **eye,** consciousness **of** the **ear,** consciousness of **the thought, and by the** other **three** kinds of consciousness (those of nose, tongue, and body) **represents respectively what is seen, what is heard, what is known, and also what is sensed.**

We turn next to a description of the six "branch" non-virtues.

78
Six "Branch" Non-Virtues

།ཕྲ་མ་ཕ་རོལ་དབྱེ་བའི་ཕྱིར།
།ཉོན་མོངས་ཅན་གྱི་སེམས་ཀྱི་ཚིག
།ཚིག་རྩུབ་པོ་ནི་མི་སྙན་པ།
།ཉོན་མོངས་ཅན་ཀུན་ཀྱལ་པ་ཉིད།
།གཞན་ནི་དེ་ལས་གཞན་ཉོན་མོངས།
།ཁ་གསག་གླུ་དང་ཟློས་གར་བཞིན།
།བསྟན་བཅོས་ངན་བཞིན་བརྣབ་སེམས་ནི།
།ལོག་པས་གཞན་གྱི་ནོར་ལ་ཆགས།
།གནོད་སེམས་སེམས་ཅན་ལ་སྡང་བ།

།དགེ་དང་མི་དགེ་མེད་ལྟ་བ།
།ལོག་པར་ལྟ་བ་ཡིན་་་

**Divisive speech, the words of a mentally
Afflicted state meant to split up others.
Harsh speech is that which is unpleasant;
Meaningless, really every afflicted.
Others, every other afflicted type like
Flattery for gain, a song, a show.
Like too wrong commentaries. Coveting
Wrong desire for another's wealth.
Harmful intent, hating a living being;
Mistaken view, the idea that neither virtue
Nor non-virtue even exists.**

[IV.301-11a]

།གསུམ་པ་ནི། ཕྲ་མ་ནི་བསམས་བཞིན་དུ་མ་ནོར་བར་ཕ་རོལ་པོ་མཛའ་བ་དབྱེ་བའི་ཕྱིར་ཉོན་མོངས་པ་ཅན་གྱི་སེམས་ཀྱི་ཚིག་དོན་ཕ་རོལ་པོས་གོ་བའོ།

Divisive speech consists of **words** which are spoken purposely, without any mistake, and in a **mentally afflicted state;** they are **meant to split up others** who are friends, and their meaning should be understood by the other person.

།ཚིག་རྩུབ་པོ་ནི་བསམས་བཞིན་དུ་མ་ནོར་བར་མི་སྙན་པའི་ཚིག་གི་དོན་ཕ་རོལ་པོས་གོ་བའོ།

Harsh speech consists of **unpleasant** words which are spoken purposely, and without any mistake; their meaning too should be understood by the other person.

།ཉོན་མོངས་པ་ཅན་གྱི་ཚིག་ཀུན་ངག་ཀྱལ་པ་ཉིད་ཡིན་ནོ། །སྡེ་པ་གཞན་ནི་གསུམ་པོ་དེ་ལས་གཞན་པའི་ཉོན་མོངས་ཅན་གྱི་ཚིག་ངག་ཀྱལ་པ་ཉིད་ཡིན་ཏེ། དཔེར་ན། དགེ་སློང་ལོག་པས་འཚོ་བ་ཁ་གསག་བྱེད་པ་དང་། ཆགས་པས་ཀུན་ནས་བསླངས་ནས་གླུ་ལེན་པ་དང་།

"**Meaningless** speech" **really** refers to **every** case of words spoken in an **afflicted** state of mind. **Other** groups say that what "meaningless speech"

actually refers to is **every afflicted type** of the spoken word **other** than those three already mentioned. They say cases would be **like** a monk's engaging in the improper livelihood of **flattering** someone **for** the purpose of some **gain,** or else singing **a song** out of desire.

ཟློས་གར་མཁན་ཟློས་གར་བྱེད་པའི་གནས་སྐབས་སུ། །གཞན་མགུ་བའི་ཕྱིར་གཏམ་རྒྱུད་སྨྲ་བ་དང་། ཕྱི་རོལ་བའི་བསྟན་བཅོས་ངན་པ་ལ་ཆགས་ནས་འདོན་པ་བཞིན་ནོ།

Still other cases would be where the monk told stories to entertain others at **a show** put on by some performer, or **too** where he began reciting some **wrong commentary** written by a non-Buddhist.

།བརྣབ་སེམས་ནི་ལོག་པ་སྟེ་མི་རིགས་པས་གཞན་གྱི་ནོར་ལ་ཆགས་ནས་བདག་གིར་བྱེད་འདོད་པའོ། །གནོད་སེམས་ནི་སེམས་ཅན་ལ་སྡང་བའི་རྣམ་པར་ཞུགས་པས་གནོད་པ་བྱེད་འདོད་པའོ། །དགེ་བ་དང་མི་དགེ་བ་མེད་པར་ལྟ་བ་ནི་ལོག་པར་ལྟ་བའོ།

Coveting consists of a **wrong** (that is, an improper) **desire for another's wealth,** which leads to a wish that one make it his own. **Harmful intent** is the desire to hurt another **living being,** a desire which comes from the attitude of **hating** him. And **mistaken view** is **the idea that neither virtue nor non-virtue even exists.**

Next we discuss the literal meaning of the expression "a path of action."

79
Explanation of the Expression
"Path of Action"

...འདི་ལ།

།གསུམ་ལམ་བདུན་ནི་ལས་ཀྱང་ཡིན།

In them,
Three are paths, seven deeds as well.

[IV.311b-12]

།གསུམ་པ་ནི། བཅུ་པོ་འདི་ལ་ཅིའི་ཕྱིར་ལས་ཀྱི་ལམ་ཞེས་བྱ་ཞེ་ན། ཡིད་ཀྱི་གསུམ་ལས་སེམས་པ་འཇུག་པའི་ལམ་ཡིན་པ་དང་། ལུས་ངག་གི་བདུན་ནི་ལས་ཀྱང་ཡིན་ལ། སེམས་པ་འཇུག་པའི་ལམ་ཡང་ཡིན་པས་ན་ལས་ཀྱི་ལམ་ཞེས་བྱའོ།

One may ask why the expression "path of action" is used **in** reference to **"them"**—to the group of ten just listed. The name derives first of all from the fact that the **three** involved with thought **are paths** by which the "action" or deed of mental movement is expressed. Moreover, the **seven** involved with body and speech are action or **deeds** themselves, **as well** as paths through which mental movement is expressed. Thus they are all "paths of action."

The fourth major part in our presentation of the "paths of action" concerns the ways in which one loses, and then regains, his most basic virtue.

****

།རྗེ་ཙོང་ཁ་པ་མཆོག་གིས་བརྩམས་པའི་ལམ་རིམ་ཆེན་མོ་ལས།

The following selections are from the *Great Book on the Steps of the Path,* composed by Je Tsongkapa (1357-1419).

།དང་པོ་ནི། སྲོག་གཅོད་པ་གང་ཞེ་ན། འདི་ལ་བསྡུ་བར་གཞི་དང་འདུ་ཤེས་དང་བསམ་པ་དང་ཉོན་མོངས་དང་མཐའ་སྟེ་ལྔར་གསུངས་ཀྱང་། བར་པ་གསུམ་བསམ་པར་བསྡུས་ཏེ་སྦྱོར་བ་བསྣན་ནས་གཞི་དང་བསམ་པ་དང་སྦྱོར་བ་དང་མཐར་ཐུག་བཞི་བཞིར་བསྡུས་ཏེ་བཤད་ན་འཇུག་པ་བདེ་ཞིང་དགོངས་པ་དང་མི་འགལ་ལོ།།

Here is the first. One may ask, "How do you define the act of killing?" The *Abbreviation* says that five parts are involved: the object, the conception, the thinking, the bad thought, and the conclusion. These five can be shortened into four: the middle three can be included into the thinking, and we can add the stage of undertaking; this makes the presentation easier, and in no way violates the intention of the original text.

དེ་ལ་སྲོག་གཅོད་ཀྱི་གཞི་ནི། སྲོག་དང་ལྡན་པའི་སེམས་ཅན་ཏེ། དེ་ཡང་གསོད་པ་པོ་རང་ཉིད་གསོད་ན་སྦྱོར་བའི་སྡིག་པ་ཡོད་ཀྱི། མཐར་ཐུག་མེད་པ་ལ་དགོངས་ནས་

རྣལ་འབྱོར་སྤྱོད་པའི་ས་ལས་སྲོག་ཆགས་ཕ་རོལ་པོ་ཞེས་གསུངས་སོ།།

Now the object for killing is a sentient being: anything with life. The *Levels of Practitioners* does state "another living being," but is only referring to the fact that, when the murderer is murdering himself, there is a wrong deed of undertaking, but not one of completion.

བསམ་པ་ལ་གསུམ་ལས། འདུ་ཤེས་ནི་བཞི་སྟེ། གཞི་སེམས་ཅན་ལྷ་བུ་ལ་སེམས་ཅན་དུ་འདུ་ཤེས་པ་དང་སེམས་ཅན་མིན་པར་འདུ་ཤེས་པ་དང་སེམས་ཅན་མིན་པ་ལ་སེམས་ཅན་མིན་པར་འདུ་ཤེས་པ་དང་སེམས་ཅན་དུ་འདུ་ཤེས་པ་བཞི་སྟེ། འདུ་ཤེས་དང་པོ་དང་གསུམ་པ་ནི་མ་འཁྲུལ་བ་དང་། གཉིས་པ་དང་བཞི་པ་ནི་འཁྲུལ་བའོ།།

The part of the thinking has three components of its own. Conception can be of four different types: to conceive of the object, say a living being, as being a living being; to conceive of a living being as something other than a living being; to conceive of something other than a living being as being other than a living being, and to conceive of this same thing as a living being. The first and third types of conception here are unmistaken; the second and fourth are mistaken.

འདི་ལ་ཀུན་སློང་བྱེ་བྲག་ཅན་དཔེར་ན། ལྷས་བྱིན་ཁོ་ན་བསད་སྙམ་ནས་སྦྱོར་བ་བརྩམས་པ་ན་མཆོད་སྦྱིན་དུ་ནོར་ནས་བསད་ན། དངོས་གཞིའི་སྡིག་མེད་པས་དེ་ལྟ་བུ་ལ་འདུ་ཤེས་མ་འཁྲུལ་བ་དགོས་ཤིང་། སྦྱོར་བའི་དུས་སུ་གང་བྱུང་ཡང་གསོད་སྙམ་པ་ཀུན་སློང་སྤྱི་ལ་ཞུགས་པ་ཡོད་ན་འདུ་ཤེས་མ་འཁྲུལ་བ་མི་དགོས་སོ། །ཚུལ་འདི་ནི་ལྷག་མ་དགུ་ལ་ཡང་ཅི་རིགས་པར་ཤེས་པར་བྱའོ།།

This is a particular feature of the motivation. Suppose, for example, that you think to yourself, "I only want to kill John," and undertake the deed. Then you mistake Joe for John, and kill Joe. In this sort of case, there is no "actual-commission" stage; so we can see that, for this stage, the conception you have must be unmistaken. If on the other hand you undertake the deed with some general kind of motivation, if you think to yourself, "I'll kill anyone I happen to meet," then this detail of the conception having to be unmistaken need not be complete. You should understand that this point applies to the other nine as well.

ཉོན་མོངས་པ་ནི། དུག་གསུམ་གང་རུང་ངོ༎

The second component of the thinking is the bad thought involved. In this case, it can be any of the three poisons.

A third component is the motivation; here, it is the wish to kill.

ཀུན་སློང་ནི། བསད་པར་འདོད་པའོ། །སྦྱོར་བ་ལ་སྦྱོར་བ་པོ་ནི། རང་གིས་བྱས་པའམ་གཞན་བྱེད་དུ་འཇུག་པ་གཉིས་གང་བྱས་ཀྱང་འདྲ་སྟེ། སྦྱོར་བའི་ངོ་བོ་ནི་མཚོན་ནམ། དུག་གམ། རིག་སྔགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་སྦྱོར་བ་བྱས་པ་ལ་སོགས་པ་གང་ཡང་རུང་བའོ༎

Here are the different aspects of the undertaking. As far as the one who undertakes the deed, it doesn't matter whether you perform it yourself, or get someone else to do it for you, it's all the same. The essence of the undertaking is when the deed is initiated, either with some kind of weapon, or poison, or spell, or whatever the case may be.

མཐར་ཐུག་ནི། སྦྱོར་བ་དེའི་རྒྱུན་གྱིས་ཕ་རོལ་པོ་དེའི་ཚེའམ། དུས་གཞན་གྱི་ཚེ་ཤི་བའོ། །དེ་ཡང་མཛོད་ལས། སྔ་དང་མཉམ་དུ་ཤི་བ་ལ། །དངོས་མེད་ལུས་གཞན་སྐྱེས་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ནི་འདིར་ཡང་འདྲའོ།

The conclusion occurs when, due to this undertaking of the deed, the other person dies, either at the time of the undertaking, or later on. As the *Treasure House of Knowledge* says,

> There is no actual stage for those who die
> Before or together, for another body's been born.

****

།དེ་ལ་སྲོག་གཅོད་དང་ཚིག་རྩུབ་དང་གནོད་སེམས་ནི་དུག་གསུམ་གྱིས་རྩོམ་པར་བྱེད་ལ་ཞེ་སྡང་གིས་མཐར་ཕྱིན་པར་བྱེད་ཅིང་།

Three of the ten—killing, harsh words, and harmful intent—can be initiated by any of the three poisons, and are brought to a conclusion by disliking.

མ་བྱིན་ལེན་དང་ལོག་གཡེམ་དང་བརྣབ་སེམས་ནི་དུག་གསུམ་གྱིས་རྩོམ་པར་བྱེད་ལ་འདོད་ཆགས་ཁོ་ནས་མཐར་འབྱིན་ནོ།།

Three of them—stealing, sexual misconduct, and coveting—can be initiated by any of the three poisons, but are brought to a conclusion only by desire.

བརྫུན་དང་ཕྲ་མ་དང་ཚིག་ཀྱལ་བ་ནི་རྩོམ་པ་དང་མཐར་ཕྱིན་པ་གཉིས་ཀ་གསུམ་ཆར་གྱིས་བྱེད་ཅིང་།

Three more—lying, divisive speech, and meaningless speech—can be initiated and brought to a conclusion by all three.

ལོག་ལྟ་ནི་དུག་གསུམ་གྱིས་རྩོམ་པར་བྱེད་ལ་གཏི་མུག་ཁོ་ནས་མཐར་ཐུག་པར་བྱེད་དོ།།

One of the ten—wrong views—can be initiated by any of the three poisons, but is brought to a conclusion only by dark ignorance.

དེ་དག་ལས་སེམས་པ་ནི་ལས་ཡིན་ལ་ལས་ཀྱི་ལམ་ནི་མིན་ནོ། །ལུས་ངག་གི་བདུན་ནི། ལས་ཀྱང་ཡིན་ལ་སེམས་པ་འཇུག་པའི་གཞི་ཡིན་པས་ལས་ཀྱི་ལམ་ཡང་ཡིན་ནོ། །བརྣབ་སེམས་སོགས་གསུམ་ནི་ལས་ཀྱི་ལམ་ཡིན་གྱི་ལས་ནི་མིན་ནོ།

The movements of the mind are an action (karma) but not a path of action. The seven of body and speech are both an action and—because they are the basis in which the movement of the mind engages—are also a path of action. The three of coveting and so on are a path of action but not themselves action (karma).

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Eight: Most Basic Virtue, and the Projecting and Finishing Energy of Deeds

།རྒྱལ་བ་དགེ་འདུན་གྲུབ་ཀྱིས་བརྩམས་པའི་མཛོད་ཊཱིཀ་ཐར་ལམ་གསལ་བྱེད། མཛོད་རྩ་དང་བཅས་པ་ལས།

The following selections are from the First Dalai Lama's commentary to the *Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* entitled *Illumination of the Path to Freedom.* They include the root text of Master Vasubandhu.

80
How Most Basic Virtue is Lost

།མེད་པར་ལྟ་བས་རྩ་བ་གཅོད།
།འདོད་གཏོགས་སྐྱེས་ནས་ཐོབ་པ་རྣམས།
།རྒྱུ་དང་འབྲས་ལ་སྐུར་འདེབས་པས།
།ཀུན་གྱིས་རིམ་གྱིས་མིའི་ནང་དུ།
།སྐྱེས་པ་བུད་མེད་ཀྱིས་གཅོད་དོ།
།ལྟ་སྤྱོད་དེ་ནི་མི་ལྡན་པའོ།

Most basic lost by the view they don't exist;
Taken in the desire, had from birth.
Through the one denying cause and effect,
And through all. In stages, among humans,
Lost by those who are male or female, by the
Intellectual. This is not to have it.

[IV.313-8]

།བཞི་པ་ནི། མི་དགེ་བ་གང་གིས་དགེ་རྩ་གཅོད་ཅེ་ན། མེད་པར་ལྟ་བས་དགེ་བའི་རྩ་བ་གཅོད་པར་བྱེད་དོ།

One may ask just what kind of non-virtue can make one lose his most basic virtue. The **most basic** virtue that a person possesses is **lost by the view** that certain important objects **don't** even **exist.**

།ཇི་ལྟ་བུ་ཞེ་ན། འདོད་པར་གཏོགས་པའི་དགེ་རྩ་གཅོད་ཀྱི། གཟུགས་གཟུགས་མེད་ཀྱི་དགེ་རྩ་མི་གཅོད་དེ། དེའི་རྒྱུད་ལ་དེ་མེད་པའི་ཕྱིར།

One may next ask how the process occurs. Most basic virtue which is **taken in** by **the** realm of **desire** can be lost, but not that which is taken in by the form or formless realms. This is because the types of views required can never appear in the mental streams of the beings of these realms.

འདོད་པར་གཏོགས་པའི་ཡང་སྐྱེས་ནས་ཐོབ་པ་གཅོད་ཀྱི། སྦྱོར་བྱུང་མི་གཅོད་དེ། ལོག་ལྟ་ཆུང་ངུའི་ཆུང་ངུའི་གནས་སྐབས་སུ་དེའི་ཐོབ་པ་ཆད་ནས་མེད་པའི་ཕྱིར།

Even among the most basic virtues included in the realm of desire, only those which one **had from birth** can be lost—never those which have been acquired by applying some efforts in practice. This is because these latter types of virtue are gone by the time the mistaken views involved have even reached a minor stage of minor intensity. They have been lost because the hold retaining them was lost.

ལོག་ལྟ་ཡང་རྒྱུ་དང་འབྲས་བུ་ལ་སྐུར་བ་འདེབས་པས་གཅོད་ཀྱི། འཕགས་པ་ལ་སྐུར་བ་འདེབས་པས་གཅོད་པ་མིན་ནོ།

As for the type of mistaken view involved, a person loses his most basic virtue **through the one denying** the principles of **cause and effect.** It is not however the view that realized beings do not exist which causes one to lose his most basic virtues.

།བག་མེད་དང་བསྐལ་བ་མི་མཉམ་པས་གཅོད་པ་མིན་ཟེར་ཡང་། སྐལ་བ་མཉམ་མི་མཉམ་ཟག་བཅས་ཟག་མེད་ལ་དམིགས་པ་ཀུན་གྱིས་གཅོད་པར་བྱེད།

Now some make the claim that views involving unstained phenomena or levels which are not comparable cannot cause a person to lose his most basic virtues. The fact though is that this virtue can be lost **through all** the forms of this view: through those that focus on levels that are comparable or those which are not; through those that focus on unstained phenomena or on those with stain.

ཇི་ལྟར་ན། ཁ་ཅིག །མཐོང་ལམ་གྱིས་མཐོང་སྤང་སྤོང་བ་ལྟར་ཅིག་ཅར་གཅོད་ཟེར་ཡང་། སྒོམ་སྤང་སྤོང་བ་ལྟར་རིམས་ཀྱིས་གཅོད་པར་བྱེད་དོ།

How exactly does the loss occur? Some claim that a person loses his most basic virtue all at once, the same way he loses all the undesirable objects that the path of seeing eliminates, once he gains this path. What actually happens though is that the virtue is lost **in stages,** the same way one loses the undesirable objects eliminated by the path of habituation.

།རྟེན་གང་ལ་གཅོད་ཅེ་ན། གླིང་གསུམ་གྱི་མིའི་ནང་དུ་གཅོད་ཀྱི། གཞན་རྣམས་སུ་མི་གཅོད་དེ། ངན་སོང་བ་རྣམས་ཤེས་རབ་ཉོན་མོངས་པ་ཅན་མི་བརྟན་པའི་ཕྱིར་དང་། བྱང་སྒྲ་མི་སྙན་པ་སྡིག་པའི་བསམ་པ་མི་བརྟན་པའི་ཕྱིར་དང་། འདོད་གཟུགས་ཀྱི་ལྷ་ནི་གནས་གསུམ་མངོན་དུ་གྱུར་པ་ཡིན་པས། སྐྱེས་མ་ཐག་ཏུ་ལས་འབྲས་མངོན་དུ་གྱུར་པའི་ཕྱིར།

One may next ask what kind of being can lose his basic virtue. Such a loss can occur **among humans** of the three continents, but not among other types of beings. The afflicted mental capacity of hell beings lacks the necessary stability, and the same lack of stability characterizes the non-virtuous thoughts of humans on the continent of Terrible Sound. Pleasure beings in the realms of desire and form are beings who see the three conditions directly; the principles of cause and effect are evident to them therefore, just after their birth.

མི་ཡང་སྐྱེས་པ་དང་བུད་མེད་ཀྱིས་གཅོད་ཀྱི། ཟ་མ་དང་མ་ནིང་གིས་མི་གཅོད་དེ། སྡིག་པའི་བསམ་པ་མི་བརྟན་པའི་ཕྱིར།

Even among humans, basic virtue is **lost by those who are male or female**—not by those who have lost their sexual organ, or who never had one. This is because non-virtuous thoughts in the minds of such beings are never very stable.

མི་ལ་ལྟ་བ་སྤྱོད་པ་དང་སྲེད་པ་སྤྱོད་པ་གཉིས་ཀྱི་ནང་ནས་སྔ་མ་དེ་ལ་གཅོད་པར་བྱེད་དེ། ཞེས་རབ་ཉོན་མོངས་པ་ཅན་བརྟན་པའི་ཕྱིར།

Humans in general can be divided into two types: **the** more **intellectual,** and the more sensual. It is the former of the two that can lose this virtue, for they are capable of sustained intellectual activity marred by mental afflictions.

དགེ་རྩ་ཆད་པ་དེའི་ངོ་བོ་ནི་དགེ་རྩ་དང་མི་ལྡན་པའོ།

The basic nature of **this** loss or what we call "cut-off" of a person's most basic virtue **is** simply **not to have it.**

81
How Most Basic Virtue is Regained

།མཚམས་ནི་ཐེ་ཚོམ་ཡོད་ལྟ་བས།
།མཚམས་མེད་བྱེད་པའི་འདི་ལ་མིན།

Regained by suspecting, view there are;
Not in this, when immediate's done.

[IV.319-20]

།འོ་ན། དགེ་རྩ་ཆད་པ་དེ་གང་གིས་མཚམས་སྦྱོར་བར་བྱེད་ཅེ་ན། མཚམས་ནི་ལས་ཡོད་ནམ་སྙམ་པའི་ཐེ་ཚོམ་དང་། ཡོད་པར་ངེས་པའི་ཡང་དག་པའི་ལྟ་བས་མཚམས་སྦྱོར་བར་བྱེད།

"What," one may ask, "can help a person regain his most basic virtue after he has lost it?" This virtue can first be **regained** simply **by suspecting** that the principles regarding deeds and their results may actually exist. It can also be regained by gaining the correct **view,** whereby one actually perceives that **there** really **are** such principles.

དགེ་རྩ་ཆད་པ་དེ་ཚེ་འདི་ལ་མཚམས་སྦྱོར་བར་ངེས་སམ་ཞེ་ན། མཚམས་མེད་བྱེད་པའི་ཚེ་འདི་ལ་སྦྱོར་བ་མིན་ནོ།

One may ask whether it is always certain that a person will be able to regain his most basic virtue in the same life that he lost it. The answer is that he does **not** regain the virtue **in this** same life **when** he has **done** any of the **"immediate"** type of wrong deeds.

།དུས་ནམ་གྱི་ཚེ་སྦྱོར་ཞེ་ན། རྫོན་རྒྱུའི་སྟོབས་ཀྱིས་དགེ་རྩ་ཆད་ན་དམྱལ་བ་ནས་འཆི་འཕོ་བའི་ཚེ་སྦྱོར། རྐྱེན་གྱི་སྟོབས་ཀྱིས་དགེ་རྩ་ཆད་ན་དམྱལ་བར་སྐྱེས་པའི་ཚེ་མཚམས་སྦྱོར་བ་ཡིན་ནོ།

"When then," one may ask, "does such a person regain his basic virtue?" If he originally lost this virtue because of some main cause, then the person regains it once he dies and migrates out of his hell birth. If on the other hand it was only some secondary factor that made him lose the virtue, then he regains it when he takes his hell birth.

94
The Projecting Energy of Deeds

།གཅིག་གིས་སྐྱེ་བ་གཅིག་འཕེན་ཏོ།

A single one projects a single birth.

[IV.377]

ཅི་ལས་གཅིག་གིས་སྐྱེ་བ་གཅིག་ཁོ་ན་འཕེན་ནམ། འོན་ཏེ་དུ་མ་འཕེན། དེ་བཞིན་དུ་ལས་དུ་མས་སྐྱེ་བ་དུ་མ་ཁོ་ན་འཕེན་ནམ། འོན་ཏེ་གཅིག་རྐྱང་པ་འཕེན་ཞེ་ན། ལས་གཅིག་གིས་སྐྱེ་བ་གཅིག་འཕེན་གྱི་སྐྱེ་བ་དུ་མ་འཕེན་པ་མེད་ལ། རིས་མཐུན་དུམ་བུར་འཕེན་དུ་འོང་བས་ན། ལས་དུ་མས་སྐྱེ་བ་གཅིག་འཕེན་པའང་མེད་དོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་བྱེ་བྲག་སྨྲ་བའི་ལུགས་སོ།

Does a single deed project but a single birth, or many different births? And do a number of deeds project a number of births, or just a single birth? The answer is that **a single** deed **projects a single birth;** it cannot project a number of births. And since they would function to project a whole group of similar births, a number of deeds on the other hand is never something that projects but a single birth. This by the way is all the Detailist system.

།འོ་ན་རྒྱལ་པོ་དང་ཡང་དག་པར་ལྡན་པའི་མདོ་ལས།

Now someone may object that this description contradicts the following quotation from the *Sutra of Sovereignty*—

གནས་བརྟན་མ་འགགས་པས་དགེ་སློང་རྣམས་ལ་སྨྲས་པ། ཚེ་དང་ལྡན་པ་དག་བདག་ཝཱ་ར་ཎ་སེར་སྐྱེས་བུ་དབུལ་པོ་རྩྭ་འཚུ་བ་ཞིག་ཏུ་གྱུར་པ་ན། རང་སངས་རྒྱས་སྟེང་གནས་བསམ་ཞེས་བྱ་བའམ། སྤྱི་གཙུག་མེ་ཏོག་ཏ་ཀར་ལྟ་བུ་ཞེས་བྱ་བ་ལ་བསོད་སྙོམས་ཕུལ་ཏེ།

The elder, Aniruddha, spoke to the monks as follows:

> "Venerable monks, I once took a birth in Varanasi, as a poor man whose job it was to collect straw for use as fuel. The poor man made the traditional offerings of food to a Self-Made Buddha by the name of Tengnesam [?], who was also known as `the one with the top center part of his head protruding like a *takar* flower.'

བདག་གི་བསོད་སྙོམས་གཅིག་པོ་དེའི་རྣམ་པར་སྨིན་པས་ལན་བདུན་གྱི་བར་དུ་སུམ་ཅུ་རྩ་གསུམ་པའི་ལྷ་རྣམས་ཀྱི་ནང་དུ་སྐྱེས་ཤིང་། ལན་བདུན་གྱི་བར་དུ་འཁོར་ལོས་སྒྱུར་བའི་རྒྱལ་པོར་གྱུར་པ་ནས། ད་ལྟ་ཤཱཀྱ་ཕྱུག་པོའི་རིགས་སུ་སྐྱེས་པའི་བར་དུ་ཡིན་ནོ། །ཞེས་གསུངས་པ་དང་འགལ་ལོ་ཞེ་ན།

> "My one act of giving away these offerings ripened into a birth as a pleasure being in the Land of the Thirty-Three. I was born there a total of seven times, and then took another seven births as a Wheel Emperor. And still it continues now, with my present birth into the wealthier class of the Shakyas."

མི་འགལ་ཏེ། བསོད་ནམས་དེས་བདེ་འགྲོའི་འབྱོར་པ་རྙེད་ནས་སྐྱེ་བ་དྲན་ཏེ་ཡང་བསོད་ནམས་བྱས་པས། དེ་དང་དེ་དག་ཏུ་སྐྱེས་པ་ལ་བསོད་སྙོམས་གཅིག་པོ་དེས་སྐྱེས་སོ་ཞེས་བཤད་དེ། གཅིག་པོ་དེ་ལ་བརྟེན་ནས་ཞེས་བྱ་བའི་དོན་ཏོ། །དཔེར་ན། དོང་རྩེ་གཅིག་ལན་དུ་མར་བསྒྱུར་བས་ཕྱུག་པོར་གྱུར་པ་ལ། བདག་ནི་དོང་རྩེ་གཅིག་གིས་ཕྱུག་པོར་གྱུར་ཏོ་ཞེས་བརྗོད་པ་ལྟ་བུའོ།

Yet there is no contradiction: the process was as follows. His offerings brought the poor man the good fortunes of a happier birth; later, he recalled what had brought him this state. These recollections themselves brought him still further merit. Thus although we can say that the one act of merit brought him such and such different births, what we really mean is that he achieved these births through a process that began with the one act. It's like saying "I got rich on a single *dong-tse* [an amount of money]" when what you really did was start with a single *dong-tse* and turn it over in a great many business deals until eventually you became wealthy.

།ཡང་ན་བསོད་སྙོམས་གཅིག་ཕུལ་བ་དེ་ལ་བརྟེན་ནས་དགའ་བ་དང་ཡིད་རང་བ་ལ་སོགས་པའི་སེམས་པའི་ལས་དུ་མ་ཡོད་པའི་ཕྱིར་དེ་དག་གི་འབྲས་བུ་ཡིན་ནོ།

You could also say that the poor man started with the one instance of offering food and that it caused numerous instances of gladness and rejoicing over the act; these are themselves deeds consisting of a movement of the mind, and the many births can be said to have resulted from them.

95
The Finishing Energy of Deeds

།ཡོངས་རྫོགས་བྱེད་པ་དུ་མ་ཡིན།

Those that act to finish them off are many.

[IV.378]

།ལས་གཅིག་གིས་འཕངས་པའི་རིས་མཐུན་པའི་སྐྱེ་བ་དེའི་ཁྱད་པར་གྱི་ཆོས་ཡོངས་

སྤུ་རྫོགས་པར་བྱེད་པའི་ལས་ནི་དུ་མ་ཡིན་ཏེ། དཔེར་ན། རི་མོ་མཁན་མཁས་པས་སྣྲ་རིས་རི་ལུ་གཅིག་གིས་བྱས་ནས། གཞན་རྣམས་ཀྱིས་ཚོན་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས་རྫོགས་པར་བྱེད་པ་ལྟར།

It is but a single energy of deeds that projects a birth having a nature consistent with the deed; **those** deeds though **that act to finish off** the finer details of this future life **are many.** A master painter for example can sketch out the canvas with a single piece of chalk, and then a number of other people can come and fill it in with various different colors.

མིར་མཚུངས་ཀྱང་ཁ་ཅིག་ནི་རྫོགས་བྱེད་དགེ་བས་གཟུགས་བཟང་བ་དང་དབང་པོ་ཚང་བ་དང་ལོངས་སྤྱོད་ཆེ་བ་དང་ནད་མེད་པ་དང་དབང་ཐང་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་ལ་སོགས་པ་ཡིན་ལ། ཁ་ཅིག་ནི་རྫོགས་བྱེད་མི་དགེ་བས་གཟུགས་ངན་པ་ལ་སོགས་པ་ཡིན་ནོ།

Any given group of people is similar in being human, but some of them who've had the details of their lives finished by virtuous deeds will have more attractive bodies, all their senses complete, greater material wealth, freedom from illness, positions of greater authority, and so on. Others in the same group who've had the details of their lives finished by non-virtuous deeds will have bodies with a repulsive appearance and so on.

།དེས་ན་འཕེན་བྱེད་དགེ་བ་ལ་རྫོགས་བྱེད་མི་དགེ་བ་དང་། དེ་ལས་བཟློག་པ་དང་། གཉིས་ཀ་དགེ་བ་དང་། མི་དགེ་བ་སྟེ་མུ་བཞི་ལས། དང་པོ་ནི་འདོད་པའི་ལྷ་མི་སྡུག་བསྔལ་ཅན་ལྟ་བུ་དང་།

Thus we can say that all four combinations between the two are possible: projection of a life by virtue but finishing by non-virtue, the reverse, a case where both are virtue, and a case where both are non-virtue. An example of the first would be persons born as pleasure beings or humans but who possessed certain sufferings.

གཉིས་པ་ནི་ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་གཤིན་རྗེ་དང་། ཀླུའི་རྒྱལ་པོ་ནོར་རྒྱས་ཀྱི་བུ་ལ་སོགས་

པ་དང་། གསུམ་པ་ནི་བརྒྱ་བྱིན་ལ་སོགས་པ་དང་། བཞི་པ་ནི་མནར་མེད་པའི་སེམས་ཅན་ལྟ་བུའོ།

An illustration of the second would be either the "Lord of All Things"—the Lord of Death—or the kings of the serpent-like *nagas,* those like the "Prince of Opulence." An example of the third combination would be "Hundred Offerings"—lord of the great pleasure beings. And a case of the final combination would be the beings in the lowest hell, known as "No Respite."

།མདོ་སྡེ་པ་ལ་སོགས་པ་དག་ནི། ལས་གཅིག་གིས་སྐྱེ་བ་དུ་མ་འཕེན་པ་མདོ་དེ་དང་དེ་ལས་རྣམ་པ་དུ་མ་བཤད་པའི་ཕྱིར། ལས་གཅིག་གིས་སྐྱེ་བ་དུ་མ་དང་། དུ་མས་གཅིག་འཕེན་པའང་ཡོད་ཅེས་འདོད་དོ།

The Sutrists and others assert though that there are many explanations, in a number of different sutras, that a single deed can project multiple rebirths. Therefore, they say, a single deed can project many births and a number of deeds can as well project a single birth.

96
Deeds that do not Project a Life

།སེམས་མེད་སྙོམས་པར་འཇུག་པ་དག །
།འཕེན་བྱེད་མ་ཡིན་ཐོབ་པའང་མིན།

The balanced meditations that stop the mind
Never act to project; neither do holds.

[IV.379-80]

།གལ་ཏེ་ལས་ཐམས་ཅད་སྐྱེ་བ་འཕེན་བྱེད་མ་ཡིན་ནམ་ཞེ་ན། རྣམ་སྨིན་དང་བཅས་ཀྱང་སེམས་མེད་པའི་སྙོམས་པར་འཇུག་པ་གཉིས་པོ་དག་ནི་འཕེན་བྱེད་མ་ཡིན་ཏེ། བསམ་གཏན་བཞི་པ་དང་སྲིད་རྩེས་འཕངས་ཟིན་པའི་ཕྱིར་དང་། དེ་དག་ལ་སེམས་མེད་པས་སེམས་པ་དང་ལྡན་ཅིག་མི་འབྱུང་བའི་ལས་ནི་སྟོབས་ཆུང་བའི་ཕྱིར།

One may ask whether every different kind of deed can function to project a new life. The answer is that **the** two **balanced meditations that stop the mind never act to project** a life, even though they do come with the "ripened" sorts of results. This is because the lives in question have already been projected, by the fourth concentration level and the "peak" level. Moreover, beings in these states have no mind—and deeds that do not occur together with a movement of the mind are of very little force.

དེའི་ཕྱིར་སྙོམས་འཇུག་གཉིས་ཀྱི་རྣམ་སྨིན་ལྷ་ཚེ་རིང་པོ་དང་སྲིད་རྩེ་བ་ཡིན་ནོ་ཞེས་བྱ་བའང་རྫོགས་བྱེད་ཀྱི་དབང་དུ་བྱས་པ་ཡིན་གྱིས། འཕེན་བྱེད་ནི་བསམ་གཏན་བཞི་པ་དང་སྲིད་པའི་རྩེ་མོའི་སྙོམས་འཇུག་ཡིན་ནོ།

Thus we can say the expression that "the two balanced meditations ripen into the long life of a pleasure being, or into a life at the peak level" refers only to their function in finishing the final details of such rebirths. The projecting force though is something supplied by the fourth level of concentration and the "peak" level of existence.

།དགེ་མི་དགེའི་ཐོབ་པའང་ལས་དང་ལྷན་ཅིག་པ་ཡིན་ཡང་འཕེན་བྱེད་མ་ཡིན་ཏེ། ལས་དང་ཐོབ་པ་འབྲས་བུ་མི་གཅིག་པའི་ཕྱིར་དང་། ཐོབ་པ་ལ་སེམས་པ་མེད་པར་ཞར་ལས་འབྱུང་བས་སྟོབས་ཆུང་བའི་ཕྱིར་དང་། ཐོབ་པ་ནི་ཤིང་གི་ཤུན་པ་ལྟར་ལས་ལས་ཐ་དད་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

Neither do holds, whether they be virtuous or non-virtuous, act to project a life—even when they occur together with a particular deed. First of all, the deed and the hold have different results. Secondly, the hold is only an incidental occurrence, for it does not involve a movement of the mind. It is therefore of very little force. Finally, the hold is to the deed as the bark is to the tree—something distinctly separate.

འོན་ཀྱང་དགེ་བ་ཟག་བཅས་དང་མི་དགེ་བའི་ཐོབ་པ་དེ་དག་རྫོགས་བྱེད་ནི་ཡིན་ནོ། །དེ་བཞིན་དུ་འཕགས་པའི་རྒྱུད་ལ་ཡོད་པའི་ཟག་བཅས་ཀྱི་ལས་དང་། སྨོན་ལམ་ངེས་འབྱེད་ཆ་མཐུན་བཞི་ཡང་རྫོགས་བྱེད་ཁོ་ནའོ།

Holds however which constitute either virtue with stain or non-virtue do function to finish off the details of a given life. Just so examples of stained deeds that are present in the mental stream of a realized being, as well as the four stages of the peak of preparation (which we also call the "path that leads to certain separation") function only as "finishing" types of energy.

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Nine: The Five Immediate Misdeeds, and the Concept of a Schism

།རྒྱལ་བ་དགེ་འདུན་གྲུབ་ཀྱིས་བརྩོམས་པའི་མཛོད་ཊཱིཀ་ཐར་ལམ་གསལ་བྱེད།
མཛོད་རྩ་དང་བཅས་པ་ལས།

The following selections are from the First Dalai Lama's commentary to the *Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* entitled *Illumination of the Path to Freedom.* They include the root text of Master Vasubandhu.

99
Introduction to the Five
Immediate Misdeeds

།དགེ་འདུན་དབྱེན་ནི་མི་འགྲོད་པའི།
།རང་བཞིན་ལྡན་པ་མ་ཡིན་ཆོས།
།ཉོན་མོངས་ཅན་མིན་ལུང་བསྟན་མིན།
།དེ་དག་དགེ་འདུན་ཡང་དག་ལྡན།
།དེ་ཡི་ཁ་ན་མ་ཐོ་རྫུན།
།དེ་དང་འབྱེད་པོ་ཡང་དག་ལྡན།

Split community, a thing without a
Link, its nature to be unreconciled.
Not afflicted, neither specified,

Something the community possesses.
The disapproved that leads to it's a lie;
This the one who made the schism has.
[IV.389-394]

མཚམས་མེད་པ་ལྔ་པོ་དེ་དག་ལས་དང་པོ་གསུམ་སྲོག་གཅོད་པ་དང་། ལྔ་པ་སྲོག་གཅོད་པའི་སྦྱོར་བ་ཡིན་པས་ལུས་ཀྱི་ལས་དང་། བཞི་པ་རྫུན་ཡིན་པས་ངག་གི་ལས་སོ།

The first three of the five "immediate" misdeeds mentioned above are different types of killing, and the fifth is a preliminary to killing. These are, therefore, deeds of the body. The fourth of the immediate misdeeds is a kind of lie, and therefore a deed of speech.

།དགེ་འདུན་འཁོར་ལོའི་དབྱེན་ནི། དགེ་འདུན་སྡེ་གཉིས་མི་འཕྲོད་པའི་རང་བཞིན་དུ་གྱུར་པ་ལྡན་པ་མ་ཡིན་པའི་ཆོས་འདུ་བྱེད་རྫས་སུ་གྲུབ་པ་ཞིག་ཡོད་དོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་བྱེ་བྲག་སྨྲ་བའི་ལུགས་སོ།

Now a **split** in the **community** of monks, at least according to the Detailist system, is said to "exist as a distinct entity—it is **a thing** (one of the factors) **without** involvement in **a** mental **link; its** basic **nature** is for the two factions of the community of monks **to be** still **unreconciled.**

།དེ་ཡང་ཉོན་མོངས་སྤངས་པ་དང་དགེ་རྩ་ཆད་པ་དག་ལའང་ལྡན་པས། ངོ་བོ་ཉོན་མོངས་ཅན་ཡང་མིན་ལ། དགེ་བར་ལུང་དུ་བསྟན་པ་ཡང་མིན་པས་མ་བསྒྲིབས་ལ་ལུང་དུ་མ་བསྟན་པའོ།།

Such a split can also belong to both those who have eliminated their mental afflictions and those who have lost even their most basic virtue; the nature of the split is thus such that it is **not afflicted,** but **neither** was it **specified** as being virtue. We can therefore say that it is ethically neutral, without acting as an obstacle.

དེ་ལྟ་བུའི་དབྱེན་དེ་དང་ནི་ཕྱོགས་གཉིས་ཀྱི་དགེ་འདུན་རྣམས་ཡང་དག་པར་ལྡན་ལ།

མཚམས་མེད་པའི་ལས་ནི་མིན་ནོ། །དགེ་འདུན་གྱི་དབྱེན་དེའི་རྒྱུ་ཁ་ན་མ་ཐོ་བའི་ལས་ནི།

The kind of schism described here is **something the community** of monks on both the opposing sides **possesses.** It is not though the "immediate" misdeed itself. **The disapproved deed that leads to** the community's division—its cause—**is a lie** that functions to split the community up.

དགེ་འདུན་འབྱེད་པར་བྱེད་པའི་རྫུན་ཏེ་དེ་ནི་མཚམས་མེད་ཡིན་ལ། དེ་ནི་དགེ་འདུན་འབྱེད་པར་བྱེད་པ་པོ་ལྷས་བྱིན་ལ་སོགས་པ་དང་ཡང་དག་པར་ལྡན་ནོ།

It is the lie which constitutes the immediate misdeed, and **this the one who made the schism** in the community **has**—whether it be Devadatta or someone else.

100
Consequences of Immediate Misdeeds

།བསྐལ་པར་མནར་མེད་པར་སྨིན་འགྱུར།
།ལྷག་པས་གནོད་པ་ལྷག་པར་འགྱུར།

It ripens to that Without Respite for an eon;
Extra torment comes from extra ones.
[IV.395-6]

།དགེ་འདུན་གྱི་དབྱེན་གྱི་མཚམས་མེད་པའི་ལས་དེའི་རྣམ་སྨིན་ནི། བྱེད་པ་པོ་དེ་ལ་བར་གྱི་བསྐལ་པར་མནར་མེད་པའི་དམྱལ་བར་སྡུག་བསྔལ་རྣམ་པར་སྨིན་པར་འགྱུར་རོ།

"Into what kind of consequence," one may ask, "does the immediate misdeed of dividing the community ripen?" **It ripens** in**to** suffering, for the person who committed it, within the hell known as **"Without Respite."** He must endure this suffering **for** the length of **an** intermediate **eon.**

།འོ་ན་མཚམས་མེད་ལྷག་མ་རྣམས་བྱས་པས་ཇི་ལྟར་ཞེ་ན། མཚམས་མེད་གཞན་དག་གིས་ནི་སྤྱིར་དམྱལ་བར་སྐྱེ་བར་ངེས་ཀྱང་མནར་མེད་ཁོ་ནར་སྐྱེ་བར་ནི་མ་ངེས་སོ།

"And what happens," one might continue, "when a person commits any of the remaining immediate misdeeds?" Committing any of these other immediate misdeeds is certain to lead one to a birth in the hells, but in a more specific sense it is not a definite thing that they will always bring a birth in the hell Without Respite.

།འོ་ན་མཚམས་མེད་གཉིས་ལ་སོགས་པ་བྱས་པས་དམྱལ་བར་ཚེ་གཅིག་ཁོ་ནས་ལས་མི་སྐྱེ་ན། ལས་ཆེ་ཆུང་ལ་ཁྱད་པར་མེད་པར་འགྱུར་ལ། ཚེ་གཉིས་ལ་སོགས་པར་ཡང་སྐྱེ་ན། མཚམས་མེད་དང་སྐྱེས་ནས་མྱོང་འགྱུར་ཁོ་ན་མ་ཡིན་པར་འགྱུར་རོ་ཞེ་ན།

One might next pose the following question:

> Suppose a person commits two, or even more, of the "immediate" misdeeds. If he takes only one birth in the hells, then you would have to say that committing several of these deeds is no more serious than committing only one. If one the other hand he takes two or however many births in the hells, you can no longer say that these deeds give "immediate" results, and that their results are invariably experienced in the very next life.

བྱེ་བྲག་སྨྲ་བ་ན་རེ། མཚམས་མེད་གཉིས་དང་གསུམ་ལ་སོགས་པ་ལྷག་པར་བྱས་པས་དམྱལ་བར་ཚེ་གཅིག་ལས་མི་སྐྱེ་ཡང་། ལས་ཀྱི་གྲངས་བཞིན་མནར་མེད་པ་དེར་ལུས་ཉིས་འགྱུར་ལ་སོགས་པས་ཆེ་བ་དང་གཞོན་ཤ་ཅན་དུ་གྱུར་ཏེ། གནོད་པའི་སྡུག་བསྔལ་ཡང་ཉིས་འགྱུར་ལ་སོགས་པས་ལྷག་པར་མྱོང་བར་འགྱུར་བས། སྐྱོན་གཉིས་ཀ་ལས་གྲོལ་ཞིང་། དེ་དག་ཀྱང་སྔ་མ་འཕེན་བྱེད་དང་ཕྱི་མ་རྫོགས་བྱེད་ཡིན་ནོ་ཞེས་ཟེར་རོ།

The Detailists respond with the following claim:

> A person takes no more than a single birth in the hells as a result of committing **"extra ones"**—that is two, three, or even more immediate misdeeds. His body there in the hell of "Without Respite" though is twice the normal size (or more, according to the number of such deeds committed), and much more sensitive. He therefore feels an **extra** amount of pain: his **torment** increases in multiples the same way as his size. This frees us of both the problems you raised; incidentally, the earlier of the deeds is the one that projects the birth and the later one (or ones) finishes the details.

།མདོ་སྡེ་པ་ལ་སོགས་པ་ནི། མཚམས་མེད་མང་པོ་བྱས་པས་མནར་མེད་པར་ཡང་དང་ཡང་དུ་སྐྱེ་ཡང་། ལས་བྱེད་པའི་ལུས་དེ་དང་དམྱལ་བའི་བར་དུ་སྐྱེ་བ་གཞན་གྱིས་མཚམས་མེད་པའི་ཕྱིར་དང་། དེ་སྐྱེས་ནས་མྱོང་འགྱུར་དུ་འདོད་པ་ལའང་བསལ་བ་མེད་པའི་ཕྱིར།

The Sutrists and others though explain the point as follows:

> If a person commits a number of immediate misdeeds, he is born into the hell of torment Without Respite again and again. There is though no other type of birth taken between the body in which the deed was done and the body of the hellbeing, so the result is still "immediate." The idea that the result must be experienced in the very next life cannot be substantiated.

101
Details of a Schism

།དགེ་སློང་ལྟ་སྤྱོད་ཚུལ་ལྡན་པས།
།འབྱེད་དོ་གཞན་དུའོ་བྱིས་པ་རྣམས།

**The schism's made by an intellectual,
Full monk with his morals, elsewhere, children.**
[IV.397-8]

གང་ཟག་ནི་དགེ་སློང་ཡིན་པ་དང་། ལྟ་བ་སྤྱོད་པ་དང་ཚུལ་ཁྲིམས་དང་ལྡན་པས་འབྱེད་ཀྱི། ཁྱིམ་པ་དང་སྲེད་པ་སྤྱོད་པ་དང་ཚུལ་ཁྲིམས་འཆལ་པས་ནི་མ་ཡིན་ཏེ། སངས་རྒྱས་ལ་འགྲན་བཙུགས་པའི་ཕྱིར་དང་། དབང་པོ་རྣོ་བའི་ཕྱིར་དང་། དེ་དག་ལ་དགེ་འདུན་རྣམས་ཡིད་མི་ཆེས་པས་སོ།

What kind of person causes the split? **The schism is made by** someone who is a **full monk** and **an intellectual** type **with** all **his morals.** The person in question cannot be a layman, or the type more inclined to sensual pleasures, or someone who has lost his morals. This is because, first of all, he is vying with the Buddha. Secondly, he must have a very sharp mind. Finally, the community of monks would lend no credence to such types.

།གང་དུ་ཞེ་ན། སངས་རྒྱས་བཞུགས་པའི་གནས་དེ་ལས་གཞན་དུ་ཡིན་གྱི། སྟོན་པའི་མངོན་སུམ་དུ་ནི་མ་ཡིན་ཏེ། སངས་རྒྱས་ཀྱི་གཟི་བརྗིད་མི་བཟོད་པའི་ཕྱིར་རོ། །གང་འབྱེད་ན། བྱིས་པ་སོ་སོ་སྐྱེ་བོའི་དགེ་འདུན་རྣམས་འབྱེད་ཀྱི། འཕགས་པ་རྣམས་ནི་མ་ཡིན་ཏེ། ཆོས་ཉིད་མངོན་སུམ་དུ་གྱུར་པ་ལས་སངས་རྒྱས་ལ་ཤེས་ནས་དད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར།

Where does the split occur? It must take place **"elsewhere"**—that is, in some location other than where the Buddha himself is residing. It could never occur in the direct presence of the Buddha, since his overwhelming glory would never permit it. And who is it that gets split off? It is only **"children"**—that is to say, common beings [which refers to those who have yet to see selflessness directly]—among the community of monks who are estranged. Realized beings cannot be led into a schism, for they possess a faith in the Buddha born from knowledge: they have perceived Reality directly.

ཁ་ཅིག་བཟོད་པ་ཐོབ་པའི་སྐྱེ་བོ་རྣམས་ཀྱང་དབྱེ་བར་མི་ནུས་སོ་ཟེར།

Some people have claimed that it is also impossible to split up persons who have achieved the "mastery" stage of the path of preparation.

102
Details of a Schism, Continued

།སྟོན་དང་ལམ་གཞན་ལ་བཟོད་པ།
།བྱེ་བའོ་དེ་ནི་མི་གནས་སོ།
།དེ་ནི་འཁོར་ལོའི་དབྱེན་དུ་འདོད།

Split at the acceptance of another
Teacher, path. It does not remain.
Accepted as a breaking of the wheel.

[IV.399-401]

བྱེ་བའི་ཚད་ནི། གང་གི་ཚེ་སྟོན་པ་སངས་རྒྱས་ལས་སྡེན་པ་ལྷས་བྱིན་དང་། སངས་རྒྱས་ཀྱིས་བཅས་པའི་ལམ་ལས་གཞན་ལྷས་བྱིན་གྱིས་ངེས་པར་འབྱུང་བར་བྱ་བའི་ཕྱིར། ཞོ་མི་སྤྱོད་པ་དང་། ཤ་སྤང་བ་དང་། ལན་ཚ་ལོངས་མི་སྤྱོད་པ་དང་། གོས་མ་ནས་པར་བགོ་བ་དང་། གྲོང་གི་ནང་གོ་གཙུག་ལག་ཁང་དུ་འདུག་པ་ཞེས་བྱ་བའི་བསླབ་པའི་ཚིགས་ལྔ་བཅས་པ་ལ་སོགས་པ་ལ་བཟོད་ཅིང་དང་དུ་ལེན་པ་དེའི་ཚེ་དགེ་འདུན་བྱེ་བའོ།

One may ask at what point a schism is considered to have occurred. The community of monks is considered **split at** that point when, first of all, there is an **acceptance of** some **Teacher** (namely, Devadatta) **other** than the Buddha himself. Secondly, this is the point where there is an acceptance and attempt to practice some **path other** than that enunciated by the Buddha. This opposing path consists of the "Five Rules" set forth by Devadatta for attaining freedom from the world:

1) giving up the use of curds;
2) giving up meat;
3) giving up salt;
4) giving up the traditional patchwork robes; and
5) staying in temples inside of towns.

།དུས་ཇི་སྲིད་དུ་གནས་ཞེ་ན། བྱེ་བ་དེ་ནི་ཆོས་ཉིད་ཀྱིས་ཞག་གཅིག་ལས་རིང་དུ་མི་གནས་སོ།

And how long does the schism last? This split in the community has its own peculiar nature: **it does not remain** for more than one 24-hour period.

།དགེ་འདུན་གྱི་དབྱེན་དེ་ནི་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོའི་དབྱེན་དུ་འདོད་དེ་ཇི་སྲིད་དུ་དགེ་འདུན་བྱེ་ནས་མ་འདུམ་པ་དེ་སྲིད་དུ་སུའི་རྒྱུད་ལ་འང་ལམ་མི་སྐྱེ་བའི་ཕྱིར། དེ་ནི་མཚམས་མེད་ཡིན་གྱི་དབྱེན་གཞན་ནི་མཚམས་མེད་མིན་ནོ།

A division of the community of monks is **accepted as a breaking of the wheel** of the teachings, for no new paths start up in the minds of anyone at all until the estranged monks are reconciled. What we've described here is the immediate misdeed of a schism in the community; other types of divisions are possible, but do not constitute the "immediate" type of deed.

103
Further Details of a Schism

།འཛམ་བུའི་གླིང་ན་དགུ་སོགས་ཀྱི།
།ལས་ཀྱི་དབྱེན་ནི་གླིང་གསུམ་ན།
།དེ་ནི་བརྒྱད་དག་ཡན་ཆད་ཀྱིས།

On the Dzambu Continent, nine or such.
Split activities, on three continents;
This one with involvement of eight or more.

[IV.402-4]

།འཁོར་ལོའི་དབྱེན་དེ་ཡང་སངས་རྒྱས་བཞུགས་པས་འཛམ་བུའི་གླིང་ན་ཡོད་ཀྱི་གླིང་གཞན་ན་མེད་དོ། །གང་ཟག་ནི་དགེ་སློང་དགུ་ལ་སོགས་པ་ཡིན་གྱིས་འགྲུབ་སྟེ། དགེ་འདུན་ནི་དགེ་སློང་བཞི་ཡན་ཆད་ཡིན་ལ། དེ་སྡེ་གཉིས་དང་འབྱེད་པ་པོ་ལ་ཡང་

དགེ་སློང་ངེས་པར་དགོས་པའི་ཕྱིར། འདི་ནི་ཉུང་མཐའ་བཟུང་བ་ཡིན་གྱི་མང་བ་ལ་ངེས་པ་མེད་དོ།

The break in the wheel described above occurs **on Dzambu Continent** (as this is where the Buddha resides), but not on the others. As for the individuals involved, the deed can only be accomplished with **nine "or such"** (meaning "or more") full monks. This is because it takes at least four monks to make what we call a "community" of monks; there have to be two such groups created, along with one person who incites the schism—and he too must definitely be a full monk. This of course represents the bare minimum—there is no certainty that a great many more individuals might not be involved in such a schism.

།ལས་ཀྱི་དབྱེན་ནི་བསྟན་པ་ཡོད་པ་སྒྲ་མི་སྙན་མ་གཏོགས་པའི་གླིང་གསུམ་ན་ཡོད་ལ། དེ་ཡང་མཚམས་ནང་གཅིག་ཏུ་གསོ་སྦྱོང་ལ་སོགས་པའི་ལས་བློ་མཐུན་པས་བྱེད་པའོ།

Now what we call a "**split** in the **activities**" of the community can occur **on three** different **continents**—that is, on any one where the teachings exist, which would eliminate only the northern continent of Terrible Sound. This type of schism occurs only within the confines of a single physical monastic institution, and where the required rites of the monastic confession and so on have been performed with unity up to that point.

།གང་ཟག་དུས་ཞེ་ན། ལས་ཀྱི་དབྱེན་དེ་ནི་འབྱེད་པ་པོ་གཞན་མི་དགོས་པས། དགེ་སློང་བརྒྱད་ཡན་ཆད་ཀྱིས་འགྲུབ་བོ།

How many individuals are required for this type of schism? A split in the activities of the community requires no separate person to incite the division, so the deed can be accomplished **with** the **involvement of eight or more** full monks.

104
Details of a Schism, Concluded

།དང་པོ་མཐའ་སྐྱོན་ཟུང་གཅིག་གི །
།ཕྱི་རོལ་ཐུབ་པ་ནོངས་པ་དང་།

།མཚམས་མ་བཅད་པ་དག་ཏུ་ཡང་།
།འཁོར་ལོའི་དབྱེན་ནི་མི་འབྱུང་ངོ་།

A breaking of the wheel never occurs
At the beginning, the end, before the faults
Or one of The Pair, after The Able passes,
Until the residences set apart.

[IV.405-8]

།འཁོར་ལོའི་དབྱེན་དེ་ནི་དང་པོ་སངས་རྒྱས་ཏེ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་བསྐོར་ནས་རིང་པོ་མ་ལོན་པའི་ཚེ་མི་འབྱུང་སྟེ། ཐམས་ཅད་རབ་ཏུ་དགའ་བ་སྐྱེས་པར་བློ་མཐུན་པས་ཞ་གཅིག་པའི་ཕྱིར།

Now **a breaking of the wheel** of the teachings as described above **never occurs at "the beginning"**—that is, during the period just after the Buddha has first set this wheel in motion. This is because at this point everyone shares a peculiar sense of unity, a perfect harmony born of communal joy.

སངས་རྒྱས་ཀྱིས་སྐུ་ཚེའི་མཐའ་མ་ཡོངས་སུ་མྱ་ངན་ལས་འདའ་བའི་ཚེ་འང་མིན་ཏེ། སངས་རྒྱས་ལ་དཀོན་པར་འཛིན་པ་དང་། མི་རྟག་པར་ཡིད་ལ་བྱེད་བས་སེམས་སྐྱོ་ཞས་ཆེ་བར་བློ་མཐུན་པའི་ཕྱིར།

Neither does the break ever occur **at the end** of the Buddha's precious life—when he passes into his final nirvana. This is because his followers at this point share exactly the same thoughts: a special awareness of how rare the Buddha is, and strong feelings of resignation with life once its impermanence has been drawn to their attention then.

འདུལ་བ་ཚིག་ལེའུར་བྱས་པ་ལས།

།སྟོན་ཀའི་རྒྱ་བཞིན་དྲི་མེད་པར།
།སྟོན་པའི་བསྟན་པ་བཅུ་གཉིས་ལོར།
།ལྷུང་བ་མེད་ལ་ལེགས་གནས་ཏེ།

།ཉོན་མོངས་སྤོང་བར་བྱེད་པ་ཡིན།

Verses on Vowed Morality contains the following lines:

> Instructions of the Teacher remain pure,
> Free of any breach for twelve years' time,
> Free from taint, like waters of the autumn,
> Working to remove the mental afflictions.

།ཞེས་འབྱུང་བས་ཇི་སྲིད་དུ་བསྟན་པ་ལ་ལྟ་བ་དང་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་སྐྱོན་མ་བྱུང་གི་བར་དུ་མི་འབྱུང་སྟེ། བསྟན་པ་སྐྱོན་མེད་པར་གནས་པའི་ཕྱིར།

This means that a schism in the community will furthermore never happen **before** certain **faults** occur—faults in the way that followers view the teachings and maintain their morality. For until such time, the teachings themselves remain without defect.

མཆོག་གཟུང་གཅིག་གི་སྔ་རོལ་དུའང་མི་འབྱུང་སྟེ། བྱེ་བ་ཡུན་རིང་དུ་མི་གནས་ཤིང་། དེ་དག་གིས་བསྡུམ་དགོས་པ་ལ་སྡུམ་བྱེད་མེད་པའི་ཕྱིར།

Furthermore, no division can occur **before** the appearance of **one** or another **of The** Great **Pair.** This is because the division is of very brief duration and could not otherwise be brought to an end, since the reconciliation is always performed by one of these two.

ཐུབ་པ་ཉོངས་པ་སྟེ་མྱ་ངན་ལས་འདས་པའི་འོག་ཏུའང་མི་འབྱུང་སྟེ། གང་ལ་འགྲན་པའི་སངས་རྒྱས་མི་བཞུགས་པའི་ཕྱིར།

No schism can occur **after The Able** One himself **passes** on (that is, subsequent to his final nirvana), since there is then no Buddha present for the leader of the schism to compete with.

མཚམས་ཆེ་ཆུང་མ་བཅད་པ་དག་ཏུའང་མི་འབྱུང་སྟེ། མཚམས་གཅིག་ཏུ་དགེ་འདུན་བྱེ་བ་ནི་དབྱེན་ཡིན་ལ་དེ་མེད་པའི་ཕྱིར། དེས་ན་འཁོར་ལོའི་དབྱེན་དེ་ནི་དུས་དྲུག་པོ་དེ་དག་ཏུ་མི་འབྱུང་ངོ་།

Finally, no division of the community can occur **until** such time as different monastic **residences,** both large and small, are **set apart** from each other. This is because divisions between the community of monks that occur within a single monastic institution do not qualify as a breaking of the wheel, although they are a type of schism. In summary then we can say that there are six periods during which it is impossible for a break in the wheel of the teachings to occur.

།དབྱེན་འདི་ཡང་ཉན་ཐོས་པ་དག་སྟོན་གྱི་ལས་ལ་རག་ལས་པའི་ཕྱིར། སངས་རྒྱས་ཐམས་ཅད་ལ་འབྱུང་བ་ནི་མིན་ཏེ། སྟོན་པ་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པས་ནི་སྔོན་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔར་གྱུར་པ་ན། དྲང་སྲོང་མངོན་ཤེས་ལྔ་དང་ལྡན་པ་ཞིག་གི་འཁོར་ཕྱེ་བས། དེའི་རྣམ་པར་སྨིན་པ་ཕྱི་མ་ཡིན་ནོ་ཞེས་འཆད་དོ། །འདི་ནི་དགོངས་པའི་དོན་དུ་ཐེག་པ་གོང་མ་པས་འཆད་དོ།

Now this schism is something that depends upon the past deeds of the disciples involved, so does not occur with every single Buddha. The explanation goes that, in a former birth as a bodhisattva, our own Teacher (the Leader of the Shakyas) created a schism among the followers of a certain great adept who possessed the five types of supernormal powers: the present schism is just the eventual ripening of this misdeed. According to the teachings for those of higher capacity though this description is not to be taken literally.

105
What Makes Deeds Immediate

།ཕན་འདོགས་པ་དང་ཡོན་ཏན་ཞིང་།
།སྤངས་དང་མེད་པར་བྱས་ཕྱིར་རོ།

As objects of assistance, qualities,
Since you reject and also eliminate them.

[IV.409-10]

།ཅིའི་ཕྱིར་ཕ་མ་གསོད་པ་ལ་སོགས་པ་ཁོ་ན་ལ་མཚམས་མེད་ཀྱི་འགྱུར་གྱི། གཞན་བསད་པ་ལ་སོགས་པས་མིན་ཞེ་ན། ཕ་མ་བསད་པ་ནི་མཚམས་མེད་པ་ཡིན་ཏེ། དེ་

དག་གིས་རང་གི་ལུས་ཐར་པ་དང་མཐུན་པར་བསྐྱེད་པས། ཕན་འདོགས་པར་བྱེད་པའི་ཞིང་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ལ། དེ་བསམ་པས་སྤངས་པ་དང་། སྦྱོར་བས་མེད་པར་བྱས་པའི་ཕྱིར།

One may ask the following: "Why is it considered an `immediate' misdeed only when a person performs one of the actions such as killing his father or mother? Why isn't it the same kind of deed when a person commits an act, such as the killing, towards someone else?" The answer is that killing one's father or mother is an "immediate" misdeed **as** they are very special **objects,** due to the great **assistance** they have rendered one: they have given you a body, a body with which you can attain freedom. And by thinking to kill them **you reject them;** by actually undertaking the deed, you **also eliminate them.**

དེ་བཞིན་དུ་དགྲ་བཅོམ་པ་དང་དགེ་འདུན་དང་སངས་རྒྱས་ནི་ཡོན་ཏན་གྱི་ཞིང་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ལ། དེ་དག་བསམ་པས་སྤངས། སྦྱོར་བས་སྲོག་གནས་པ་དང་མི་མཐུན་པར་བྱས་པའི་ཕྱིར་དང་།

The case with enemy destroyers, the community of monks, and Buddhas is similar. They are objects possessed of exceptional **qualities;** by thinking to do the particular deed towards them **you reject them,** and by actually undertaking the various deeds involved you create conditions which are not at all conducive to their continued life.

དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་དགྲོང་བར་མ་ནུས་ཀྱང་བསམ་པས་སྤངས་པའི་ཕྱིར་རོ། །ལས་གཞན་དག་ལ་ནི་དེ་ལྟ་བུའི་ཉེས་པ་ཆེ་བ་མེད་པའི་ཕྱིར། མཚམས་མེད་དུ་མི་འགྱུར་རོ།

Here we should mention that, although it is impossible for anyone to actually kill a Buddha, the thought to do so is a rejection of the Buddha. Kinds of actions other than those described above are in no way as serious, so are not counted among the "immediate" misdeeds.

106
Clarification of Certain
Immediate Misdeeds

།མཚན་ནི་གཞན་དུ་གྱུར་ཀྱང་འགྱུར།
།གང་གི་ཟླ་མཚན་ལས་བྱུང་མ།

It is, even should the organ switch.
Mother, the one whose menses he came from.

[IV.411-12]

།འོ་ན། ཕ་མ་མཚན་གྱུར་པ་བསད་ན་མཚམས་མེད་དུ་འགྱུར་རམ་མི་འགྱུར་ཞེ་ན། ཕ་མ་གཉིས་ནི་མཚན་གཞན་དུ་གྱུར་ཏེ་བུད་མེད་དང་སྐྱེས་པར་གྱུར་པ་བསད་ཀྱང་། ཕ་མ་བསད་པའི་མཚམས་མེད་དུ་འགྱུར་ཏེ། རང་གི་ལུས་ཁྱད་པར་ཅན་སྐྱེད་པའི་ཕ་མའི་བྱ་བ་བྱས་པ་དེ་བསད་པའི་ཕྱིར།

One might ask the following question: "Suppose a person kills a father or mother whose sexual organ has changed. Is it still an `immediate' misdeed?" **Even should the** sexual **organ** of one's father or mother **switch** (and they thus become a female or a male, respectively), **it is** still the "immediate" deed of patricide or matricide if he kills them. This is because one has still killed the person who performed the function of a father or mother: the one who endowed him with his very special body.

གལ་ཏེ་བུད་མེད་གཞན་གྱི་ནུར་ནུར་པོ། །གཞན་གྱི་མངལ་དུ་བླུག་ནས་དེའི་མངལ་དུ་བསྐྱེད་ན། བུད་མེད་གཉིས་པོ་དེ་ལས་གང་བསད་ན་མཚམས་མེད་དུ་འགྱུར་ཞེ་ན། གཉིས་པོ་དེ་ལས་བུད་མེད་དང་པོ་གང་གི་ཟླ་མཚན་ལས་བྱུང་བ་དེ་ཉིད་དེའི་མ་ཡིན་པས། བུད་མེད་དང་པོ་དེ་བསད་ན་འགྱུར་ཏེ། ཐར་པ་དང་མཐུན་པའི་ལུས་དེ་སྐྱེད་པའི་གཙོ་བོ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

One may then pose another question: "Suppose the embryo in one woman's body is removed and placed in the womb of another, and the child takes birth from this woman's womb. Killing which of these two women would constitute

the `immediate' misdeed?" The **mother** of the person in question is the former of the two women: **the one whose menses he came from.** Therefore killing this first woman would be the immediate misdeed; she played the principal role in providing the person a body fit for gaining freedom. We could not consider the second woman, the woman who kept the child in her womb, the child's mother—this act alone would not make hers the principal role.

གཉིས་པ་མངལ་དུ་འཛིན་པའི་བུད་མེད་དེ་ནི་མ་ཡིན་ཏེ། དེ་ཙམ་དུ་གཙོ་བོ་མ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། གཞན་ཡང་ཕ་མ་ལ་སྦྱོར་བ་བྱས་ནས་གཞན་བསད་པ་དང་། གཞན་ལ་སྦྱོར་བ་བྱས་ནས་ཕ་མ་བསད་པ་ལ་ནི་མཚམས་མེད་དུ་མི་འགྱུར་ཏེ། མཚམས་མེད་ནི་སྦྱོར་བ་གང་ལ་བྱས་པ་དེ་ལ་དངོས་གཞི་རྫོགས་དགོས་པ་ལས་དེ་མེད་པའི་ཕྱིར། དཔེར་ན། མ་ཁྲིའུའི་འོག་ན་འདུག་པ་བསད་པ་དང་། ཁྲུས་པའི་བུས་སྦྲང་བུ་བསད་པར་འདོད་པས་རྡོ་བས་ཕའི་ཀླད་པ་བཅོམ་པ་བཞིན་ནོ།

Now it is not an "immediate" misdeed if a person undertakes to kill his father or mother and ends up killing someone else; nor is it if one undertakes to kill someone else and ends up killing one of his parents. This is because, with an "immediate" misdeed, the actual commission of the act must be concluded with the same person towards whom the act was undertaken. And this is true of neither of the cases mentioned. Similar examples would be where the person killed his mother by accident as she hid under his bed, or where the son of the washerman threw a rock to kill a fly and smashed his father's skull instead.

།མཚོན་ཐབས་གཅིག་གིས་མ་དང་སེམས་ཅན་གཞན་ཞིག་ཀྱང་བསད་ན། རིག་བྱེད་མ་ཡིན་པ་ནི་མཚམས་མེད་དང་སྲོག་གཅོད་འབའ་ཞིག་པ་གཉིས་ཡིན་ལ། རིག་བྱེད་ནི་མཚམས་མེད་ཀྱིས་བསྡུས་པ་ཁོ་ན་ཡིན་ཏེ། མཚམས་མེད་ཀྱི་ལས་དེ་ཉིད་སྟོབས་ཆེ་བའི་ཕྱིར།

Suppose that a person, in the single blow of some weapon, kills his mother and some other living being. The non-communicating form here consists of both deeds: the "immediate" misdeed and a simple act of killing. The communicating form though is subsumed only by the immediate deed, since an immediate deed possesses such tremendous force.

གལ་ཏེ་ཕ་ཡང་ཡིན་ལ། དགྲ་བཅོམ་པའང་ཡིན་པའམ། མ་ཡང་ཡིན། དགྲ་བཅོམ་མ་ཡང་ཡིན་པ་བསད་ན་དེ། དགྲ་བཅོམ་པ་བསད་པའི་མཚམས་མེད་ཀྱི་ལས་གཅིག་ཡིན་ཏེ། རྟེན་གཅིག་ལས་མེད་པའི་ཕྱིར།

Next let's take a case where a person kills his father, a father who happens to be an enemy destroyer as well. Or suppose he kills a person who is both his mother and an enemy destroyer too. Here he commits a single "immediate" misdeed, that of killing an enemy destroyer—for only the single physical base of a person was involved.

འོ་ན། ལུང་རྣམ་འབྱེད་ལས། སྔོན་གྲོང་ཁྱེར་སྒྲ་སྒྲོག་གི་རྒྱལ་པོ་ཨུ་ཏྲ་ཡ་ན་ཕ་ཡང་ཡིན་དགྲ་བཅོམ་པ་ཡང་ཡིན་པ་རང་གི་བུ་རྒྱལ་བུ་སྐྲ་ཅན་གྱིས་བསད་པ་ན། སོང་ལ་སྐྲ་ཅན་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་མཚམས་མེད་པ་གཉིས་བྱས་ཏེ། ཕ་བསད་པ་གང་ཡིན་པ་དང་། གང་ཡང་དགྲ་བཅོམ་པ་བསད་པའོ་ཞེས་སློས་ཤིག །ཅེས་པས་སྤྲིངས་པ་དེ་ཇི་ལྟ་བུ་ཡིན་ཞེ་ན།

One may ask how then we reconcile this position with the following message, quoted in *Divisions of the Word:*

> In days gone by there was a king of Rauruka City by the name of Udrayana. He was murdered by his son Shikhandi, who thus killed a person who was both his father and an enemy destroyer. The King's last words to the assassins sent by his son were "Return and tell Shikhandi for me, `You have now committed two immediate misdeeds—that of killing your father, and that of killing an enemy destroyer.'"

དེ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་རྒྱུ་གཉིས་ཀྱིས་མཚམས་མེད་པ་བྱས་ཏེ་ཞེས་པའམ། ཡང་ན་སྒོ་གཉིས་ནས་སྨྲོས་པ་ཡིན་གྱིས། མཚམས་མེད་དེ་ནི་གཅིག་ལས་མེད་དོ།

The point of the king's words was to tell his son that he had on two accounts committed an immediate misdeed, or that he had committed the deed in two different ways. There was though no more than one immediate misdeed done.

107
Misdeeds and the Holy

།སངས་རྒྱས་བརྡེག་པར་སེམས་ལ་མིན།
།བསྣུན་འོག་སྒྲ་བཅོམ་པ་ལ་མིན།
།མཚམས་མེད་སྦྱོར་བ་བྱས་པ་ལ།
།འདོད་ཆགས་བྲལ་འབྲས་མི་སྲིད་དོ།

Not with a mind to strike the Buddha, not with
An enemy destroyer after attack.
Freed from desire, results, impossible
For one who's undertaken immediate.

[IV.413-6]

།དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་ལ་ངན་སེམས་ཀྱིས་ཁྲག་འབྱིན་པ་འང་སངས་རྒྱས་དགོང་པར་འདོད་ནས་མཚོན་བསྣུན་ན་འགྱུར་གྱི། སངས་རྒྱས་ལ་མཚོན་བརྡེག་པར་སེམས་པ་ཙམ་གྱིས་བསྣུན་པ་ལ་ནི་མ་ཡིན་ཏེ། སྲོག་གཅོད་པའི་བསམ་པ་མེད་པའི་ཕྱིར།

Let's next consider the immediate misdeed of striking and drawing blood, with evil intent, from the One Thus Gone. It's considered the immediate misdeed when a person uses his weapon with the intent to kill the Buddha, but it is **not** considered this type of misdeed when a person uses his weapon simply **with a mind to strike the Buddha.** This is because such a person lacks the "intent" stage for an act of taking life.

Suppose for a similar example that someone uses a weapon against a person who has yet to reach the stage of **"enemy destroyer,"** and then at some point **after** the **attack** the victim does attain this level. Suppose further that our new enemy destroyer then dies as a result of wounds incurred in the original attack. It is **not** considered the immediate misdeed **with** such a person, for his attacker did not undertake the action against someone who was an enemy destroyer.

དེ་བཞིན་དུ་དགྲ་བཅོམ་པ་མ་ཐོབ་པ་ལ་མཚོན་བསྣུན་པའི་འོག་ཏུ་དགྲ་བཅོམ་པ་ཐོབ་པར་གྱུར་ནས། བསྣུན་པ་དེས་དགྲ་བཅོམ་པ་དགོངས་པ་ལའང་མཚམས་མེད་པར་

འགྱུར་བ་མིན་ཏེ། ངེས་རྟེན་དེ་ལ་སྦྱོར་བས་བྱས་པའི་ཕྱིར། ཡང་ཅི་མཚམས་མེད་ཀྱི་སྦྱོར་བ་བྱས་ནས། དེ་མ་སྤངས་པར་འདོད་ཆགས་དང་དང་བྲལ་བ་དང་། འབྲས་བུ་ཐོབ་པར་འགྱུར་རམ་ཞེ་ན། མཚམས་མེད་པའི་སྦྱོར་བ་བྱས་པ་ལ་ནི། བསམ་པ་ཤིན་ཏུ་འགལ་བས་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བ་དང་འབྲས་བུ་ཐོབ་པ་མི་སྲིད་དོ།

One may pose the following question: "Suppose a person undertakes to commit an immediate misdeed. Is it possible for such a person—without abandoning this course of action—to achieve the state where he is free of desire, or to gain one of the results?" The answer is that it is **impossible for one who has undertaken** an **immediate** misdeed to gain either the level where he is **freed from desire** or one of the **results.** The two states of mind are completely contradictory.

108
Severity of Immediate Misdeeds

།དགེ་འདུན་དབྱེ་ཕྱིར་རྫུན་སྨྲ་བ།
།ཁ་ན་མ་ཐོ་རབ་ཆེར་འདོད།

Lying to divide the community
Accepted as most heinous of misdeeds.

[IV.417-18]

།འོ་ན། མཚམས་མེད་དེ་དག་ལས་གང་ལྕི་ཞེ་ན། དགེ་འདུན་གཉིས་སུ་དབྱེ་བར་བྱ་བའི་ཕྱིར་རྫུན་སྨྲ་བ་དེ་ནི། མཚམས་མེད་པ་རྣམས་ཀྱི་ནང་ནས། ཁ་ན་མ་ཐོ་བ་རབ་ཏུ་ཆེ་བར་འདོད་དེ། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་རྣམས་ཀྱི་ཆོས་ཀྱི་སྐུ་ལ་མཚོན་བསྣུན་པའི་ཕྱིར་དང་། དགེ་འདུན་བྱེ་བ་སླར་མ་དུམ་གྱི་བར་དུ། འཇིག་རྟེན་ན་ངེས་པ་ལ་འཇུག་པ་དང་། འབྲས་བུ་ཐོབ་པ་དང་། འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བ་དང་། ཟག་པ་ཟད་པར་བྱ་བ་རྣམས་ལ་གེགས་སུ་འགྱུར་ཞིང་།

One may ask, "Which of all these immediate misdeeds is the most serious?" **Lying** in order **to divide the community** of monks into two parts is **accepted as** the **most heinous of misdeeds** among all the immediate. This is because a person has thereby struck a blow to what is known as the "reality body" of the One Thus Gone. And as long as the community remains unreconciled, there is a general stop in the world to certain great virtuous deeds: no one finds the true certainty, no one achieves the results, no one gains freedom from desire, and no one brings an end to all stains.

བསམ་གཏན་དང་ཀློག་བ་དང་ཁ་ཏོན་དང་སེམས་པའི་ལས་རྣམས་ཀུང་མི་འཇུག་པས། མཐོ་རིས་དང་བྱང་གྲོལ་གྱི་བར་དུ་གཅོད་པའི་ཕྱིར་དང་། ལྷ་དང་བཅས་པའི་འཇིག་རྟེན་འཁྲུགས་ཤིང་ཡིད་མི་བདེ་བ་དང་། རང་དབང་མེད་པ་དང་། དྲན་པ་ཉམས་པར་བྱས་པའི་ཕྱིར་དང་། རྣམ་སྨིན་བར་བསྐལ་གཅིག་ཏུ་མནར་མེད་དུ་སྐྱེ་བའི་ཕྱིར་རོ།

Moreover, such a division prevents persons from engaging in meditative concentration, and from reading scripture—from daily recitations and from contemplations. This then interrupts progress in gaining both higher births and the states of nirvana and Buddhahood. All the inhabitants of the world, on up to the great pleasure beings, are thrown into turmoil—they lose their happiness, they lose their freedom, they lose their ability to think. And the perpetrator must take his birth in the lowest hell, Without Respite, for an eon. These are what make this deed the worst.

།དེའི་རྗེས་ལ་ལྔ་པ་དང་། དེའི་རྗེས་ལ་གསུམ་པ་དང་། དེའི་རྗེས་ལ་དང་པོ་དང་། དེ་ནས་གཉིས་པ་ལྕི་བས། ལྔ་པོ་དེའི་ནང་ནས་ཕ་གསོད་པ་ཡང་བར་བཤད་དོ།

The next most grave of the immediate misdeeds is the fifth; then come the third, the first, and second—in that order. Thus the murder of one's father is explained as the least serious of the five.

།འོ་ན་མདོ་ལས། ཉེས་པ་གསུམ་གྱི་ནང་ནས་ཡིད་ཀྱི་ལས་གསུམ་ལྕི་བ་དང་། དེའི་ནང་ནས་ལོག་ལྟ་ལྕི་བར་བཤད་པ་དང་འགལ་ལོ་ཞེ་ན། མི་འགལ་ཏེ། མནར་མེད་དུ་བར་བསྐལ་དུ་སྨིན་པས། རྣམ་སྨིན་ཀྱི་འབྲས་བུ་ཆེ་བའི་དབང་དུ་མཛད་ནས།

མཚམས་མེད་པའི་ནང་ནས་དགེ་འདུན་གྱི་དབྱེན་ལྕི་བ་དང་།

One may object that this description contradicts the statement in sutra that, of all the three types of wrong, the three deeds of thought are most serious and that—within these three—holding mistaken views is most grave. There is though no inconsistency here. The misdeed we've described leads one to the hell "Without Respite" for a full intermediate eon; from the viewpoint of the magnitude of the result that ripens from the deed, we can say that dividing the community is the most serious of all the immediate misdeeds.

དྲང་སྲོང་གི་ཡིད་ཁྲོས་པས་དན་ཏ་ཀའི་དགོན་པ་ལ་སོགས་པའི་སྐྱེ་བོ་མང་པོ་འཆི་བའི་རྒྱུ་བྱས་པ་ཡིན་པས། བདག་འབྲས་སྐྱེ་བོ་ཕལ་པོ་ཆེ་འཆི་བའི་དབང་དུ་མཛད་ནས། སྒོ་གསུམ་གྱི་ལས་གསུམ་ལས་ཡིད་ཀྱི་ལས་ལྕི་བ་དང་།

One the other hand there is the case where the raw emotion of fury in the mind of the great adept brought death to the many individuals of Dantaka Monastery and other places; we can say then that, with respect to the general result of death among the populace, actions of the thought are the most powerful among three groups of deeds that relate to the three passageways.

སྐྱེས་བུ་བྱེད་འབྲས་དགེ་རྩ་ཀུན་གཅོད་པའི་དབང་དུ་མཛད་ནས། གཞན་གྱིས་མི་གཅོད་པས་ཡིད་ལས་ཀྱི་ནང་ནས་ལོག་ལྟ་ལྕི་བ་འམ། ཡང་ན་མཚམས་མེད་ལྔ་དང་། སྒོ་གསུམ་གྱི་ལས་དང་། ལྟ་བ་ལྔ་གཞིར་བྱས་ནས། རིམ་པ་ལྟར་དགེ་འདུན་གྱི་དབྱེན་དང་། ཡིད་ཀྱི་ལས་དང་། ལོག་ལྟ་ལྕི་བར་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

And with respect to the "creative" result of losing one's most basic virtue, mistaken views would be the most serious of the deeds of the thought, for the others in this group lack the power to make one lose this virtue. To express it in a different way, we can say that each was stated to be the most serious: dividing the community, deeds of the thought, and holding mistaken views—but only with the respective assumptions that one is limiting himself to the five immediate deeds, deeds of the three passageways, or the five views.

The Asian Classics Institute
Course V: How Karma Works

Reading Ten: The Relative Severity of Deeds and What Causes It

།རྒྱལ་བ་དགེ་འདུན་གྲུབ་ཀྱིས་བརྩམས་པའི་མཛོད་ཊཱིཀ་ཐར་ལམ་གསལ་བྱེད།
མཛོད་རྩ་དང་བཅས་པ་ལས།

The following selections are from the First Dalai Lama's commentary to the *Treasure House of Knowledge (Abhidharmakosha),* entitled *Illumination of the Path to Freedom.* They include the root text of Master Vasubandhu.

116
The Meritorious Act of Giving

།གང་གིས་སྦྱིན་བྱེད་དེ་སྦྱིན་པ།
།མཆོད་དང་ཕན་གདགས་འདོད་པ་ཡིས།
།ལུས་དང་ངག་ལས་སློང་དང་བཅས།
།དེ་འབྲས་ལོངས་སྤྱོད་ཆེན་པོ་ཅན།

Giving is when anyone acts to give,
Out of a wish to honor or to aid.
Deeds of body and speech with motive, linked;
Its result, possession of great wealth.

[IV.449-52]

།དེ་ལྟར་གསུམ་ལས་སྐྱེས་བུ་གང་གིས་བསམ་པ་དགེ་བས། བདོག་པའི་དངོས་པོ་གཞན་ལ་སྦྱིན་པར་བྱེད་པ་དེ་ནི་སྦྱིན་པ་ཡིན་ཏེ། ཐང་སྐྱོང་རྒྱུས་པས་ཞུས་པ་ལས།

དྲང་སྲོང་ཆེན་པོ་དད་པས་གང་ཅུང་ཟད་སྦྱིན་པ་དེ་དག་ཐམས་ཅད་ནི་སྦྱིན་པ་ཞེས་བྱའོ། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

Now among these three, **giving** is described as follows. It **is when any** person, with thoughts of virtue, **acts to give** any thing he owns to someone else. As we read in *A Sutra Taught at the Request of Vyasa, a Great Adept:* "Oh great adept, all acts of giving even the smallest thing from faith are Giving."

ཀུན་སློང་ནི་ཡུལ་བཟང་པོ་ལ་མཆོད་པ་དང་། དམན་པ་ལ་ཕན་གདགས་པའི་འདོད་པ་ཡིས་གཏོང་བ་སྦྱིན་པ་ཡིན་གྱི། འཇིགས་པ་དང་ལེན་ལ་རེ་བ་སོགས་ནི་མིན་ནོ།

As for the motivation involved, it is only the meritorious act of giving when one gives away the thing either **out of a wish to honor** (some very high object) **or** out of a wish **to aid** (some very miserable object). It is not real giving when one does so only out of fear, or out of hopes of getting something in return, and so on.

།ལས་དེ་ཡང་ལུས་དང་ངག་གི་ལས་ཀུན་ནས་སློང་བ་མཚུངས་ལྡན་དང་བཅས་པ་ཡིན་ནོ། །སྦྱིན་པ་དེའི་འབྲས་བུ་ནི་གནས་སྐབས་སུ་ལོངས་སྤྱོད་ཆེན་པོ་ཅན་ནོ།

Giving moreover consists of **deeds of body and speech** along **with** their **motivation** and what is **linked** with it mentally. The **result** of the giving is the **possession of great wealth,** at least for the time being.

117
Giving that Benefits the Other,
and the Rest

།བདག་གཞན་དོན་ཕྱིར་གཉིས་དོན་ཕྱིར།
།གཉིས་ཀའི་དོན་དུ་མིན་ཕྱིར་སྦྱིན།

Giving is that which benefits oneself,
The other, both, and neither one of them.

[IV.453-4]

།དབྱེ་བ་ནི། བདག་གི་དོན་གྱི་ཕྱིར་སྦྱིན་པ་ན་འདོད་པ་ལ་འདོད་ཆགས་དང་མ་བྲལ་

བའམ། སོ་སོ་སྐྱེ་བོ་འཇིག་རྟེན་པའི་ལམ་གྱིས་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བས་མཆོད་རྟེན་ལ་སྦྱིན་པའོ།

As for the different divisions of **giving,** the first **is that** giving **which benefits oneself.** This would be for a person who had not yet freed himself from desire for desire-realm objects, or for a common person who had done so but through the "path of the world," to make offerings to a shrine.

།གཞན་གྱི་དོན་གྱི་ཕྱིར་སྦྱིན་པ་ནི་མཐོང་ཆོས་ལ་མྱོང་བ་མ་གཏོགས་པ་འཕགས་པ་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བས་འདོད་ཆགས་དང་མ་བྲལ་བའི་སེམས་ཅན་གཞན་ལ་སྦྱིན་པའོ།

Giving that benefits **the other** would be any act of giving performed by a realized person free of desire towards another living being not so freed. This assumes by the way that we do not consider any results that the former individual will experience in this same life.

།གཉིས་ཀའི་དོན་གྱི་ཕྱིར་སྦྱིན་པ་ནི་འཕགས་པ་འདོད་ཆགས་དང་མ་བྲལ་བའམ། སོ་སོ་སྐྱེ་བོ་འདོད་ཆགས་དང་མ་བྲལ་བས། འདོད་ཆགས་དང་མ་བྲལ་བའི་སེམས་ཅན་གཞན་ལ་སྦྱིན་པའོ།

Giving that benefits **both** would be for a realized being who was not yet free of desire, or for a common being who was not thus free, to present something to another living being who was not yet free from desire either.

།གཉིས་ཀའི་དོན་དུ་མིན་པའི་ཕྱིར་སྦྱིན་པ་ནི། མཐོང་ཆོས་ལ་མྱོང་བ་མ་གཏོགས་པ་འཕགས་པ་འདོད་ཁམས་ལས་འདོད་ཆགས་དང་བྲལ་བས་མཆོད་རྟེན་ལ་ཕུལ་བ་ཡིན་ཏེ། དེ་ནི་བཀུར་སྟི་དང་བྱས་པ་གཟོ་བ་འབའ་ཞིག་གིས་འབུལ་པའི་ཕྱིར།

Giving that benefits **neither** would be for a realized being who was free of desire for the desire realm to make offerings to a shrine. This is because the only point of the offering is for this being to express his deep respect and gratitude. Here again incidentally we are not counting any results of the offering that he will achieve in the same life.

118
Exceptional Types of Givers

།དེ་ཡི་ཁྱད་པར་སྦྱིན་བདག་དང་།

།དངོས་དང་ཞིང་གི་ཁྱད་པ་ལས།

།སྦྱིན་བདག་ཁྱད་འཕགས་དད་སོགས་ཀྱིས།

།གུས་ལ་སོགས་པས་སྦྱིན་པར་བྱེད།

།དེ་ཕྱིར་བཀུར་སྟི་རྒྱ་ཆེན་དང་།

།དུས་དང་བར་ཆད་མེད་པར་རྙེད།

Exceptional types of it from exceptional
Givers, given thing, whom given; of these the
Giver's exceptional through faith and the rest,
Performs his giving with respect and the like.
As a result one gains the honor, a wealthy,
The timely and a freedom from hindrances.

[IV.455-60]

སྦྱིན་པ་དེའི་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་པ་ནི་སྦྱིན་བདག་དང་དངོས་པོ་དང་ཞིང་གི་ཁྱད་པར་གསུམ་ལས། སྦྱིན་བདག་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་པ་ནི་བསམ་པ་དད་པ་དང་སོགས་ཀྱིས་བཟུང་བའི་ཚུལ་ཁྲིམས་དང་གཏོང་བ་དང་ཐོས་པ་དང་ངོ་ཚ་ཤེས་པ་དང་ཁྲེལ་ཡོད་པ་དང་ཤེས་རབ་ཅེས་བྱ་བ་འཕགས་པའི་ནོར་བདུན་དང་། འདོད་ཞེན་ཆུང་བ་དང་ལྡན་པས་སོ།

Very **exceptional types of "it"**—of this giving, come **from** exceptional kinds of **givers,** exceptional kinds of **things** which are **given,** and exceptional kinds of objects to **whom** the things are **given. Of these, the giver is** made **exceptional through** a motivation of **faith and "the rest"**—which refers first of all to the rest of the "seven riches of realized beings": morality, generosity, learning, a sense of shame, a conscience, and wisdom. The phrase also refers to having little desire for things.

།སྦྱོར་བ་ནི་གུས་པ་དང་ལ་སོགས་པས་བསྡུས་པ་རང་གི་ལག་གིས་སྟེར་བ་དང་། ཉེ་བར་མཁོ་བའི་དུས་དང་། གཞི་དེས་གཞན་ལ་བརྐུས་པ་དང་། བཤན་པ་ལ་ལུགས་བྱིན་པ་ལྟ་བུའམ། སྦྱིན་བྱ་དུག་དང་མི་འཕྲོད་པའི་ཟས་ལྟ་བུ་ཞིང་ལ་གནོད་པ་མིན་པར་གཞན་ལ་མི་གནོད་པར་སྦྱིན་པར་བྱེད་པའོ།

As for how he undertakes the act, the exceptional giver **performs his giving** (1) **with** an attitude of **respect and "the like."** These last words refer to handing the object to the other person with one's own hands; (2) giving something when it is really needed; and (3) performing the actual deed in a way that does no harm to anyone else. Examples would be where one had stolen the object from someone else in the first place, or where one presented a sheep to a butcher. Included here too are cases where the object given hurt the recipient—examples would be giving someone poison or unhealthy food.

།འབྲས་བུ་ནི་གུས་པ་ལ་སོགས་པས་བྱིན་པ་དེའི་ཕྱིར། རིམ་པ་ལྟར་སྐྱེ་བ་ཕྱི་མ་ལ་རང་ལ་འཁོར་གྱིས་བཀུར་སྟི་བྱེད་པ་དང་། ལོངས་སྤྱོད་རྒྱ་ཆེན་པོ་ལ་དད་པས་ཏི་རང་དབང་འབྱོར་པར་འགྱུར་བ་དང་། རང་ལ་དགོས་པའི་དུས་སུ་རྙེད་པར་འགྱུར་བ་དང་། རང་གི་ལོངས་སྤྱོད་ལ་དགྲ་དང་མེས་ཆོག་པ་ལ་སོགས་པའི་བར་ཆད་མེད་པར་རྙེད་པའོ།

Concerning the consequences of such giving, the person has performed his charity with an attitude of respect and so on, as listed above. **As a result he gains** the following (and here the list follows the three numbers above). In his future life he wins (1) **the honor** and respect of those who follow him, as well as a **wealth** of material things (which because of his former faith he enjoys at his total discretion). In this next life he also gains (2) the **timely** fulfillment of his own needs, as well as (3) complete **freedom from any hindrances** to his wealth: enemies, loss of his things in a fire, and so on.

119
Exceptional Things to Give

།ཁ་དོག་ལ་སོགས་ཕུན་སུམ་དངོས།
།དེ་ལས་གཟུགས་བཟང་གྲགས་ལྡན་དང་།
།དགའ་དང་ཤིན་ཏུ་གཞོན་ཤ་དང་།
།དུས་སུ་རེག་ན་བདེ་ལུས་འགྱུར།

Things given, excellent color and such.
From it an excellent form and reputation,
Happiness and a very youthful complexion,
A body which in each time's pleasant to touch.

[IV.461-4]

།ཁ་དོག་དང་སོགས་པས་བསྡུས་པ་དྲི་དང་རོ་དང་རེག་བྱ་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་ནི་དངོས་པོ་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་པའོ།

An **excellent color "and such"**—which refers to an excellent smell, or taste, or feel—are what make **things** that are **given** exceptional.

།ཁ་དོག་ཕུན་སུམ་ཚོགས་པ་བྱིན་པ་དེ་ལས་ནི་གནས་སྐབས་སུ་གཟུགས་བཟང་བ་དང་། སྙན་པའི་གྲགས་པ་དང་ལྡན་པ་དང་། ཡིད་དགའ་བ་དང་། ལུས་ཤིན་ཏུ་གཞོན་ཤ་ཅན་དང་། བུད་མེད་རིན་པོ་ཆེ་ལྟར་གྲང་བའི་ཚེ་ན་ནི་དྲོ་ལ། དྲོ་བའི་ཚེ་ན་ནི་བྲང་ཞིང་། ཐ་མལ་པར་འདུག་པ་ན་དུས་སུ་རེག་ན་བདེ་བའི་ལུས་དང་ལྡན་པར་འགྱུར་ཏེ། རིམ་པ་བཞིན་དུ་སྦྱར་རོ།

From "it" (that is, from giving things with an excellent color), one gains **an excellent** bodily **form**—at least for the time being. Temporarily too he gains other results (following the order of the qualities just listed): **a** good and widespread **reputation;** great **happiness; and** a body with **a very youthful complexion.** The **body** that one possesses is moreover like that which belongs to the "jewel of the queen": it is **pleasant to touch in each** of the **time**s—whether the temperature is just normal, or whether it is cold (when the queen's body gives you warmth), or hot (at which time the queen feels to you cool).

120
Exceptional Objects to Give a Gift

།འགྲོ་དང་སྡུག་བསྔལ་ཕན་འདོགས་དང་།
།ཡོན་ཏན་རྣམས་ཀྱིས་ཞིང་ཁྱད་འཕགས།
།མཆོག་ནི་གྲོལ་བས་གྲོལ་བའམ།
།བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཡིས་བརྒྱད་པ།
།འཕགས་པ་མིན་ཡང་ཕ་མ་དང་།
།ནད་པ་དང་ནི་ཆོས་སྨྲ་དང་།
།སྐྱེ་མཐའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ལ།
།ཡོན་ནི་གཞལ་དུ་མེད་པ་ཡིན།

Exceptional—those you give to—by the being,
Suffering, aid, and by good qualities.
The highest someone freed by someone freed,
By a bodhisattva, or the eighth.
Gifts made to a father or a mother,
To the sick, a spiritual teacher, or
A bodhisattva in his final life
Cannot be measured, even not realized.

[IV.465-72]

།ཞིང་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་པ་ནི། འགོའུ་ཏ་མིའི་མདོ་ལས། ཀུན་དགའ་བོ་དུད་འགྲོའི་སྐྱེ་གནས་སུ་སོང་བ་ལ་སྦྱིན་པ་བྱིན་ན་སླར་རྣམ་པར་སྨིན་པ་བརྒྱ་འགྱུར་དུ་རེ་བར་བྱའོ། །ཚུལ་ཁྲིམས་འཆལ་པར་གྱུར་པའི་མི་ལ་སྦྱིན་པ་བྱིན་ན་རྣམ་པར་སྨིན་པ་སྟོང་འགྱུར་དུ་རེ་བར་བྱའོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟ་བུ་འགྲོ་བ་དང་།

Those to whom **you give** a gift can be **exceptional** by virtue of four different reasons, first **by the** type of **being** involved. As *Gautami's Sutra* states,

> Ananda, you can look forward to a hundredfold result ripening back to you, if you give something to an individual who has reached the animal's state of birth. But you can look forward to a thousandfold result if you give something even to a human who's immoral.

རྫས་ལས་བྱུང་བའི་བསོད་ནམས་བྱ་བའི་དངོས་པོའི་ནང་ནས། ནད་པ་དང་ནད་གཡོག་དང་གྲང་བ་ལ་སོགས་པའི་དུས་སུ་བྱིན་ན་བསོད་ནམས་ཚད་མེད་པར་གསུངས་པ་ལྟ་བུ་སྡུག་བསྔལ་བ་དང་།

The object towards whom you perform your giving may also be distinguished by his **suffering.** Suppose for example that you take all the things that a person can give in one of those types of acts where the merit derives from a substantial thing. It is stated that if you give these things to a sick person, or to someone nursing a sick person, or to someone when it's cold outside or whatever, the merit is immeasurable.

ཕ་མ་དང་ཕན་འདོགས་པ་གཞན་ཡང་རུང་སྟེ། དོམ་དང་རི་དགས་རུ་རུ་ལ་སོགས་པའི་སྐྱེས་རབས་ལྟ་བུ་རང་ལ་ཕན་འདོགས་པ་དང་།

The recipient may furthermore be distinguished by the **aid** he has given one in the past. Here we include one's father and mother, or anyone else who has been of special help to one. Examples may be found among stories of the Buddha's former lives, such as the one about the bear and the *ru-ru* deer.

འགོའུ་ཏ་མིའི་མདོ་ལས། ཚུལ་ཁྲིམས་དང་ལྡན་པ་ལ་བྱིན་ན་རྣམ་པར་སྨིན་པ་འབུམ་འགྱུར་དུ་རེ་བར་བྱའོ། །རྒྱུན་དུ་ཞུགས་པའི་འབྲས་བུ་ལ་ཞུགས་པ་ལ་བྱིན་ན་རྣམ་པར་སྨིན་པ་ཚད་མེད་དོ། །དེ་བས་ཀྱང་རྒྱུན་དུ་ཞུགས་པ་ལ་བྱིན་ན་ཆེས་ཚད་མེད་དོ། །ཞེས་པ་ལྟ་བུ་ཡོན་ཏན་དང་ལྡན་པ་སྟེ། བཞི་པོ་དེ་རྣམས་ཀྱིས་ཞིང་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་སོ།

The person to whom one gives his gift may, lastly, be exceptional **by** virtue of his **good qualities.** *Gautami's Sutra* provides some examples:

> If you give to someone who has kept his morality, you can expect it to ripen into a result a hundred thousand times as great. If you give to someone who has entered that stage known as the "result of entering the stream," it ripens into something which is immeasurable. And if you give even more to someone who has entered the stream, the result is even more immeasurable.

།སྦྱིན་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ནང་ནས་མཆོག་ཏུ་གྱུར་པ་ནི། གཉིས་ཀ་མཆོག་ཡིན་པས་ཁམས་གསུམ་ལས་གྲོལ་བས་གྲོལ་བ་ལ་བྱིན་པ་སྟེ། འགོའུ་ཏ་མིའི་མདོ་ལས། གང་ཞིག་ལུས་ངག་བསྡམས་བདག་ཉིད། །ལག་བརྐྱང་བསོད་སྙོམས་སྦྱོད་པ་ཡི། །འདོད་ཆགས་བྲལ་ལ་ཆགས་བྲལ་བས། བྱིན་ན་ཟང་ཟིང་སྦྱིན་པའི་མཆོག །ཅེས་གསུངས་སོ།

Now **the highest** kind of giving is for **someone** who has **freed** himself of the three realms to give something to **someone** else who has **freed** himself as well. This is because both are the highest kind of individual. Again we see, in *Gautami's Sutra,*

> The highest form of giving a physical thing
> Is by one free to another free of desire:
> But one with his body and speech restrained,
> Reaching out his hand to offer food.

།ཡང་སྦྱིན་བདག་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཡིས་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ལ་ཕན་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་གང་ཅི་སྦྱིན་བ་དེ་ནི། མ་གྲོལ་བས་མ་གྲོལ་བ་ལ་བྱིན་ཡང་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་དང་སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་དོན་དུ་བྱིན་པས་མཆོག་ཡིན་ཏེ། སེམས་ཅན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་མགོན་དུ་འགྱུར་བའི་སྦྱིན་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར།

We can also though take a giver who is a **bodhisattva** and who gives any object at all, for the sake of helping every being alive. Although this is an act of giving by a person who is not yet freed and is directed to another person not yet freed, it is still the highest kind of giving. This is because the act has been performed for the sake of total enlightenment and every living being.

And this is because one has given something in order to become the savior of every single being.

ཡང་མདོ་ལས། ཉེ་བ་ལ་སྦྱིན་པ་དང་། འཇིགས་པས་སྦྱིན་པ་དང་། བདག་ལ་བྱིན་པས་སྦྱིན་པ་དང་། བདག་ལ་སྦྱིན་པར་འགྱུར་བས་སྦྱིན་པ་དང་། སྔོན་བདག་གི་ཕ་དང་མེས་པོ་དག་གིས་སྦྱིན་པ་དང་། མཐོ་རིས་ཀྱི་དོན་དུ་སྦྱིན་པ་དང་། གྲགས་པའི་དོན་དུ་སྦྱིན་པ་དང་། སེམས་ཀྱི་རྒྱན་གྱི་དོན་དང་། སེམས་ཀྱི་ཡོ་བྱད་ཀྱི་དོན་དང་། རྣལ་འབྱོར་གྱི་ཚོགས་ཀྱི་དོན་དང་། དོན་གྱི་མཆོག་ཐོབ་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་སྦྱིན་པ་བྱིན་པའོ།

Now a certain sutra gives the following list of eight types of giving:

1) Giving to close ones;
2) Giving out of fear;
3) Giving because they gave to you;
4) Giving because they will give to you;
5) Giving because one's parents and ancestors used to give;
6) Giving with the hope of attaining one of the higher births;
7) Giving to gain fame;
8) Giving to gain the jewel of the mind, to gain the riches of the mind, to win what great practitioners collect together, to achieve the ultimate goal.

།ཞེས་སྦྱིན་པ་བརྒྱད་གསུངས་པའི་ནང་ནས་ནི་བརྒྱད་པ་སེམས་ཀྱི་རྒྱན་ལ་སོགས་པའི་ཕྱིར་སྦྱིན་པ་མཆོག་གོ

We can alternately describe the highest type of giving as **the eighth** in this list: giving to gain the jewel of the mind and so on.

།དེ་ལ་ཉེ་བ་ལ་སྦྱིན་པ་ནི། སློབ་དཔོན་སྤྱི་མ་དགའ་ན་རེ། ནམ་ཉེ་བར་གྱུར་ཅིང་ཉེ་བར་ལྷགས་པ་དག་ལ་སྦྱིན་པའོ་ཞེས་ཟེར། འཇིགས་པས་སྦྱིན་པ་ནི་མེད་པར་བྱེད་པ་མངོན་སུམ་དུ་མཐོང་ནས་དམ་པ་སྦྱིན་ནོ་ཞེས་སྦྱིན་པའོ། །བདག་ལ་བྱིན་པས་སྦྱིན་པ་ནི།

འདིས་སྔོན་བདག་ལ་བྱིན་ནོ་སྙམ་ནས་སྦྱིན་པའོ།

As for the meaning of the expression "giving to close ones," certain masters of the past have claimed that it refers to giving to someone when they are standing close by, or to someone when they approach close by. "Giving out of fear" means that a person decides he will give the best he has, but only because he perceives some great imminent danger to himself. And "giving because they gave to you" refers to giving something to a person with the thought that "I'm doing this because he gave me something before."

།གཞན་ནི་གོ་སླ། སེམས་ཀྱི་རྒྱན་ནི་རྫུ་འཕྲུལ་ལོ། །སེམས་ཀྱི་ཡོ་བྱད་ནི་འཕགས་ལམ་ཡན་ལག་བརྒྱད་དོ། །རྣལ་འབྱོར་གྱི་ཚོགས་ནི་ཞི་གནས་དང་ལྷག་མཐོང་ངོ། །དོན་གྱི་མཆོག་ནི་དགྲ་བཅོམ་པའམ། མྱ་ངན་ལས་འདས་པ་ཐོབ་པའོ། །ཞེས་རྒྱལ་སྲས་གསུང་ངོ་།

The remaining members of the list are easily understood. "Jewel of the mind" refers to the ability to perform miracles, while "riches of the mind" refers to the eight parts of the path of realized beings. "What great practitioners collect together" refers to perfectly tranquil concentration and special realization. The "ultimate goal" can be described as achieving the state of an enemy destroyer, or the state of nirvana. This is how the Master Jinaputra explains the various types of giving.

།གང་སྤེལ་ནི། སེམས་ཀྱི་རྒྱན་གྱི་དོན་ལ་སོགས་པ་བཞི་ནི་རིམ་པ་བཞིན། དད་པ་ལ་སོགས་པའི་ནོར་འདྲེན་པ་དང་། སེར་སྣའི་དྲི་མ་དང་འགལ་བ་དང་། སྙོམས་འཇུག་གི་བདེ་བ་སྐྱེད་པ་དང་། མྱ་ངན་ལས་འདས་པ་འདྲེན་པའི་ཕྱིར། ཞེས་སོ།

Master Purna explains them as follows:

> Giving to gain the "jewel of the mind" and the rest of the four refers respectively to (1) that which brings one the riches of faith and the rest; (2) that which is totally inconsistent with the stink of stinginess; (3) that which makes the happiness of balanced meditation grow; and (4) that which brings on the state of nirvana.

།ཡང་ན་རིམ་པ་ལྟར་དགེ་སྦྱོང་ཚུལ་གྱི་འབྲས་བུ་བཞི་འམ། ཚོགས་སྦྱོར་དང་། མཐོང་ལམ་དང་། སྒོམ་ལམ་དང་། མྱང་འདས་སམ། ཡང་ན་ཚོགས་སྦྱོར་དང་། མ་དགས་བདུན་དང་། དག་པ་ས་གསུམ་དང་། སངས་རྒྱས་ཀྱི་ས་རྣམས་ལ་འདོད་དོ།

These four have also been accepted as relating respectively to the four "results of the way of virtue," or to (1) the paths of collection and preparation, (2) the path of seeing, (3) the path of habituation, and (4) nirvana. An alternate way is to correlate them with (1) the paths of collection and preparation, (2) the seven impure levels, (3) the three pure levels, and (4) the level of a Buddha.

།དེར་མ་ཟད་འཕགས་པ་མིན་ཡོང་ཕན་འདོགས་པའི་ཞིང་ཕ་མ་དང་། སྡུག་བསྔལ་གྱི་ཞིང་ནད་པ་དང་། ཆོས་སྨྲ་བ་དང་། སྐྱེ་མཐའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་རྣམས་ལ་ཡོན་ཕུལ་བའི་བསོད་ནམས་ནི་འབུམ་འགྱུར་ལ་སོགས་པས་ཚད་གཞལ་དུ་མེད་པ་ཡིན་ཏེ།

Beyond the above, we can say that there are other acts of giving where, **even** though the recipient is **not** a **realized** being, the resulting merit still **cannot be measured** in units such as a "hundred thousand times greater" or such. These would involve **gifts made to** one's **father or mother** (recipients who had given one great aid), **to the sick** (recipients who are in a state of suffering), to **a spiritual teacher, or** to a bodhisattva in his final life.

ལེགས་ཉེས་ཀྱི་རྒྱུ་དང་འབྲས་བུ་བསྟན་པའི་མདོ་ལས། གཞན་ཡང་གང་ཟག་རྣམ་པ་གསུམ་ལ་སྦྱིན་པ་བཏང་ན་རྣམ་པར་སྨིན་པའི་འབྲས་བུ་ཡོངས་སུ་གཏུགས་པར་མི་འགྱུར་ཏེ། དེ་བཞིན་གཤེགས་པ་དང་ཕ་མ་དང་ནད་པ་རྣམས་སོ་ཞེས་སངས་རྒྱས་དང་བསོད་ནམས་མཉམ་པར་གསུངས་པའི་ཕྱིར་རོ།

Support for this description can be found in the *Sutra on Causes and Effect of Right and Wrong,* which equates the merit of giving to these objects with the amount of merit you collect from giving something to the Buddha himself:

Moreover, the act of giving performed towards any one of the three different kinds of individuals ripens into a result which never reaches an end at all. These objects are the One Thus Gone, a person's parents, and the sick.

121
Severity of Deeds
according to Six Factors

།མཇུག་དང་ཞིང་དང་གཞི་དང་ནི།

།སྦྱོར་དང་སེམས་པ་བསམ་པ་སྟེ།

།དེ་དག་ཆུང་དང་ཆེ་བ་ལས།

།ལས་ཀྱང་ཆུང་དང་ཆེ་བ་ཉིད།

Conclusion, one who's acted toward, commission;
Undertaking, thinking, and intention:
The power of the deed itself's exactly
As little or great as these happen to be.

[IV.473-6]

།ཞར་ལ་ཅི་ཡང་བཤད་པ་ནི། མཇུག་ཏུ་བྱེད་པས་ཆེ་བ་ནི་ལས་ཀྱི་ལམ་དངོས་ཀྱི་རྗེས་ལ་རྒྱུན་དུ་བྱེད་པ་དང་།

Here we might touch by the way on what determines how serious a given deed will be. The first factor that can make a deed serious is what we call "performance in **conclusion**," which means to continue a particular act well after the original course of action.

ཞིང་གིས་ཆེ་བ་ནི་ཕན་འདོགས་པ་དང་། གཞིས་ཆེ་བ་ནི་ལུས་ཀྱི་ལས་ལ་སྲོག་གཅོད་པ་དང་། ངག་གི་ལས་ལ་རྫུན་དང་། ཡིད་ཀྱི་ལས་ལ་ལོག་ལྟ་ཆེ་བ་ལ་སོགས་པ་དང་། སྲོག་གཅོད་པའང་ཆེན་པོ་ནི་དགྲ་བཅོམ་པ་གསོད་པ་ལ་སོགས་པ་སྟེ། མཐར་མེད་

དུ་འགྲོ་བས་སོ། །འབྲིང་ནི་ལམ་ལ་གནས་པ་བསད་པའོ། །ཐ་མ་ནི་དུད་འགྲོ་དང་ཚུལ་ཁྲིམས་འཆལ་པ་བསོད་པའོ། །ཞེས་དྲན་པ་ཉེར་གཞག་ལས་འབྱུང་ངོ་།

The **one who's acted toward** in any particular deed—someone who may have lent one great aid in the past—is also a factor in making the deed a serious one. Deeds which are more serious because of the basic type involved in the actual **commission** of the act would include cases like killing (among the different deeds of the body), lying (among the deeds of speech), and mistaken views (among the deeds of thought). Even among the different types of killing there are those which are more serious—killing an enemy destroyer, for example—because as *Close Recollection* states,

> ...it leads one to the lowest hell, "Without Respite." A less serious type of killing would be to take the life of a person who had reached any of the paths. And the least serious type would be to kill an animal, or a very immoral person.

།སྦྱོར་བས་ཆེ་བ་ནི་ལུས་ངག་གིས་དངོས་སུ་སྦྱོར་བ་དང་། སེམས་པས་ཆེ་བ་ན་རྫོགས་པར་བྱེད་པའི་སེམས་པ་ཆེ་བ་དང་། བསམ་པས་ཆེ་བ་ནི་ཀུན་སློང་གི་བསམ་པ་ཆེ་བ་སྟེ།

Deeds made serious by the stage of their preliminary **undertaking** would be those which involved actually applying oneself physically or verbally. Deeds made serious by the **thinking** involved would be those where one's thoughts in carrying out the act were particularly strong. And deeds which turn more serious because of the **intention** involved would be those where one undertakes an act with particularly strong thoughts of motivation.

དེ་ལྟར་ན་མཇུག་ལ་སོགས་པ་དྲུག་པོ་དེ་དག་ཆུང་བ་དང་ཆེ་བ་ལས། ལས་ཀྱང་ཆུང་བ་དང་ཆེ་བར་འགྱུར་བ་ཉིད་དོ། །རྣམ་པ་དྲུག་ཀ་ཚང་ན་ཤིན་ཏུ་ལྗི་བའི་ལས་སུ་ཤེས་སོ།

We can summarize by saying that **the power of the deed itself is exactly as little or great as these** six factors of conclusion and the rest **happen to be** in their own force. One should understand that deeds where all six factors are present in force are extremely serious.

122
Whether Deeds are Collected or Not

།བསམས་བཞིན་པ་དང་རྫོགས་པ་དང་།
།མི་འགྱོད་གཉེན་པོ་མེད་པ་དང་།
།འཁོར་དང་རྣམ་པར་སྨིན་པ་ལས།
།བསགས་པའི་ལས་ཞེས་བྱ་བ་ཡིན།

A deed is called "collected" from its being
Done intentionally, to its completion,
Without regret, without a counteraction,
With attendants, ripening as well.

[IV.477-80]

།ཡང་མདོ་ལས། ལས་བྱས་ལ་བསགས་པ་དང་། ལས་བྱས་ལ་བསགས་པ་མིན་པ་སོགས་གསུངས་ན། དེ་དག་ཇི་ལྟ་བུ་ཞེ་ན།

Now sutra also mentions a number of concepts including "deeds which are done and also collected" as well as "deeds which are done but which are not collected." One may ask just what these are.

བློ་སྔོན་དུ་མ་བཏང་བ་དང་བབ་ཅོལ་དུ་བྱས་པ་མིན་པར་འདི་ངེས་པར་བྱའོ་སྙམ་དུ་བསམས་བཞིན་དུ་བྱས་པ་དང༌། ལས་ཀྱི་ཡན་ལག་རྫོགས་པར་བྱས་པ་དང༌། བྱས་པ་ལ་ཕྱིས་མི་འགྱོད་པ་དང་། ལས་དེ་ལ་གནོད་བྱེད་ཀྱི་གཉེན་པོ་མེད་པ་དང་། འཁོར་དང་བཅས་པ་དང་། རྣམ་པར་སྨིན་པ་སྨྱོང་བར་ངེས་པ་ཞེས་བྱ་བ་དྲུག་ལས་ནི་བྱས་ལ་བསགས་པའི་ལས་ཞེས་བྱ་བ་ཡིན་ལ།

A deed is called *"*done and also *collected"* from its being done with six different conditions, described as follows:

1) The deed must be done **intentionally;** that is, it cannot have been performed without premeditation, or simply on the spur of the moment.

2) It must have been done **"to its completion"**—meaning with all the various elements of a complete deed present.

3) The person who committed the deed must feel **no regret** later on.

4) There must be **no counteraction** to work against the force of the deed.

5) The deed must come along **with** the necessary **attendants.**

6) The deed must **as well** be one of those where one is certain to experience the **ripening** of a result in the future.

ལས་གཞན་ནི་བྱས་ལ་བསགས་པ་མིན་པའི་ལས་ཞེས་བྱའོ། །དེ་བཞིན་དུ་བསགས་ལ་མ་བྱས་པ་དང་། གཉིས་ཀ་མིན་པའང་ཤེས་པར་བྱའོ།

Deeds other than the type described are what we call "done but not collected." From this one can understand what kinds of deeds are meant by the expressions "collected but not done" and "neither done nor collected."

།དེ་ལ་རྫོགས་པ་ནི་ལས་ཁ་ཅིག་ནི་ཉེས་སྤྱོད་དང་ལེགས་སྤྱོད་གཅིག་གིས་ངན་འགྲོ་དང་བདེ་འགྲོར་འགྲོ་ལ། ཁ་ཅིག་ནི་སྒོ་གསུམ་གྱི་ལས་བཅུ་ཅར་གྱིས་ངན་འགྲོ་དང་བདེ་འགྲོར་འགྲོ་བ་ཡོད་དེ། དེ་ནི་ལས་དག་རྫོགས་པར་བྱས་པའོ།

As for the phrase "to its completion," in some cases a single act of right or wrong leads one to a birth in the states of misery or to a birth in the happier states. In other cases, all ten deeds of all three doors lead a person to the appropriate one of these two births. In either case the deeds have been done to their completion.

།གཉེན་པོ་མེད་པ་ནི་ལོག་ལྟ་དང་འགྱོད་པ་ལ་སོགས་པ་དང་། བཤགས་པ་དང་སྡོམ་པ་ལ་སོགས་པ་མེད་པའོ།

The phrase "without a counteraction" refers to deeds done (1) with mistaken ideas, misgivings, or the like; (2) without confession, future restraint, or such.

།འཁོར་ནི་དགེ་མི་དགེའི་ལས་ལ་འཁོར་ཡང་དགེ་བ་དང་མི་དགེ་བ་སྟེ། གང་ཞིག་བྱས་ན་རྗེས་སུ་ཡི་རང་བར་བྱེད་པའོ་ཞེས་ཊཱི་ཀཱར་བཤད་མོད། འདིར་ནི་འཁོར་སྦྱོར་མཇུག་གཉིས་ཀ་ཡིན་ནོ།

A deed "along with its necessary attendants" means a deed of virtue or non-virtue along with attendants of further virtue or non-virtue. Admittedly, the *Commentary* does explains these as "Any deed which you rejoice about having done." Nonetheless the attendants here are the preliminary undertaking and final conclusion stages of the deed.